

Tiểu Thư Tinh Nghịch

Contents

Tiểu Thư Tinh Nghịch	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	47
7. Chương 7	57
8. Chương 8	65
9. Chương 9	76
10. Chương 10	88
11. Chương 11	93
12. Chương 12	99
13. Chương 13	106
14. Chương 14	115
15. Chương 15	121
16. Chương 16	131
17. Chương 17 - End	138

Tiểu Thư Tinh Nghịch

Giới thiệu

- Hãy nói cho chị biết, cái gì đang xảy ra trong đầu em hả? Vừa nói Tiểu Minh vừa gõ gõ tay lên bàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-tinh-ngich>

1. Chương 1

- Hãy nói cho chị biết, cái gì đang xảy ra trong đầu em hả?

Vừa nói Tiểu Minh vừa gõ gõ tay lên bàn. Cô tiếp giọng:

- Em nghĩ sao hả? Trò chơi trẻ con á? Khi tháo vòng hoa trên đầu, em có thể chạy đến bên chị để khóc nhè hay sao?

Thấy em gái ôm cái gối vào lòng vờ như không nghe thấy, cô tức tối hét to:

- Bị câm hả?

Tiểu Thư bất giác đưa tay lên bịt tai mình lại, cô rùng người xuống như cái gì đó vừa bay vào người.

Tiểu Minh kéo tay cô ra:

- Biết sợ à? Nếu vậy mau theo chị đi gặp ba mẹ !

Tiểu Thư lì lợm:

- Em không đi.

Tiểu Minh trợn mắt:

- Có nghĩa là...

Tiểu Thư cười thích thú:

- Làm cô dâu đó.

Tiểu Minh nhăn mặt:

- Tiểu Thư ơi là Tiểu Thư! Lấy chồng không phải chuyện đùa đâu. Em quen được chiều chuộng, không làm động móng tay, lại chưa từng yêu ai. Đùng cái em gật đầu nói lấy chồng?

Tiểu Thư vò vò mái tóc ngắn:

- Lấy chồng chị làm như đại bác nổ” đùng một cái”, xời ơi!

Tiểu Minh gặng hỏi:

- Em đang nghĩ gì hả?

Tiểu Thư hồn nhiên:

- Em nghĩ em sẽ đặt tủ trang điểm của em ở đâu. Còn nữa, trong phòng ngủ của em phải có cái tủ lạnh để em ăn vặt.

Tiểu Minh bực mình:

- Em tưởng đi du lịch chắc? ở nhà người ta, em không có cái quyền muốn làm gì thì làm. Muốn ăn lúc nào thì ăn đâu. Còn nữa, em phải đi chợ, nấu ăn, giặt giũ...

Tiểu Thư xua tay:

-“Stop” đi! nghe nổi da gà. Lấy chồng chị làm như em đi ở đợ vậy.

- bây giờ hối hận còn kịp đấy.

Chỉ vào mình, Tiểu Thư tròn mắt:

- Em á hả?

- Ừm!

- Còn lâu mới hối hận.

Nói xong cô ướm mấy chiếc xoa rê lên người:

- Em mà làm cô dâu chắc là xinh lắm.

Tiểu Minh bĩu môi:

- Về bên ấy kêu Công Nguyên đóng cái tủ kính đặt em vào.

- Để làm gì?

- Làm mẫu.

- Bộ em xinh lắm hả?

Tiểu Minh bực bội:

- Nè! Nói không nghe, mai mốt đừng về đây than thở, chị không có tiếp đâu.

Tiểu thư cong môi:

- Ai thèm.

Chờ Tiểu Minh đi khỏi, Tiểu Thư chạy xuống bếp lục lạo. Cô nhai ngấu nghiến miếng bánh mì và hút hộp sữa cô gái Hà Lan.

Ăn uống xong, cô làm vệ sinh răng miệng, nhảy phóc lên giường thả hồn vào giấc ngủ.

Đang mơ màng, cô bỗng nghe:

- Tiểu Thư! Dậy đi con.

Cô ôm gối lăn qua chỗ khác:

- Còn sớm mà, cho con ngủ chút nữa đi!

Tiếng Tiểu Minh hét bên tai:

- Dậy mà làm cô dâu kìa.

Tiểu Thư bật lên như lò xo. Tiểu Thư chỉ mẹ:

- Mẹ thấy chưa, nghe làm cô dâu là nó tỉnh liền hà. Con nhỏ này “muốn.....chồng” thật rồi.

Bà Tú vuốt tóc Tiểu Thư:

- Về bên ấy gắng mà sống hòa hợp với người ta. Có gì không biết, không rõ, nhớ hỏi lại cho đàng hoàng.

Tiểu Thư lắc đầu:

- Mẹ đừng dặn nhiều quá, con không nhớ hết đâu. Hay mẹ ghi ra giấy để khi nào rảnh, con lấy ra đọc.

Tiểu Minh lấy cái gối ném vào người em gái:

- Mẹ thấy đó, trước sau gì ba mẹ cũng sang lạy người ta.

Bà Tú lắc đầu:

- Mọi chuyện đã xong, bây giờ cứ nhắm mắt đưa chân. May nhờ rủi chịu chứ biết làm sao.

Tiểu Minh nói như hét vào mặt Tiểu Thư:

- Nghe chưa hả?

Tiểu Thư tỉnh bơ:

- Em đâu có điếc.

Bà Tú giục:

- Tiểu Minh! Con mau giúp em trang điểm đi!

Tiểu Thư vừa nhìn thấy mẹ mình gạt nước mắt. Cô tự hỏi lòng tại sao ai cũng có ý cản trở cô lấy chồng. Trước sau gì cũng phải đến ngày ấy mà. Nghĩ đến Công Nguyên, cô cười một mình.

- Ui da!

Tiểu Thư lấy tay vò lia lịa lên đầu:

- Chị làm gì mà mạnh tay vậy hả?

- Cho bỏ ghét! Chị hỏi em nhé

- Nói đi!

- Em có bị điên không?

- Theo chị thì sao hả?

- Điễn quá chứ còn gì?

- Ui da! Bộ lấy chồng là điên à?

- Người ta khác, em khác.

- Ui da! Khác chỗ nào?

- Người ta quen nhau, yêu nhau và trang bị kiến thức trước khi kết hôn. Còn em... nhắc đến là tức chết đi được.

Cây kẹo xĩa lại đâm vào đầu Tiểu Thư đau điếng:

- Ui da! Lấy chồng không có cực khổ bằng ngồi cho chị trang điểm, chắc cái đầu em trở thành trái chôm chôm mất.

Tiểu Minh xoay xoay em gái trước gương:

- Sao hả?

Tiểu Thư cầm 2 vạt áo, nhún xuống làm điệu:

- Em có giống nàng tiên không?

Tiểu Minh bĩu môi:

- Giống lắm, nàng tiên có cái đuôi cá sau lưng đó.

Tiểu Thư phụng phịu:

- Không chịu đâu.

Tiểu Minh ôm em gái:

- Nói gì thì nói, làm cô dâu là em đã trở thành người lớn. Sau này nói gì, làm gì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau. Nếu có gì khó khăn nhớ phon ẹ và chị.

Tiểu Thư xòe tay ra:

- Đưa đây.

- Đưa cái gì?

- Bí quyết chị vừa nói.

- Còn đùa hả?

- Chị làm như em đi Mỹ, đi Úc không bằng. Dặn dò lung tung.

Tiểu Minh rơm rớm nước mắt:

- Tuy không đi xa, nhưng chị em mình sẽ ít gặp.

- Ai cấm?

Biết có nói nhiều Tiểu Thư cũng không đồng tình. Tiểu Minh đưa em xuống phòng dưới chờ đón dâu.

Vừa thấy ông Lữ, Tiểu Thư xà đến:

- Ba.

Ông Lữ cười:

- Chu cha, con gái cưng của ba đẹp không thể tưởng.

Cô kéo tay ông ra một phía, thì thào:

- Ba! Con lo quá!

- Lo chuyện gì?

- Mẹ với chị hai nói toàn chuyện rùng rợn, con thấy hơi lo.

Ông Lữ vỗ vai cô:

- Con gái ba bản lĩnh, ba tin con sẽ làm được.

- Ba nè! Nếu lỡ....

- Sao hả?

Tiểu Thư cười khúc khích:

- Lỡ ba mất luôn con gái thì sao?

Ông ngẩn người:

- Ý con là....

Chợt ông bật cười:

- Con cũng đáo để lắm. Được vậy ba mừng.

Bà Tú vừa đi đến, bà nhìn ông cần nhần:

- Con cái chưa biết một chút công, dung, ngôn, hạnh, ông lại gả nó đi. Xem ra ông không lo nhà trai mắng vốn mà còn tỏ ra vui mừng.

Tiểu Thư háy mắt với ông, ông ôm vai bà:

- Bà yên tâm đi! Con gái Thế Lữ này không làm bà mất mặt đâu.

Bà Tú lườm ông:

- Tôi ăn ngủ không yên đấy.

Bà chỉ cho ông thấy Tiểu Thư đang nhai lép nhép và trên tay lại khư khư hộp sữa.

- Thật là trẻ con.

Ông vỗ nhẹ vào vai bà như bảo hãy yên tâm.

Bỗng bên ngoài có tiếng reo:

- Nhà trai tới.

Tiểu Minh vội giật lấy hộp sữa trên tay em gái. Tiểu Thư giật lại, hai bên giằng co:

- Trả cho em.

- Nhà trai đến rồi.

- Kệ họ.

- Họ rước dâu đó.

- Nhưng em đói, không cho em no, em không làm cô dâu đâu.

Tiểu Minh đành trả hộp sữa cho cô. Cô chồm môi hút một hơi dài rồi vứt cái hộp vào sọt rác. Tiểu Minh nhìn cô, lắc đầu.

- Mời cô dâu!

Tiểu Thư không có vẻ e thẹn. Cô thản nhiên vén màn bước ra, tiếng trầm trồ vang lên

Cô cười thật tươi, nhưng lạ thay một điều là ánh mắt cô dâu không tìm chú rể như bao cô dâu khác vẫn làm.

Sau thủ tục đón dâu, Công Nguyên dìu Tiểu Thư ra xe. Anh cũng trở người ra. Tiểu Thư như sợ mọi người nhìn thấy, cô bèn cặp lấy tay anh, ánh mắt anh thoáng vẻ ngạc nhiên.

Lên xe, Công Nguyên gỡ tay cô ra. Cô ôm cứng, anh trừng mắt. Cô vờ không nhìn thấy.

Bỗng Tiểu Thư thấy Công Nguyên khều khều tay cô. Cô hỏi nhỏ:

- Gì hả?

- Nhìn kia!

Tiểu Thư nhìn xuống đóa hoa, trên cánh hồng có con sâu đang ngo nguậy. Cô há mồm như sắp hét lên, cô nhìn thấy Công Nguyên cười hả hê.

Tiểu Thư gỡ cái bao tay bằng ren ra, cô nắm con sâu vứt xuống sàn xe, dùng giấy cao gót cô giẫm giẫm nhưng không con sâu mà giẫm lên giày Công Nguyên. Anh không dám hé răng kêu đau.

Dám chọc bổn cô nương này hả? Cô liếc anh một cái bén ngót.

Về đến nhà trai, mấy tay quay phim, chụp ảnh sắp xếp ọi người thứ tự đi vào. Đang đi xong xong với anh tự dưng Tiểu Thư bước nhanh hơn một chút. Công Nguyên còn lấy làm lạ, Thì anh thấy cô cứ nhè cái bóng của mình mà đạp lên.

Vào nhà lại thêm thủ tục rườm rà. Đến lúc nghe:

- Cô dâu vào thay áo đón khách.

Cô kéo Công Nguyên. Anh ngạc nhiên:

- Kéo tôi theo làm gì?

- Thay đồ.

- Tôi không cần thay

- Phải thay!

- Đồ tôi vẫn còn đẹp cơ mà.

Tiểu Thư lấy ly trà tươi lên áo vết của anh, anh la oái oái:

- Cô làm gì vậy hả?

- Áo anh dơ rồi thay đi!

Vừa phúi phúi nước, anh vừa cảm râm:

- Thật là xúi quẩy.

- Ê, nói cái gì đó hả?

Công Nguyên chột dậu lại:

- Anh đưa em đi thay đồ!

Tiểu thư cười. Cô thật sự chóa ngợp trước ăn phòng cưới được trang hoàng lộng lẫy. Đang say sưa ngắm nhìn, cô bỗng nghe:

- Nó không thuộc về cô đâu.

Tiểu Thư nhún vai:

- Vậy à?

- Còn phải nghỉ ngơi.

Chờ Công Nguyên máng cái áo vest lên, cô lập tức mở túi xách lấy cái áo của mình máng chồng lên trên.

Công Nguyên trở mắt:

- Cô làm gì vậy?

Tiểu Thư nhìn anh:

- Còn không mau ra ngoài.

Công Nguyên liếc cô:

- Ai thèm nhìn.

Tiểu Thư nhờ Tiểu Minh vào thay áo hộ. Tiểu Minh cũng reo lên khi nhìn thấy căn phòng:

- Thích thật đó.

- Bây giờ chị hết kêu là em điên phải không?

- Con ranh! Ở đây tuy hấp dẫn nhưng mãi mãi không bằng ở nhà mình.

Tiểu Thư ngớ người, Tiểu Minh cú lên đầu em:

- Ở nhà tự do hơn, con ngốc!

Tiểu Thư ôm tà áo, cô nhảy lên giường giẫm giẫm:

- Có ai la em đâu. ở đây cũng tự do vậy.

Bên ngoài có người kêu Tiểu Minh vội đưa em ra ngoài. Lúc tiễn chân nhà gái, mẹ và chị hai cứ dặn dò Tiểu thư đủ điều, cô gật đầu bừa cho họ yên lòng. Ông Lữ ôm con gái:

- Cố lên con nhé!

- Dạ!

Ông Công Thành bắt tay Ông Lữ:

- Anh yên tâm, Tiểu Thư không sao đâu.

Tiểu Thư rên nhỏ:

- Bác à! Con sợ...

Ông Thành trợn mắt:

- Ba! Ba nghe không?

- Dạ! Ba!

Hai Ông sui cười, Tiểu Thư cũng cười theo.

Đến lúc tiếp bạn của Công Nguyên mới kinh dị. Trai gái đủ cả, họ cười nói rôm rả. Một cô gái mô đen với cái váy màu hoa cà và chiếc áo rộng tay cùng màu bước tới gần Tiểu Thư:

- Hân Hạnh quen biết cô.

Tiểu Thư mỉm cười:

- Cô là...

Cô gái búng tay sành điệu:

- Thy Nga! bạn gái của anh Nguyên.

Tiểu Thư gật đầu:

- Chào cô!

Thy Nga hạ giọng:

- Cô chỉ là vợ hờ, đừng quyến rũ anh ấy nhé!

2. Chương 2

Tiểu Thư trợn mắt:

- Ai nói với cô như thế?

Công Nguyên bước tới:

- Là tôi.

- Anh dám...

Nguyên cười to, tự nhiên choàng tay qua vai Thy Nga:

- Bây giờ đâu còn ai, cô không cần đóng kịch nữa.

Tiếng cười ồ lên như áp đảo Tiểu Thư, có tiếng ai đó nói to:

- Định làm cô dâu thật hay sao?

Công Nguyên hôn vào má Thy Nga:

- Em nhìn xem, có giống con rồi nước không?

Tiểu Thư bỗng kêu to:

- Ba! Ba ơi!

Công Nguyên hoảng hốt bỏ tay xuống, anh trừng mắt:

- Cô định hại chết tôi hả?

- Ai bảo anh dám ghẹo tôi.

- Ai ghẹo?

- Tôi còn mặc áo cô dâu mà anh lại ngang nhiên ôm hôn người khác.

Công Nguyên hất mặt:

- Vậy tôi ôm hôn cô, cô có chịu không?

Tiểu Thư đưa tay lên ôm má:

- Không!

Ông Thành nghe tiếng kêu của Tiểu Thư, vội chạy ra:

- Chuyện gì vậy con?

- Anh Nguyên ăn hiếp con.

Công Nguyên tức càng hông, nhưng đành vổ ngọt:

- Bạn anh chỉ đùa chút thôi, em gọi ba làm gì?

Tiểu Thư giậm chân:

- Ba à!

Ông Thành lên tiếng:

- Con không được ăn hiếp con dâu ba đó. Nó mà kêu ba lần nữa, ba sẽ hỏi tội con.

Tiểu Thư cười khinh khỉnh nhìn Công Nguyên tức giận. Thy Nga hờn mát:

- Xem ra lần này anh khó thoát khỏi yêu nhằn nhện rồi.

Công Nguyên ôm ngang eo cô:

- Không đời nào. Đây chỉ là tạm thời thôi.

Thy Nga phụng phịu:

- Danh chánh, ngôn thuận, anh bắt em chờ đến bao giờ.

Hôn lên mắt cô, anh nói:

- Không lâu đâu. Hãy kiên nhẫn.

- Kiên nhẫn chờ anh đầy tháng con hả?

Cầm bàn tay cô áp lên tim mình. Công Nguyên nói cứng:

- Trái tim này chỉ dành ột mình em. Tin anh đi Thy Nga.

Thy Nga thì thào:

- Nhớ giữ lời, em chờ.

Đến trước mặt Tiểu Thư, Thy Nga dài giọng:

- Cảm ơn cô trước vì cô sắp sẵn sóc người yêu của tôi. Nhưng nhớ tôi luôn luôn theo dõi cô đấy! Cô đừng hòng mê hoặc anh ấy.

Tiểu Thư cười:

- Cô yên tâm! Cái mặt anh ấy cho theo xách dép tôi, tôi cũng không thềm.

Nguyên sấn lại:

- Cô nói gì?

Tiểu Thư đáp nhỏ:

- Không nói như vậy, tôi đâu có yên thân với bạn gái của anh.

- Có cần nói nặng như vậy không?

- Cần quá đi chứ!

- Cô liệu hồn đó.

Tiểu Thư vờ mở to miệng kêu ba ơi, thì Công Nguyên đã vội bịt miệng cô lại:

- Cho tôi xin đi.

Tiểu Thư che miệng ngáp:

- Tôi đi ngủ đây.

Nguyên cau mặt:

- Bạn bè còn đây, lại đòi đi ngủ. Người gì ngủ như gà.

- Bạn là bạn của anh, còn chuyện ngủ đâu có liên quan gì.

Nguyên xua tay:

- Đi đâu thì đi cho khuất mắt.

- Ba...ơ...ơ....

Nguyên vội diu cô vào nhà:

- Ngủ yên cho tôi nhờ.
- Một lát anh nhớ đem cho tôi ít bánh mì và một hộp sữa.

Nguyên trở mắt:

- Cô tưởng đây là nhà trẻ chắc.
- Ba...
- Thôi được rồi, một lát tôi mua cho.

Tiểu Thư đóng cửa phòng, để y quần áo leo lên giường lim dim mắt.

Không biết bao lâu, cô chợt tỉnh khi ai đó lay cô dậy. Cô vẫn còn tiếc rẻ:

- Cho con ngủ chút nữa đi!
- Bánh và sữa của cô đây.

Tiếng nói khá to làm Tiểu Thư bật dậy. Cô nhảy phóc lên bệ cửa sổ ngồi.

- Anh say hả?

Tiếng Nguyên lè nhè:

- Cô có thấy ai tỉnh khi uống nhiều rượu chưa?
- Anh vào đây làm gì?
- Cô nương, đây là phòng của tôi.
- Ủ há! Vậy còn tôi?
- Cô sao hả?
- Tôi ngủ đâu?
- Thì ngủ ở đây.
- Nhưng...
- Nhưng cái con khỉ. Cô định làm cái nhà này náo động lên hay sao?

Tiểu Thư đứng đưa hai chân:

- Anh say! Lỡ anh không giữ lời thì tôi biết làm sao đây chứ.

Nguyên chỉ vào mặt cô:

- Cô tưởng cô có thể chinh phục được tôi à? Đừng có mơ. Cô muốn nhắc cái gì, năm điều nên làm và không nên làm của cô ấy à? Xin lỗi cô, đối với cô một trăm điều tôi cũng làm được nữa là. Cứ ngỡ mình là ảnh hậu hay sao ấy.

Tiểu Thư hét to:

- Anh vừa thôi nha! Ai năn nỉ tôi gạt đầu làm vợ anh. Ai hứa với tôi đủ điều, bây giờ anh lại ca cẩm là sao chứ.
- Xin lỗi! Tôi lỡ lời. Mà ai đặt tên cô là Tiểu Thư vậy? Mỗi lần gọi là tôi cứ tưởng mình là tôi tớ.

Tiểu Thư phì cười:

- Tôi không dám nhận một tôi tớ dũ như anh đâu. Còn anh, bộ tên anh đẹp lắm hả? Công Nguyên! Trước hay sau cũng nghe cổ lỗ sĩ hết.
- Huề nha!

Chờ Tiểu Thư ăn uống và thay đồ xong, Công Nguyên lại lè nhè:

- Tôi còn thắc mắc một điều?

Tiểu Thư chải tóc:

- Điều gì mai hãy thắc mắc, bây giờ Tiểu Thư buồn ngủ quá.

- Không! Phải nói ngay bây giờ.

- Một điều thôi nhé!

- Ừm! Tại sao lúc đi với tôi, cô lại đi lên phía trước còn khi thay đồ phải bắt buộc tôi cùng thay?

Tiểu Thư cười khúc khích:

- Lạ lắm hả? Tôi giẫm lên cái bóng của anh, áo tôi đè lên áo anh đừng cho anh đừng có ăn hiếp tôi đó.

Nguyên vỗ trán:

- Vậy mà cô cũng nghĩ ra. Cô nghĩ mình hiền lắm sao mà sợ tôi ăn hiếp.

- Lúc ngoài sân có bạn bè, anh đã ăn hiếp tôi rồi còn gì?

- Hồi nào?

Tiểu Thư nhảy lên giường:

- Không nói với anh nữa. Ngày mai tôi phải bổ sung thêm điều không nên làm nữa.

- Cô cứ tha hồ, miễn sao đừng bắt tôi làm chồng thật là được rồi.

- Ném cái gối và cái mền vào người anh. Cô nói:

- Ai thèm!

Cô dẫu ngủ trên nệm ấm, chăn êm, còn chú rể lăn ra sàn nhà tận hưởng mùi vị đêm tân hôn.

- Dậy mau.

Tiếng gọi và tiếng đập cửa làm Tiểu Thư nhảnh mặt:

- Làm gì ồn vậy hả?

Công Nguyên lồm cồm đứng lên vươn vai, anh trở mặt nhìn lên giường, khẽ nhún vai:

- Đúng là tiểu thư.

Kê vào tai cô, anh thì thào:

- Bà xã.

Tiểu Thư mở to mắt. Cô cuộn cái mền đắp lên tận cổ:

- Anh làm gì đó?

Công Nguyên liếc cô:

- Mặt trời đã đứng bóng rồi.

Tiểu Thư mắt không rời anh:

- Ảnh hưởng gì đến tôi?

- Cô còn lo bốn phận làm dâu nữa.

- Tôi á hả?

- Chả lẽ tôi.

Kéo mền trùm lên đầu, Tiểu Thư đáp:

- Không dám đâu.

Công Nguyên tức tối dùng hết sức lôi cái mền ra:

- Cô có tin là tôi ném cô qua cái cửa sổ đó không?

- Thách anh dám làm.

- Cô định ngủ đến bao giờ hả?

- Tiểu Thư vò vò đầu:

- Đến chừng nào tôi muốn dậy, tự tôi sẽ dậy.

Công Nguyên chống nạnh nhìn cô:

- Đáng lẽ tôi phải bàn trước với cô chuyện này nhưng tôi cũng không ngờ ngoài cái xinh xắn còn lại cô giống như con rô bô.

Tiểu Thư nhướn mắt:

- Anh khen tôi đẹp?

Nguyên nạt:

- Đẹp là giỏi lắm hay sao?

- Nhưng đàn ông các anh thích con gái đẹp kia mà.

- Hừ,! Còn cái bướng, không mau chuẩn bị đi.

- Chuẩn bị cái gì?

Nguyên cúi xuống nhìn vào tận mặt cô:

- Cô định để ọi người nói đêm qua tôi với cô....đến giờ vẫn chưa dậy sao?

Tiểu Thư nhảy cẫng lên:

- Không thể nào.

Cô cuống cuống chạy vào nhà vệ sinh.

Công Nguyên hừ nhỏ trong cổ họng.

Công Nguyên dẫn Tiểu Thư vào phòng ăn, mọi người có mặt đầy đủ. Tiểu Thư đưa tay lên cao:

- Chào cả nhà.

Ông Thành cười:

- Ngồi đi con.

Bà Hà liếc cô tỏ vẻ không hài lòng. Hai cô con gái thì bĩu môi chẳng hoan hô chị dâu chút nào. Khánh Hằng háy mắt với anh trai:

- Anh hai! Chúc mừng anh!

Nguyên ngượng cười:

- Cám ơn em.

Khánh Băng nói mát:

- Vui quá đến giờ mới chụi dậy.

Tiểu Thư xua tay:

- Không phải vậy đâu chỉ tại...

Nguyên đáp thay cô:

- Tại đêm qua anh uống say quá.

Khánh Băng mĩa mai:

- Vậy à? Vậy mà em cứ tưởng...

Tiểu Thư trố mắt:

- Em tưởng gì?

- Tưởng chị hành hạ anh ấy.

- Làm gì có.

Ông Thành lên tiếng:

- Nào, ăn sáng đi.

Tiểu Thư khẽ đấm vai Nguyên:

- Vậy mà anh nói mặt trời đứng bóng.

Công Nguyên định nạt lại cô, nhưng anh kịp dừng lại:

- Nếu anh không nói vậy chắc em cứ ngủ hòai.

Khánh Băng chen vào:

- Anh hai người ta bảo dạy vợ từ thuở ban sơ mới về.

Tiểu Thư ngừng nhai:

- Vậy em có nghe nhất vợ nhì trời không?

Khánh Băng nhún vai:

- Mẹ, bó tay rồi.

Bà Hà cười:

- Một lát con đi nhợ nhá, Tiểu Thư!

Tiểu Thư trợn mắt:

- Con á hả?

Bà Hà ngạc nhiên:

- Không được à?

Tiểu Thư cao giọng:

- Con đi thì được rồi nhưng con sợ tiền chợ sẽ gấp đôi, gấp ba vì thấy lạ, người ta sẽ bán mắc. Còn nữa con mới về nhà mẹ, cách ăn uống, khẩu vị ra sao con chưa biết. Con không muốn mọi người mất vui vì con.

Ông Thành gật đầu:

- Con nói đúng đó, chuyện này phải từ từ thôi.

Công Nguyên chen vào:

- Mẹ à! Nhà mình có người làm sao lại để vợ con vào bếp. Tụi con mới cưới nhau, cho tụi con chút tự do đi mẹ.

Bà Hà xụ, mặt đứng lên:

- Tùy! ai muốn làm gì thì làm.

Tiểu Thư vội lao đến bà:

- Mẹ à! Người lớn tuổi không nên nổi giận, sẽ ảnh hưởng đến tim mạch đấy.

Bà gạt tay cô ra:

- Cám ơn!

Khánh Băng nói vào một câu:

- Chắc mẹ sẽ lên tăng xông dài dài.

Tiểu Thư tròn mắt:

- Mẹ nhiều bệnh vậy à?

Khánh Hằng nói mỉa mai:

- Có con dâu ngoan như chị không bệnh mới lạ.

Tiểu Thư nhìn Công Nguyên, chờ anh lên tiếng như anh vẫn lặng câm. Ông Thành đỡ lời:

- Con ăn đi! Mẹ con hay hờn mát, một lát sẽ hết thôi.

Tiểu Thư vô tư:

- Sao mẹ lại hờn mát vô lý vậy? Con nói sai à?

Công Nguyên lớn tiếng:

- Tóm lại sau này trước mặt mẹ...em bớt nói lại đi!

Tiểu Thư nóng nảy:

- Tại sao lại không cho tôi nói khi tôi muốn nói. Anh không có quyền cấm tôi, anh nghe rõ chưa

Nguyên định la lên nhưng nhìn thấy Ông Thành, anh đành dịu giọng:

- Anh muốn tốt cho em thôi.

- Chẳng anh lúc nào cũng ức hiếp tôi đó sao?

Ông Thành hắng giọng:

- Vợ chồng mới cưới không nên cãi nhau. Nguyên à ! Con đưa vợ con đi chơi đi!

Tiểu Thư nhùng nhằng:

- Con không đi.

Công Nguyên năn nỉ:

- Đừng giận, anh đưa em đi chơi sẽ vui ngay.

- Thật hả?

- Dĩ nhiên.

- Vậy tôi thay đồ nhé.

Công Nguyên nháy mắt ra hiệu, cô dịu dàng:

- Em sẽ quay lại ngay.

Chờ cô đi khuất, Công Nguyên mới lên tiếng:

- Ba à! Tiểu Thư không thích hợp ở chung với mẹ đâu. Con nghĩ...

Ông Thành biết ý con trai muốn nói gì, nên chặn lời:

- Chuyện riêng tư sau này hãy tính. Có vợ rồi chỉ thú làm ăn, cái gì cũng có.

- Ba! Ba hứa với con là sau khi cưới vợ, ba sẽ cho con vốn làm ăn, giao công ty cho con tự do đi lại.

Ông Thành gạt đầu:

- Ba có hứa nhưng mới cười hôm qua, hôm nay tiếp quản công ty e không tiện. Con dâu ba chưa hưởng tuần trăng mật như vậy bắt công với nó lắm.

Công Nguyên cựa mình trên ghế:

- Có nghĩa là con phải chờ.
- Chờng nào con dâu ba lên tiếng, ba sẽ sắp xếp mọi thứ cho con.
- Hả? Ba nói cái gì? Chờ cô ấy lên tiếng ư?
- Đồng vợ đồng chồng tát biển đông đầy con.

Nguyên chỉ vào mũi mình:

- Con cùng cô ấy tát biển đông? chắc tiêu đời con rồi.
- Sao hả?
- Ba thấy đó, dở dở ương ương làm sao mà con nhờ cậy.
- Ba thấy Tiểu Thư thông minh, lanh lợi. Con không vừa ý hả?

Nguyên tui ngừu:

- Vừa ý.

Anh biết muốn đạt mục đích lần này , anh phải năn nỉ cô ta gầy cả lưỡi chứ chả chơi

Tiểu Thư xuất hiện với bộ đầm màu vàng anh, cô cười thật đẹp.

- Tôi xong rồi.

Công Nguyên ngẩng cổ nhìn cô:

- Cô đi đâu vậy?
- Lúc này ba bảo anh đưa tôi đi chơi.

Giọng Nguyên hách dịch:

- Vậy mà tôi tưởng cô đi biểu diễn thời trang.

Tiểu Thư chớp mắt:

- Có phải tôi đẹp lắm không?

Công Nguyên dài giọng:

- Đẹp đến nỗi ma chê quỷ hờn.

Tiểu Thư nhún nhẩy:

- Đây! Đây nói cho đằng í biết. Thị nỏ còn gặp chí phèo đây. Đây mà ma chê quỷ hờn thì đằng í trên đời chỉ có một chứ không có hai.

Công Nguyên quay lưng, Tiểu Thư vội vã chạy theo. Lấy chiếc Bonus, Nguyên đeo kính vào trông anh lãng tử làm sao ấy.

Thấy Tiểu Thư đứng ngơ người, anh giục:

- Làm gì đứng như trời trồng vậy hả?

Chỉ chiếc xe Tiểu Thư nhìn mặt:

- Đi xe này hả?

Công Nguyên quay ngoắt đi:

- Đúng là Tiểu Thư có lên không?

- Tôi phải ngồi làm sao đây?

Nguyên khoanh tay nhìn Tiểu Thư lúng túng anh cười:

- Ăn diện cho lắm vào.

- Tại anh chú tại ai.

- Tại tôi?

- Làm gì la lớn vậy?

- Bây giờ có đi không thì nói?

- Nhưng...

3. Chương 3

Nguyên nhìn đồng hồ:

- Còn nhưng gì nữa, trưa quá rồi.

Tiểu Thư chạy như bay vào nhà. Cô trở ra với cái quần tây trắng, áo ngắn tay màu xanh nhạt thật gọn ghẽ. Công Nguyên chẳng thèm nhìn đến cô, anh hỏi:

- Mau lên!

Đặt cái túi da chính giữa, Tiểu Thư leo lên xe, Công Nguyên tăng ga chiếc xe lao vút đi. Tiểu Thư la ới ới:

- Này! Bộ không muốn sống nữa hả?

Nguyên không thèm nghe, co cẳng la anh càng lao vùn vụt. Tiểu Thư hét to:

- Không dừng lại tôi nhảy xuống xe đó.

Công Nguyên tấp vào lề, càu nhàu:

- Đi với cô chán chết được làm gì la làng lên vậy?

Tiểu Thư đi đi lại lại:

- Anh có muốn chết thì chết một mình, tại sao chết mà còn khuyến mãi thêm tôi.

Nguyên nhìn vào mặt cô:

- Cô sợ chết?

- Tôi còn yêu đời lắm, mới lấy chồng mà.

Nguyên cười cười:

- Còn tôi mới lấy vợ lại muốn chết quách cho xong.

Tiểu Thư trừng mắt:

- Trò chơi mới bắt đầu thôi. Tôi chỉ sợ anh muốn chết cũng không được đâu.

- Thử xem.

Công Nguyên leo lên xe, Tiểu Thư hỏi:

- Anh đi đâu đó?

Đeo kính vào Công Nguyên đáp tỉnh bơ:

- Đi tìm Thy Nga!

tiểu Thư hét to:

- Còn tôi?

- Bỏ phận của tôi là đưa cô ra ngoài, còn đi đâu là tùy cô. Nhớ năm giờ gặp nhau ở đây, tôi chờ cô về nhà.

Nói xong Công Nguyên phóng vút đi, Tiểu Thư thầm rửa:

- Đồ cà chớn.

Cô tha thẩn ngoài đường, người ta có bạn để đến, còn cô lại lang thang. Nếu về nhà thế nào cũng bị mẹ và chị hai tra vấn. Cô đành vào thư viện đọc sách giết thời gian.

- Này cô!

Tiểu Thư gấp cuốn sách lại:

- Anh gọi tôi?

- Cô là người mới hả?

Tiểu Thư xằng giọng:

- Có gì lạ đâu.

- Chỗ này là chỗ của tôi đấy.

Lại còn thế nữa, Tiểu Thư gây sự:

_Có gì làm bằng chứng, thư viện là chỗ công cộng, làm như của anh không bằng.

Người thanh niên ngờ ngàng:

_Xin lỗi! Nếu cô thích, tôi nhường cho cô đó.

_Đúng là dở hơi.

Tiểu Thư cúi xuống trang sách, một lúc cô ngẩng lên. Tìm cô thất lại, cô thấy anh chàng lúc nãy đeo cặp kính dày cộp đang khó khăn đọc vì ánh sáng chỗ anh không tốt lắm.

Cô lân la lại gần:

_Xin lỗi! Tôi không cố ý. Anh có thể trở về vị trí.

Tiểu Thư như biết lỗi:

_Lúc này tôi không biết anh cận nhiều vậy.

_Trông tôi kinh dị lắm hả?

_Không! Nhưng không đeo kính nhìn anh làm sao ấy.

_Như chàng ngốc chứ gì?

_Là anh nói đó nha.

_Bạn gái tôi cũng nói như thế mà.

Tiểu Thư buột miệng:

_Tôi có chồng rồi đấy.

_Vậy à.

Tiểu Thư xấp lại ngồi cạnh anh:

_Vậy tôi và anh có hàng rào bảo vệ, có ngồi gần cũng không sợ hút nhau.

_Cô vui tính ghê, chắc là chồng cưng lắm.

Tiểu Thư đưa tay bưng má:

_Anh ấy á hả?

_Cô sao vậy?

_Nhắc đến anh ấy là tôi dị ứng liền.

_Hai người giận nhau à?

_Chúng tôi mới cưới nhau hôm qua.

Sửa lại gọng kính, chàng trai mở to đôi mắt vốn rất to của mình nhìn cô:

_Cái gì?

_Anh làm mọi người giật mình rồi kìa!

Chàng trai xếp sách lại, kéo tay cô ra ngoài:

_Tôi tên Hoài Hiếu, còn cô?

Tiểu Thư thấy lạ, nhưng cũng nói:

_ Tiểu Thư!

_Cái gì?

Tiểu Thư ngạc nhiên:

_Ngoài cận thị, anh còn điếc nữa hả?

Hoài Hiếu cười:

_Tên cô lạ ghê.

_Sao?

Hiếu dài giọng:

_Nghe cái tên là biết kèm theo cục lười sau lưng.

Tiểu Thư trợn mắt:

_Nè! Lịch sự chút đi! Anh dám nói tôi lười.

Hoài Hiếu xua tay:

_Bỏ chuyện đó đi! Kể chuyện của cô xem, tại sao mới cưới hôm qua, hôm nay lại thơ thẩn một mình. Bị chồng đuổi hả?

Tiểu Thư sùng sộ:

_Anh có tin là tôi lột kính, anh khỏi thấy đường về không?

Hoài Hiếu tỉnh bơ:

_Không nhầm nhò gì, tôi có mang theo kính “sơ cua”.

Tiểu Thư gắt lên:

_Ở nhà mắc một người, giờ đến đây lại gặp anh. Tức chết đi được.

Hoài Hiếu chỉ vào mặt cô:

_Cái giọng đó đúng là tiểu thư rồi.

Tiểu Thư bĩu môi:

_ Tiểu thư chỉ là “lá thư nhỏ” làm gì mà anh vừa chê vừa lên án.

Hoài Hiếu xoa cằm:

_Cô có hay xem cải lương không? Tiểu thư là con nhà quyền quý, luôn luôn có kẻ hầu người hạ lại hay ông ẹo, đua đòi, đôi lúc kẻ cả khó ưa. Nói chung là xấu...

Tiểu Thư bặm môi, quay lưng:

_Ừ, tôi xấu, anh hỏi thăm tôi làm gì?

_Tự tôi thấy lạ, mới lấy chồng lại bị tổng cổ ra đường. Tôi muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân đó mà.

_Cứu! Cứu cái đầu anh. Anh bảo ai bị tổng cổ ra đường. Nói cho anh sợ, tôi tự ý đi đó.

Hoài Hiếu ngây ngô:

_Không lý nào. Sau ngày cưới, người ta đi hưởng tuần trăng mật, ai lại bỏ chồng đi chơi một mình.

Tiểu Thư vò vò mái tóc ngắn:

_Trăng mật, gặp mặt gì. Tôi không thích đi xa.

_Thì ở nhà chăm sóc, trò chuyện với chồng.

_Ê! Bộ anh là ba tôi hay sao lại lên lớp dạy đời tôi vậy?

Bổng Hoài Hiếu kêu lên:

_Tôi biết rồi.

Tiểu Thư hất cằm:

_Anh biết cái quái gì?

Điểm vào mặt cô, Hiếu cười cười:

_Nghe giọng điệu này tôi còn muốn phát khùng huống gì chồng cô. Con gái phải ngọt ngào, đầm thắm, có đầu mà bóp chát thấy phát sốt.

Tiểu Thư gân cổ:

_Còn đàn ông các anh hề thấy con gái là xấp vào. Đã bảo tôi có chồng mà cũng cổ kéo ra đây. Bây giờ lại phê bình tôi này nọ.

_Cô ăn nói ngang ngược.

_Anh mới kỳ cục, chuyện của tôi đâu cần anh lo, tự đứng lại đừng đừng mắng tôi là sao hả?

Hoài Hiếu không đáp, anh mở sách ra xem, cô nói mát:

_Bây giờ mà đọc vô chữ nào, tôi chết liền.

Hoài Hiếu phì cười:

_Bây giờ người kiểm chuyện là cô chứ không phải tôi nhé!

_Tự đứng đang nói chuyện lại mở sách ra đọc. Tôi nên hiểu sao về chuyện này.

_Đọc sách để hiểu biết, nói chuyện với cô để rút kinh nghiệm.

_Anh đã rút được kinh nghiệm gì?

Hiếu rút cổ:

_Không nên dây vào các cô gái đẹp. Hoa đẹp là hoa có gai.

_Nhưng tôi không phải là cô gái đẹp.

Hiếu vịn kính sẫm soi mặt cô làm cô bực mình.

_Xinh đấy, có điều gai góc quá!

Tiểu Thư hất mặt:

_Khen một phụ nữ có chồng, anh không sợ hả?

_Còn cô, cô ngồi cạnh tôi không sợ bạn gái của tôi sao?

_Tôi nghĩ cô ấy không cần ghen.

_Tại sao?

_Trông anh vừa xấu vừa nhiều chuyện.

Hoài Hiếu gãi đầu:

_Nếu chỉ cần nói mà có thể làm cho người khác vui, thì chỉ có kẻ đê tiện mới từ chối điều đó.

chickey_yêu

18-07-2008, 02:10 PM

Tiểu Thư tròn mắt:

_Anh bằng lòng ngồi cho tôi xả stress?

_Thú vị lắm!

_Nhưng anh cũng mắng tôi hơi nhiều đấy.

_Tôi cũng đang stress mà.

_Thì ra...

Cả hai cười xoà. Tiểu Thư đang đưa mái tóc ngắn:

_Anh stress gì vậy? Tình yêu, công việc hay gia đình.

_Cả ba.

_Hả?

Hiếu cười:

_Không có công ăn việc làm nên gia đình lộn xộn, người yêu bỏ đi.

_Thảm vậy à?

_Còn đỡ hơn cô, bị chồng tổng cổ ra đường.

Tiểu Thư chợt đưa tay xem đồng hồ rồi kêu lên:

_Chết cha!

_Sao hả?

_Trễ rồi.

_Trễ cái gì?

_Trễ hẹn.

_Cô hẹn với ai? Máy giờ? Ở đâu?

Giúi cuốn sách vào tay anh, cô quàng quàng:

_Nhờ anh trả hộ, tôi hẹn với chồng tôi, năm giờ, ở ngã tư.

Hoài Hiếu vội nói:

_Tôi đưa cô đi!

_Vâng!

Chiếc Nouvo đưa Tiểu Thư đến chỗ hẹn nhưng không thấy Công Nguyên. Cô rên:

_Chắc anh ấy bỏ tôi rồi.

Hiếu an ủi:

_Chắc không có đâu. Cô chờ chút xem. Nếu chờ lâu tôi sẽ đưa cô về.

Tiểu Thư la lên:

_Đưa tôi về nhà?

_Không tiện à?

_Tiện chứ, tiện cho hai cô em chồng của tôi xé xác anh ra.

_Nói vậy cô đang sống giữa bầy sói?

Tiểu Thư nạt:

_Anh nói lung tung.

Tiếng thắng xe rít lên làm Tiểu Thư hoảng hốt, kêu thất thanh:

_Á!

Công Nguyên hét vào mặt cô:

_Làm gì như vừa xem phim kinh dị vậy?

Chợt thấy Hoài Hiếu, anh hất hàm:

_Ai hả?

Tiểu Thư thân mật vỗ vỗ lên vai Hiếu:

_Hoài Hiếu! Bạn mới quen của tôi.

Hiếu gật nhỏ:

_Sao lại xưng tôi?

Tiểu Thư thản nhiên:

_Còn đây là Công Nguyên... chồng tôi.

Hai cánh tay chìa ra, nhưng không thân thiện lắm.

_Cám ơn anh đã đưa vợ tôi về!

_Không sao, tạm biệt!

Tiểu Thư vẫy tay:

_Hôm nào tôi đến thư viện gặp anh.

Hiếu khẽ gật rồi phóng xe đi. Công Nguyên lừ mắt:

_Coi bộ luyến tiếc lắm hả?

_Không được sao?

Nguyên nhún vai, phóng xe lao vút trên đường.

Buổi cơm sáng không vui nên Công Nguyên tấp vào một quán ăn tránh cho Tiểu Thư gặp mẹ và em gái anh.

Tiểu Thư lấy làm lạ:

_Sao lại vào đây?

Nguyên vươn vai:

_Cô không đói nhưng tôi đói.

_Sao anh biết tôi không đói?

Nguyên giật cái túi xách của cô. Cô la lên:

_Anh làm gì vậy?

Anh rứt dây kéo, trút ra bàn nào bánh kẹo nào sữa hộp.

Tiểu Thư nói như la lên:

_Đồ mất lịch sự.

Đồ ăn đem ra, cô đẩy đĩa xà lách trộn cho anh, còn cô lấy đĩa bò bít tết. Anh cau mày:

_Cô muốn gì đây?

Tiểu Thư gấp một miếng bỏ vào miệng, thản nhiên đáp:

_Anh nhìn lại mình đi! To béo thế kia lại ăn toàn đồ bổ, nên giảm cân nếu không muốn trở thành võ sĩ Sumô.

Hai hàm răng nghiền chặt, anh nhìn như muốn xé cô ra từng mảnh vụn. Cô lè lưỡi, đẩy đĩa thịt đến trước mặt anh:

_Vì một miếng ăn mà anh giận dữ như vậy à?

Nhớ lời Thy Nga cũng chê anh tăng cân làm mất phong độ, anh kéo đĩa rau lại, ăn ngon lành. Vừa ăn anh vừa chỉ chiết cô:

_Cô cũng đừng có lên mặt. Đàn ông có mập chút cũng không sao, còn phụ nữ mà mập hả? Eo ơi! Xấu không thể tưởng.

_Tui xấu mặc tui, mắc mớ gì đến anh?

_Cô đi cạnh tôi, người ta lầm tưởng thùng phuy biết đi.

_Vậy à?

Tiểu Thư gấp từ từ, nhai từ từ ra vẻ thích thú. Công Nguyên giận càn hông với cử chỉ trêu tức của cô. Nếu không vì Thy Nga, anh sẽ cho cô uống toàn nước lạnh cho bổ ghét.

_Ăn cho nhiều vào, tối đau bụng rên ư ử.

_Vậy à?

Tiểu Thư cứ “vậy à” và sau mỗi tiếng, cô lại bỏ một miếng thịt vào mồm nhai ngấu nghiền trước đôi mắt thèm thuồng của Công Nguyên.

Công Nguyên mang cái bụng no rau về nhà. Tiểu Thư rút vào phòng án binh bất động.

Công Nguyên bước vào phòng thấy hai cái vé lên giường. Tiểu Thư mải mê với cái ống hút và hộp sữa nên không chú ý.

Nguyên với tay giật hộp sữa ra khỏi tay cô. Cô chồm theo, cả người cô ngã vào lòng anh. Một chút bối rối, cô bật lên:

_Trả lại cho tôi.

_Ba muốn tôi đưa cô đi du lịch.

Tiểu Thư còn chồm theo hộp sữa:

_Anh rủ Thy Nga đi đi!

_Còn cô?

_Kệ tôi.

_Cô muốn ba tôi cạo cái đầu của tôi hả?

Tiểu Thư cười phá lên:

_Cái đầu anh mà trọc lóc chắc tức cười lắm!

Nguyên dúm hộp sữa vào miệng cô:

_Để miệng cô ở không là một sai lầm.

Vứt vỏ hộp vào sọt rác, Tiểu Thư hất hàm:

_Nói tiếp đi!

_Cô cùng đi với tôi.

_Tôi không muốn đi với anh.

_Cô không đi thì tôi làm sao ra khỏi nhà?

_Như sáng nay vậy. Anh đường anh, tôi đường tôi.

_Cô Hai! Du lịch những năm ngày lận. Năm ngày cô đi đâu, ở đâu?

Tiểu Thư bưng càm, Nguyên lấy cái gối úp lên mặt cô:

_Đừng tính đến chuyện đi tìm cái tên bốn mắt kia nha.

Tiểu Thư reo lên:

_Ừ, đúng rồi!

_Đúng! Đúng con khỉ. Tôi không đồng ý.

_Ê! Anh vi phạm rồi nhé! Không được can thiệp đời tư của nhau. Anh có Thy Nga, sao không cho tôi làm quen với Hoài Hiếu?

Nguyên leo lên giường, lấy cái gối nằm úp mặt vào đó:

_Cô thích hần hả?

Tiểu Thư bắt chước anh, cũng nằm kế bên úp mặt vào gối:

_Anh thấy thế nào? Có được không?

Nguyên quay sang nhìn cô:

_Mới gặp có chút xịu mà thích rồi hả?

Tiểu Thư chớp mắt:

_Ừ! Chắc là tiếng sét ái tình.

Nguyên cười khùng khục:

_Sét mà bổ vào đầu cô chắc văng ra chứ ở đó mà ái tình.

_Tôi khô khan lắm hả?

_Như ngói ấy.

_Còn Thy Nga của anh?

Nguyên nằm ngửa người lên, cười thật tươi:

_Cô ấy đáng yêu lắm! Nụ cười cô ấy thật quyến rũ. Tôi cứ muốn hôn mãi vào bờ môi hồng của cô ấy.

_Á!

Nguyên giật mình quay sang:

_Cô sao vậy?

_Anh nói nghe rồn tóc gáy. Hai người ghê quá!

Búng vào má cô. Anh nói:

_Vậy mà còn nói gặp tiếng sét ái tình. Nằm mơ! Nói chuyện với cô chán quá!

_Vậy kể chuyện hôm nay đi! Anh đi đâu? Làm gì?

_Đừng có la ồm tỏi đấy nhé!

_Tôi sẽ cố.

_Tôi chở Thy Nga đi ăn, mua sắm, xem phim, hát karaoke, sau đó...

Tiểu Thư hồi hộp:

_Thế nào?

_Cô đoán xem?

Tiểu Thư bĩu môi:

_Chắc làm gì bậy bạ hả?

Nguyên lườm cô:

_Cái đầu cô toàn tương chao, nghĩ bậy bạ. Sau đó tôi chia tay và chạy thực mạng.

_Ai đuổi theo mà anh chạy?

Xỉ vào đầu cô, anh nói:

_Sợ trễ giờ đón cô đó.

Tiểu Thư phì cười:

_Tụi mình vui quá há.

_Tôi đang rầu đây.

_Nói nghe đi!

_Thy Nga hối thúc tôi ly dị vợ.

Tiểu Thư cau mày:

_Sao lại thế hả?

_Gia đình đòi gả cô ấy cho Việt kiều.

_Anh tính sao?

_Còn sao nữa, chả lẽ mới cưới lại ly hôn.

Tiểu Thư giấy nẩy:

_Tôi không chịu đâu.

Nguyên ngạc nhiên:

_Cô không chịu ly hôn?

_Ừ!

_Bộ cô đổi ý hả?

_Đổi ý gì?

Vịn bờ vai cô, anh gằng giọng:

_Trước giả, bây giờ muốn thật đó.

Hất tay anh ra, Tiểu Thư cao giọng:

_Đừng có mơ.

_Vậy sao không chịu ly hôn?

_Tôi cũng như anh, anh là tấm giấy thông hành cho tôi đi chơi tự do.

_Cô lợi dụng tôi hả?

_Đừng nói khó nghe như vậy. Chúng ta lợi dụng lẫn nhau. Phần anh lời chán đấy.

Vứt cái gối xuống, Nguyên rót nước uống ực một cái:

_Lời đầu không thấy, chỉ biết bây giờ cái bụng sôi lên ùng ục.

Tiểu Thư cười:

_Đói hả?

Cô nhảy xuống, mở tủ lạnh lấy cho anh một hộp sữa. Anh đẩy ra:

_Ai thèm uống sữa trẻ con này.

Cô hút hộp sữa của mình, miệng làu bàu:

_Đói mà còn làm phách.

Thấy cô ngày nào, giờ nào cũng kè kè hộp sữa. Anh cũng muốn thử, nhưng cái cần nhất là anh đang đói, phải chữa cháy. Nhưng trẻ con quá.

Ghim cái ống hút vào hộp, Tiểu Thư đút vào miệng anh. Anh hút một hơi, cái lạnh, thơm, béo như tê tê ở đầu lưỡi.

_Có thích không hả?

Nguyên không dám nói cảm giác thật của mình. Anh ậm ừ:

_Cũng được.

Cầm gối, mền, anh lăn xuống sàn nhà. Tiểu Thư cũng che miệng ngáp dài.

Reng... reng... reng...

Tiểu Thư nằm im không nhắc máy. Công Nguyên đành bò dậy:

_A lô!

_Anh tìm ai?

_Tôi, Hoài Hiếu đây!

Dẫn điện thoại xuống bàn, anh dùng chân đá vào chân cô:

_Tiếng sét của cô tìm kìa.

Tiểu Thư lẩn lẩn:

_Sét gì?

_Bồn mắt đó!

Tiểu Thư nhồm dầy:

_Sao không nói rõ.

Kề sát vào mặt cô, anh nói:

_Coi bộ cô hồi hộp lắm!

Tiểu Thư hắt anh ra, cô cầm máy:

_A lô! Anh Hiếu hả?

_Cô ngủ chưa?

_Ngủ rồi.

_Ngủ rồi sao còn lên tiếng?

_Tại vì...

_Cô về nhà có bị chồng rầy không?

Liếc xuống Công Nguyên, cô cười:

_Anh ấy đâu có dám rầy tôi.

Công Nguyên gơ nắm đấm trước mặt cô. Cô cười.

_Cô được anh ấy cưng chiều, cũng hạnh phúc lắm. Đừng có giận đi lang thang như hôm nay nữa nhé!

_Ngày mai tôi lại đi lang thang những năm ngày lận độn.

_Xảy ra chuyện gì hả? Anh ấy vì giận cô mà đuổi cô nữa hả?

_Tôi tự nguyện mà.

_Nếu có đi khỏi nhà mà không biết đi đâu, cô có thể tìm tôi.

_Tìm anh làm gì?

_**** cho đỡ buồn.

_Bộ tôi dữ lắm à?

_Tôi chịu được mà.

_Tạm biệt anh nhé!

_Chúc ngủ ngon.

Tiểu Thư gác máy, Công Nguyên chồm lên:

_Hắn hẹn cô hả?

_Mắc gì đến anh.

_Tôi lo cho cô bị người ta gạt.

Tiểu Thư nạt:

_Anh gạt tôi chưa đủ sợ hay sao mà để người khác gạt.

Nguyên sùng sộ:

_Nè! Nói lại cho rõ, hai người đồng tình. Không ai gạt ai, đừng đổ hết tội cho tôi. Tôi sắp mất Thy Nga, do ai? Vì ai?

_Vì bản thân anh chứ vì ai? Ham địa vị, tiền tài, tự do, phóng túng. Cái nào cũng muốn mà bản thân không phấn đấu. Lấy tôi làm bình phong, bây giờ trách ai.

_Rà trúng đài hay sao mà phát ghê thế. Thôi ngủ đi kéo ngày mai bốn mắt thấy thâm quầng, lại cho thằng chồng này không biết chăm sóc vợ.

Thư nguýt anh:

_Chồng ngồng thì có.

4. Chương 4

Thy Nga! Xoay người sang trái một chút. OK!

Máy ảnh trên tay Công Nguyên loé sáng lia lịa. Anh quay qua gọi:

_Hiếu! Anh chụp giúp chúng tôi nhé!

Công Nguyên vô tư ôm hông, nâng cằm tạo đủ kiểu dáng thân mật để chụp ảnh với Thy Nga.

Thy Nga làm nũng:

_Anh Hiếu chụp với Nga vài kiểu đi!

Hiếu lắc đầu:

_Tôi không thích chụp ảnh. Ảnh mà có tôi sờ lên sẽ cộm vì cặp mắt kiếng này.

Thy Nga cười, cô làm điệu trước mặt Hiếu:

_Không tắm! Không chụp ảnh, anh đi ra đây làm gì?

Hiếu nhún vai:

_Tôi cũng không biết, chỉ có điều Thy Nga bảo tôi đi là tôi đi!

Thy Nga lấy cát tô lên người:

_Anh thích cô ấy?

_Tôi không nghĩ vậy.

Thy Nga cố tình:

_Anh có biết Công Nguyên là chồng cô ấy không?

Khẽ gật, Hiếu nhặt con ốc biển ném ra xa.

_Họ sống Tây quá!

Thy Nga khẽ chớp chớp đôi mắt đẹp:

_Là sao?

_Ở họ có cái tự do mà không phải cặp vợ chồng nào cũng có.

_Chỉ có Công Nguyên tự do thôi. Còn cô ấy thì không, Nguyên hay ghen lắm!

_Như vậy thì bắt công với cô ấy quá.

_Anh muốn cô ấy tự do hả?

Hiếu cười, Thy Nga phát hiện anh có nụ cười rất đẹp:

_Nga đoán là anh thích cô ấy rồi. Anh ao ước cô ấy có chút tự do để anh bay bổng với cô ấy có đúng không?

Hiếu đứng lên:

_Làm gì có.

_Anh Hiếu!

_Nga kêu tôi.

_Xuống bơi với Nga đi!

Hiếu vò đầu:

_Tôi không biết bơi.

Nga cố chèo kéo anh:

_Nước cạn lắm! Xuống đi anh!

Hiếu lắc đầu.

Thy Nga phụng phịu, Nguyên sánh bước Tiểu Thư bước tới. Thy Nga quay sang Nguyên:

_Mình bơi đi anh!

Công Nguyên bế xốc cô lên, cát từ người cô rơi ***. Cô vùng vẫy trong tay Nguyên, tiếng cười khúc khích. Hiếu khó chịu nhìn sang Tiểu Thư, anh thấy cô không có biểu hiện gì cả.

_ Tiểu Thư!

Cô cười:

_Anh có cảm giác thế nào khi gọi tên tôi?

Hiếu cười nhỏ:

_Nghe như cái gì đó vừa cao quý, vừa xa lạ, không thể với tới.

_Không phải kéo theo cục lười à?

_Cô còn giận tôi?

_ Công Nguyên thì khác, anh ấy nói mỗi lần gọi tên tôi, anh ấy cảm thấy mình như tôi tớ. Và anh ấy không thích cảm giác đó.

_Tôi thích mà không được.

Tiểu Thư quay qua nhìn anh:

_Anh nói gì?

Hiếu lắc đầu:

_Không có gì.

Tiểu Thư nhìn ra ngoài, Công Nguyên đang đùa với Thy Nga. Họ như đôi vũ công múa trên biển, uốn lượn bên nhau.

_Anh không xuống biển à?

Tìm một tảng đá, Hiếu ngồi xuống:

_Tôi nhìn cô tắm.

Tiểu Thư thoáng đỏ mặt:

_Ai lại thế?

_Nếu cô không thích, tôi quay mặt chỗ khác.

_Ý tôi là tắm một mình sẽ buồn.

_Cô ra ngoài ấy với Nguyên đi!

Thy Nga! Xoay người sang trái một chút. OK!

Máy ảnh trên tay Công Nguyên loé sáng lia lịa. Anh quay qua gọi:

_Hiếu! Anh chụp giúp chúng tôi nhé!

Công Nguyên vô tư ôm hông, nâng cằm tạo đủ kiểu dáng thân mật để chụp ảnh với Thy Nga.

Thy Nga làm nũng:

__Anh Hiếu chụp với Nga vài kiểu đi!

Hiếu lắc đầu:

__Tôi không thích chụp ảnh. Ảnh mà có tôi sờ lên sẽ cộm vì cặp mắt kiếng này.

Thy Nga cười, cô làm điệu trước mặt Hiếu:

__Không tắm! Không chụp ảnh, anh đi ra đây làm gì?

Hiếu nhún vai:

__Tôi cũng không biết, chỉ có điều Thy Nga bảo tôi đi là tôi đi!

Thy Nga lấy cát tô lên người:

__Anh thích cô ấy?

__Tôi không nghĩ vậy.

Thy Nga cố tình:

__Anh có biết Công Nguyên là chồng cô ấy không?

Khẽ gật, Hiếu nhặt con ốc biển ném ra xa.

__Họ sống Tây quá!

Thy Nga khẽ chớp chớp đôi mắt đẹp:

__Là sao?

__Ở họ có cái tự do mà không phải cặp vợ chồng nào cũng có.

__Chỉ có Công Nguyên tự do thôi. Còn cô ấy thì không, Nguyên hay ghen lắm!

__Như vậy thì bất công với cô ấy quá.

__Anh muốn cô ấy tự do hả?

Hiếu cười, Thy Nga phát hiện anh có nụ cười rất đẹp:

__Nga đoán là anh thích cô ấy rồi. Anh ao ước cô ấy có chút tự do để anh bay bổng với cô ấy có đúng không?

Hiếu đứng lên:

__Làm gì có.

__Anh Hiếu!

__Nga kêu tôi.

__Xuống bơi với Nga đi!

Hiếu vò đầu:

__Tôi không biết bơi.

Nga cố chèo kéo anh:

__Nước cạn lắm! Xuống đi anh!

Hiếu lắc đầu.

Thy Nga phụng phịu, Nguyên sánh bước Tiểu Thư bước tới. Thy Nga quay sang Nguyên:

__Mình bơi đi anh!

Công Nguyên bế xốc cô lên, cát từ người cô rơi ***. Cô vùng vẫy trong tay Nguyên, tiếng cười khúc khích. Hiếu khó chịu nhìn sang Tiểu Thư, anh thấy cô không có biểu hiện gì cả.

_ Tiểu Thư!

Cô cười:

_Anh có cảm giác thế nào khi gọi tên tôi?

Hiếu cười nhỏ:

_Nghe như cái gì đó vừa cao quý, vừa xa lạ, không thể với tới.

_Không phải kéo theo cục lười à?

_Cô còn giận tôi?

_ Công Nguyên thì khác, anh ấy nói mỗi lần gọi tên tôi, anh ấy cảm thấy mình như tôi tớ. Và anh ấy không thích cảm giác đó.

_Tôi thích mà không được.

Tiểu Thư quay qua nhìn anh:

_Anh nói gì?

Hiếu lắc đầu:

_Không có gì.

Tiểu Thư nhìn ra ngoài, Công Nguyên đang đùa với Thy Nga. Họ như đôi vũ công múa trên biển, uốn lượn bên nhau.

_Anh không xuống biển à?

Tìm một tảng đá, Hiếu ngồi xuống:

_Tôi nhìn cô tắm.

Tiểu Thư thoáng đỏ mặt:

_Ai lại thế?

_Nếu cô không thích, tôi quay mặt chỗ khác.

_Ý tôi là tắm một mình sẽ buồn.

_Cô ra ngoài ấy với Nguyên đi!

chickey_yêu

18-07-2008, 02:13 PM

Nhìn họ, Thư ái ngại:

_Thà để anh nhìn còn hơn phá hỏng cuộc vui của họ.

Hiếu định hỏi cô không ghen sao. Nhưng anh không dám, trong lòng anh đang có nhiều thắc mắc và mâu thuẫn. Nhìn Nguyên quần quít bên Nga, anh tức giận Thư nhưng thấy Thư đi cạnh Nguyên, anh không muốn.

_Tôi bơi dở lắm! Nhờ anh trông hộ nhé!

Hiếu khẽ gật. Tiểu Thư đi ra biển, dáng mảnh khảnh, cô độc làm sao. Hiếu bỗng ước ao xa xôi, tìm anh nao nao một cảm giác khó tả. Anh gỡ kính bỏ vào túi, đôi mắt anh dõi theo dáng ngụp lặn của cô.

Thân hình mềm mại của cô tung tăng với sóng biển. Hoài Hiếu nhìn mà không biết chán. Cái chấm nhỏ ấy xa dần, xa dần...

Hoài Hiếu đứng bật lên, một thoáng anh đã với bỏ quần áo, phóng nhanh xuống biển. Bàn tay Tiểu Thư đang chấp chới, tiếng ai đó gào lên:

__Có người chết đuối.

Hai tiếng chết đuối khiến đôi chân anh quẫy nhanh và đôi tay sải dài. Anh bế xốc Tiểu Thư lên, anh áp mặt mình vào má cô:

__ Tiểu Thư! Tiểu Thư!

Động tác cứu hộ của Hiếu thật nhuần nhuyễn, Tiểu Thư từ từ mở mắt. Hiếu vội đỡ cô lên, ôm cô thật chặt:

__Thư làm anh sợ quá!

Phút chốc tôi và cô không còn, cái chết như sợi tơ lồi họ lại gần nhau. Tiểu Thư để mặc cho anh ôm cô, cô đưa mắt nhìn Nguyên trách móc.

Mọi người tản ra, Hiếu lấy cái khăn bông choàng cho Thư:

__Thư lạnh không?

Thư lắc đầu:

__Thư muốn bơi.

Hiếu ngăn lại:

__Thư vừa tỉnh lại, sức khỏe không tốt cho Thư bơi đâu.

Thy Nga chen vào:

__Có anh, cô ấy còn sợ gì?

Hiếu cúi đầu:

__ Công Nguyên! Tôi xin lỗi!

Nguyên phẩy tay:

__Lỗi phải gì. Còn cô, nếu không bơi được thì về phòng nghỉ đi!

Tiểu Thư bặm môi:

__Ai bảo không được.

Tiểu Thư xăm xăm đi xuống, Hiếu biến sắc, Nguyên đuổi theo cô:

__Cô định bày trò gì nữa vậy?

Tiểu Thư kênh kiệu:

__Anh là chồng tôi, dù trên danh nghĩa nhưng anh cũng đâu quá vô tình bỏ mặc tôi sống chết chứ.

__Cô trách tôi?

__Không trách anh chứ trách ai? Tôi ra đây là vì ai hả?

__Nhưng lúc đó tôi ở xa chỗ cô, tôi làm sao đến kịp.

Tiểu Thư hét lên:

__Vậy lúc lên bờ? Tại sao người sơ cứu cho tôi là anh ấy mà không phải là anh?

Nguyên nổi nóng:

__Cô đi mà hỏi hần. Hần ôm cứng lấy cô, hần như người điên, gạt bỏ mọi người ra. Trong mắt hần chỉ có mình cô.

Thư đưa tay vuốt mặt:

__Sự việc quá tồi tệ.

Nguyên chống nạnh:

_Tôi tệ! Hừ! Không phải cô cũng thích hần à?

Thư quát lên:

_Anh im đi! Tôi muốn giữ sĩ diện cho anh, còn anh lại bám theo Thy Nga.

_Tôi không cần thứ sĩ diện ấy.

_Vậy thì ly hôn đi!

Nguyên đỏ bừng mặt:

_Ly hôn thì ly hôn.

Tiểu Thư ngồi phịch xuống cát, tay cô quơ được nắm cát nào cô đập vào người nắm ấy. Nguyên thấy ân hận, anh ngồi xuống tấp cát cho cô. Cô trừng mắt:

_Anh làm gì hả?

_Chôn sống cô.

Tiểu Thư hốt một nắm cát up lên đầu anh. Anh đáp trả, Thư đứng vụt lên chạy ra biển, anh hét hồn phóng theo.

Giọng Thy Nga đều đều:

_Anh thấy không, họ lại cãi nhau vì anh đấy.

_Tôi làm gì sai?

Vẽ những vòng tròn trên cát, Thy Nga hờn mát:

_Anh nói với Nga, anh không biết bơi. Anh né tránh Nga, trong lúc Nga là người thích hợp với anh hơn.

_Tôi không nghĩ nhiều như cô nói đâu.

_Anh tìm được gì ở một cô gái đã có chồng.

Hiếu khó chịu:

_Tôi biết rất rõ điều ấy, cô không cần lặp lại.

Nga liếc anh:

_Biết mà còn mơ mộng.

Hiếu đáp trả:

_Có giống ai kia bám theo chồng người ta.

Nga cười:

_Trước khi lấy vợ, anh Nguyên và Nga là tình nhân của nhau.

_Bây giờ vẫn thế chứ?

_Chỉ còn là bạn thôi.

_Cô không thấy e ngại trước mặt Tiểu Thư?

Nga nhún vai:

_Như anh thấy đó. Cô ấy không hề tái mặt.

_Đó là một điều lạ.

Thy Nga nhìn thật lâu vào mặt Hiếu:

_Anh đừng cho rằng thái độ thờ ơ của Tiểu Thư là để đến với anh. Nếu có, chỉ là trả thù Nguyên thôi.

Hiếu cười:

_ Tiểu Thư rất thẳng tính, đâu cần dùng tôi trả đũa chồng mình.

_ Xem ra anh hiểu cô ấy nhiều hơn tôi tưởng.

Hiếu đi về phòng nghỉ, Thy Nga lẻo đẻo theo sau.

_ Cô không tắm nữa hả?

_ Cũng nên để cho họ tự do lo lắng cho nhau. Anh uống cà phê không?

Hiếu chưa đáp thì Nga đã nói:

_ Tôi biết là anh sẽ nói không và có thể ngồi với Tiểu Thư suốt đêm nhắm nháp chất đắng đó. Anh bắt công với tôi quá.

Hiếu cười:

_ Thôi được, tôi sẽ đi với cô.

Nga vào phòng:

_ Hẹn gặp lại!

Chiếc đầm hai dây, vạt xéo làm nổi bật làn da trắng hồng của Thy Nga. Hoài Hiếu không có vẻ chú ý gì đến cách ăn mặc hay trang điểm của cô làm cô bực bội.

_ Mình đi đâu anh?

Hiếu chỉ xuống tầng dưới:

_ Ở đó, họ về khỏi tìm.

Nga giận bầm gan:

_ Cà phê ở đó không ngon.

_ Ngon hay không còn phải xem tâm trạng người uống. Theo tôi, Nga hãy uống dừa cho hạ hỏa.

Nga cong cớn:

_ Anh đang nghĩ gì đó?

_ Nga đang ghen với Tiểu Thư.

_ Buồn cười, họ là vợ chồng tại sao tôi lại ghen.

_ Ý nghĩ này mới xuất hiện vài giờ có đúng không?

_ Sao cũng được. Tôi nghĩ cả anh cũng không nên mơ mộng làm gì.

_ Tôi có nói là tôi mơ mộng à?

Nga bặm môi:

_ Nhìn anh ôm cô ấy từ dưới biển lên là tôi biết ngay vị trí cô ấy trong lòng anh không nhỏ.

Hiếu bật cười:

_ Với bất kỳ ai tôi cũng thế.

Nga liều lĩnh:

_ Nga cũng muốn chết một lần.

Anh nhìn cô:

_ Chắc chắn Công Nguyên không bỏ rơi cô.

_ Nga muốn người cứu Nga là anh. Anh Hiếu à! Họ là một đôi, tại sao Nga và anh không thể là một đôi.

Hiếu nhìn mông lung ra cửa:

__Nếu họ là một đôi thì tôi và cô mãi mãi là một chiếc, vì tôi không tìm được tiếng nói chung với cô.

__Anh lạnh lùng hơn tôi tưởng.

__Tôi cũng là con người mà thôi.

__Một con người có trái tim bằng giá.

Hiếu mỉm cười, cô đâu biết trái tim anh như chảo dầu đang sôi lên ùng ục. Nó cứ réo gọi mãi một cái tên nghe quý phái mà khó gần: Tiểu Thư!

Tiếng Tiểu Thư reo khá to:

__A! Hai người ở đây!

Công Nguyên khó chịu nhìn Thy Nga ăn mặc khêu gợi ngồi cạnh Hoài Hiếu.

__Hai người đi không nói với tôi lời nào làm bà chằn này cần nhằn tôi mãi.

Tiểu Thư cười thật tươi:

__Cứ ngỡ hai người chơi trò trốn tìm. Tôi với Nguyên đi tìm trên bãi biển mãi đến giờ.

Hiếu nhìn cô đầm ấm:

__Xin lỗi hai người.

Tiểu Thư gợi ý:

__Mình đi tìm cái gì ăn đi!

Thy Nga lắc đầu:

__Anh Nguyên, mình đi vũ trường thư giãn đi!

Nguyên gật đầu:

__Ừ, đi thôi.

Tiểu Thư nhăn mặt:

__Vũ trường ư? Uống rượu và nhảy nhót, tôi không đi đâu.

Nguyên lạnh lùng:

__Tuỳ cô!

Thy Nga liếc Hiếu:

__Chắc anh đâu có hứng thú phải không Hoài Hiếu?

Hiếu gật:

__Tôi ở lại với Tiểu Thư.

Nguyên nhìn Tiểu Thư:

__Nhớ ngủ sớm, không đi lung tung đó.

Tiểu Thư bặm môi:

__Hít __Le!

Hoài Hiếu cười:

__Thư không thích đến vũ trường hả?

Tiểu Thư đung đưa mái tóc ngắn:

__Thích, nhưng không thích đi với họ.

_Để Công Nguyên ở cạnh Thy Nga hoài, Thư không sợ hả?

_Sợ gì?

_Mất chồng đó.

Tiểu Thư hồn nhiên:

_Một khi cái gì không phải của mình, dù có nỗ lực đến đâu cũng vô ích mà thôi.

Hiếu nghe một chút buồn len nhẹ vào tim. Một câu nói vô tình như nhắc nhở anh.

_Anh đưa Thư đến vũ trường nhé?

5. Chương 5

Tiểu Thư tròn mắt:

_Anh cũng muốn đến đó?

_Có sao đâu.

_Ồn ào và cực kỳ hỗn loạn.

_Miễn tâm mình không loạn là được rồi.

Thư cười cười:

_Lần này hồn ai nấy giữ nhé!

_Nghe Thư dọa, anh sợ quá.

Thư quay lưng:

_Mình đi thôi!

Bống Hiếu gọi:

_ Tiểu Thư!

Thư quay lại:

_Gì hả?

_Thư để tóc dài đi! Tóc dài sẽ đẹp hơn đấy.

Sút hòn đá dưới chân, Thư lắc đầu:

_Thư không thích ông a, ông ọ.

_Làm điệu là nét duyên của phụ nữ, sao Thư lại có thành kiến.

Thư áp mặt mình vào tận mặt Hiếu làm anh thoáng bối rối.

_Anh nhìn kỹ xem, vẫn đẹp như thường.

Bờ môi hồng lay động khiến anh nhớ lại chuyện sơ cứu cho cô lúc trưa. Anh chợt cười vu vơ.

Hoài Hiếu ghé vào quán ăn:

_Mình nên ăn một chút, nếu không sẽ mệt đấy.

Gọi một lô thức ăn, anh bảo cô chờ anh một chút. Anh biến mất bên ngoài.

Tiểu Thư ngoài cái vui hiện tại, cô không nghĩ gì xa xôi cả. Cô cứ hồn nhiên đóng vai vợ chồng với Công Nguyên. Còn với Hiếu cô xem như một người bạn lớn tuổi cần san sẻ.

Hoài Hiếu quay lại, thức ăn được mang ra. Tiểu Thư hai tay bưng má, Hiếu vội hỏi:

__Thức ăn không ngon hả?

Tiểu Thư lắc đầu.

__Thư không được khoẻ hả?

Thư lại lắc đầu. Hiếu nghiêng đầu nhìn cô:

__Nhớ chồng à?

Thư bặm môi:

__Không có.

Hiếu ra hiệu, người phục vụ mang ra cái khay trên đó mấy lát bánh mì sandwich và mấy hộp sữa tươi.

Đôi mắt Tiểu Thư sáng lên, Hiếu nhún vai, lắc đầu cười.

__Anh tìm đâu ra mấy thứ này?

Giọng Hiếu đùa đùa:

__Anh nói với họ, anh có trẻ em cần dùng món đó. Họ vui lòng chạy mua giùm anh.

Tiểu Thư liếc anh:

__Anh mắng Thư?

__Không dám, thưa tiểu thư.

__Anh mà dám, Thư bỏ về cho anh đi chơi một mình.

__Được rồi, ăn đi! Nguyên không cho Thư đi khuya đó.

__Ừm!

Cả hai đến vũ trường, tiếng nhạc được phát ra rất to. Tiểu Thư hét lớn:

__Anh vào không?

Hiếu tự nhiên ôm ngang eo cô đi vào. Cô khẽ liếc anh nhưng vẫn giữ nguyên tư thế. Vào trong, Thư gỡ tay anh ra, Hiếu gắt:

__Sao lại thế hả?

__Đâu cần phải vậy chứ?

Hiếu nhìn quanh:

__Chỉ cần anh buông Thư ra là Thư bị bọn họ vây quanh.

Thư cong môi:

__Làm gì có.

__Tin anh đi!

Thư hất mạnh tay anh ra, cô lọt thỏm vào đám đông. Hiếu nhìn theo bất lực. Tiểu Thư bị cuốn vào đám người vừa nhảy vừa la hét âm ỉ.

Cô giống như một sinh vật lạ, đám choai choai vây quanh, kẻ dùng vai, người dùng hông hất cô như quả bóng. Có người đưa tay sờ má, sờ vai cô, hoảng quá cô đưa mắt tìm Hiếu. Nhưng làm sao tìm khi ánh đèn mờ ảo, người ngom lộn xộn. Cô chợt ân hận vì không nghe lời anh.

Một đám choai choai lấn tới lấn lui tấn cô vào một góc. Một đứa tóc nhuộm vàng cười sắc súa:

__Hàng mới đây.

__Cô em ở đâu?

__Đi một mình à?

__Ra nhảy với tụi anh đi!

Tiểu Thư cắn môi muốn bật máu. Cô đưa hai tay lên như bảo vệ lấy mình.

__Tôi không quen các người.

Tiếng cười rú lên:

__Ở đây có ai quen ai đâu. Từ từ sẽ quen thôi.

Tên tóc vàng đưa tay nắm tay cô:

__Nhảy với anh đi!

Thư giật tay lại:

__Tôi không biết nhảy.

Hắn vuốt má cô:

__Không biết vào đây làm gì? Tìm anh hả?

Tiểu Thư cố tìm cách thoát ra nhưng vô hiệu. Họ vây lấy cô không có kẻ hở.

__Tôi đi với chồng tôi.

__Hả! Chồng à? Anh ta đâu? Có phải anh không?

Hắn sấn lại, định ôm lấy cô, nhưng lúc đó có ai đó nắm vai cô đẩy thật mạnh. Hắn mất đà nhào vào tường, miệng văng tục:

__Thằng nào chơi tao vậy?

Tiểu Thư được lôi đi sên sệt mà chưa nhìn rõ là ai.

__Hắn có làm gì Thư không?

Thư nổi cáu:

__Tại anh đó.

__Anh làm gì?

Nước mắt Thư ngân ngấn:

__Bỏ mặc người ta.

Lòng Hiếu xốn xang:

__Anh định đưa Thư lên lầu, ở đây không hợp với chúng ta đâu.

__Sao lúc đầu anh không nói?

__Thư có cho anh nói gì đâu.

Tiểu Thư nện mạnh gót giày lên từng bậc thang. Đúng như Hiếu nói tăng trên nhạc êm dịu hơn, người ở đây lịch sự hơn. Cô ngồi vào bàn, mặt buồn hiu.

__Còn giận hả?

__Không biết Công Nguyên ở đâu?

__Ở đây rất nhiều vũ trường, biết Nguyên đâu mà tìm.

Tiểu Thư đứng lên:

_Mình về thôi!

_Thư không nhảy à?

Thư lắc đầu:

_Thư không thích nữa.

_Chuyện lúc này còn làm Thư sợ?

Thư nhỏ giọng:

_Anh Hiếu! Đưa Thư về đi!

Giọng nói của cô quá ngọt ngào làm anh nao nao một cảm giác. Anh dìu cô đứng lên:

_Thư à!

_Anh nói đi!

Hiếu định nói gì đó nhưng anh lại thôi. Tiểu Thư mở to mắt nhìn anh chờ đợi. Anh buông một câu:

_Chắc Nguyên về rồi.

Cả hai lặng lẽ đi bên nhau. Hiếu chất chứa nhiều tâm sự.

_Thư!

_Gì anh?

_Thư đi với anh, Thư không sợ hả?

_Sợ gì?

_Chưa lần nào anh nghe Thư hỏi về anh?

Thư cười nhỏ:

_Con một sách như anh khỏi hỏi cũng biết chắc anh không phải kẻ xấu.

Hiếu cũng cười:

_Anh đọc sách tìm cách đột nhập nhà làm sao cho chủ nhà không hay đó.

_Anh là kẻ cắp?

Hiếu hùng hồn gật đầu:

_Phải!

Tiểu Thư đứng lại, thở hổn hển:

_Anh đánh cắp cái gì?

Cầm bàn tay lạnh giá của Thư, anh đáp:

_Đánh cắp trái tim.

Thư giận dữ, dùng gót giày giẫm lên chân anh:

_Làm người ta hết hồn.

Hiếu xuýt xoa:

_Ui cha!

_Thành thật khai báo, đã đánh cắp lần nào chưa?

Hiếu co người lại:

_Vẫn chưa.

_Để Thư chỉ cho anh.

_Ai hả?

Nhìn Hiếu hồ hởi, Tiểu Thư cười:

_Thy Nga đó!

Hiếu xù lại:

_Nga à?

Tiểu Thư tròn mắt:

_Sao hả? Không chịu à? Nga tình nguyện cho anh mà anh không chịu lấy, lại muốn làm kẻ cắp.

_Sao Thư biết?

Thư móc túi lấy cái điện thoại của mình ra, bấm bấm. Tiếng anh và Thy Nga trò chuyện trên bãi biển nghe rõ mồn một.

Hiếu nhìn xoáy vào mặt cô:

_Thư ranh ma lắm!

_Không làm chuyện xấu thì sợ ai.

_Vậy là Thư đã biết.

_Biết gì?

_Biết anh...

_Bỏ lỡ cơ hội lấy cắp trái tim Thy Nga hả?

Hiếu vò tóc cô:

_Bé con!

Tiểu Thư cười khúc khích.

_Alô! Chị Hai hả?

_Em có khoẻ không?

_Chị Hai ơi! Cứu em với.

Tiểu Minh hốt hoảng:

_Sao hả? Nguyên ăn hiếp em à?

_Không!

_Chứ chuyện gì?

_Mẹ chồng bảo em làm bếp.

_Xời ơi! Tưởng chuyện gì lớn.

_Chị Hai! Lớn chuyện rồi.

_Chị sẽ cho bà ** sang giúp em.

_Không được đâu.

_Tại sao?

_Ở đây cũng có người giúp việc. Nhưng mẹ chồng nói tiếp khách quý, phải giới thiệu con dâu với họ.

_Gay go rồi.

Tiểu Thư vò nát mái tóc rối:

_Chị Hai nói mẹ qua xin em về bên ấy đi! Em sợ quá!

_Biết sợ à?

Tiếng Tiểu Thư rên rỉ:

_Gì chứ vào bếp hả, chị Hai! Chị biết tay nghề em rồi mà.

_Mẹ chồng bảo em nấu món gì?

_Chỉ nói tiếp khách chứ không nói nấu món gì.

_Vậy để chị ra thực đơn, mua sẵn mọi thứ, em chỉ cần đến lấy đem về, chị sẽ hướng dẫn em nấu. Nhớ lúc nào điện thoại cũng phải kề bên, chị sẽ hướng dẫn em từ xa.

Mắt Tiểu Thư sáng lên:

_Em hiểu rồi, cảm ơn chị!

_Nhóc con, đáng đời!

Tiểu Thư điềm nhiên như chẳng có gì xảy ra. Công Nguyên mở cửa bước vào, anh hất mặt:

_Ra mẹ biểu kia.

Tiểu Thư liếc anh:

_Làm gì dữ vậy.

Nguyên cười cười:

_Lần này xem cô có bao nhiêu phép thần thông.

Tiểu Thư trừng mắt:

_Trong ba mươi sáu kế, anh có biết kế nào hay nhất không?

Công Nguyên trợn mắt:

_Cô định đào tẩu?

_Anh tưởng tôi không dám làm à?

Nguyên xuống nước:

_Tôi xin cô! Thôi thì tôi sẽ giúp cô.

Tiểu Thư nhí nhảnh:

_Vậy mau gọi một tiếng đi!

Nguyên dài giọng:

_ Tiểu Thư!

Tiểu Thư cười khoái chí, cô mở cửa bước ra đã nghe Công Nguyên lải nhải sau lưng:

_Để xem cô cười được bao lâu?

Tiểu Thư ra phòng khách, bà Hà và hai cô em chồng đã chờ cô. Bà Hà vui vẻ:

_Con ngồi đi!

_Dạ!

Bà nhìn cô mỉm cười thân thiện và Tiểu Thư biết cô không thể chối từ những yêu cầu sau cái cười đó.

__Ngày mai mẹ có khách, người bạn làm ăn lâu năm với gia đình. Hôm đám cưới bà ấy ở nước ngoài nên lần này đến thăm. Một là cho biết mặt con dâu mẹ, hai là bà ấy có ý kết thông gia. Con coi tiếp đãi làm sao mà khi về bà ấy hài lòng về con và không từ bỏ ý định kết thân với gia đình mình.

Tiểu Thư cắn môi, một trách nhiệm nặng nề được đặt ra. Khánh Hằng giọng xác láo:

__Chắc là không được rồi.

Khánh Băng xen vào:

__Chị mà làm bề mặt lần này thì hãy mau cuốn gói về nhà đi!

Bà Hà nạt con gái:

__Hai đứa im đi! Tiểu Thư là đứa con gái được ba mẹ dạy dỗ đàng hoàng, trước khi lấy chồng cũng phải trang bị chút kiến thức. Mẹ nói có đúng không, Tiểu Thư?

Tiểu Thư khẽ gật:

__Dạ!

Bà vui vẻ:

__Ngày mai mẹ sẽ cho ** theo con đi chợ, kéo con lại mua đồ mắc, không ngon.

Tiểu Thư xua tay:

__Không cần, để tự con.

Khánh Băng háy mắt:

__Được không đó, sau này đổ lỗi cho người khác là không được đâu.

Tiểu Thư đáp trả:

__Theo chị! Đáng lẽ hai em trở tay nghề của mình để người ta chọn lựa. Nay đổ trút hết cho chị lại còn lời vào lời ra. Ai chọn tụi em coi như tiêu đời.

Khánh Hằng vỗ vai Khánh Băng:

__ Khánh Băng nè! Lúc mẹ đi cưới chị Hai có thử tay nghề của chị ấy không?

__Hình như là không.

Giọng Hằng cay độc:

__Lần này thử luôn, nếu không xong nói mẹ đem trả quách cho rảnh mắt.

Cả hai cô cười phá lên, Tiểu Thư nghe khoé mắt mình cay cay. Chị Hai mắng mình quả không sai.

Nhìn cái mặt tiu ngầu của Tiểu Thư, Công Nguyên buông tờ báo xuống:

__ Tiểu Thư! Tôi chờ nghe cô sai bảo.

Tiểu Thư đá mạnh vào cái ghế, chiếc ghế nhựa bay cái vèo lên chỗ Nguyên đang nằm, anh né sang một bên:

__Định ám sát chồng hả?

Tiểu Thư không đáp, cô lấy điện thoại mở cửa đi ra ngoài. Nguyên gọi với theo:

__Cô đi đâu đấy! Mẹ cần cô ra tay chứ không bảo cô đặt nhà hàng mang đến đâu.

Tiểu Thư thò đầu vào:

__Đồ không có lương tâm.

Tiểu Thư ra chiếc xích đu ngoài sân, cô bấm máy.

__Alô! Tiểu Thư! Anh đây!

_Anh Hiếu!

_Em sao vậy?

_Thư rầu quá!

_Nguyên lại đi với Nga à?

_Không!

_Vậy sao giọng nói của em như khóc hả?

_Mẹ chồng làm khó Thư.

_Nghiêm trọng không?

_Rất nghiêm trọng.

Giọng Hiếu lo lắng:

_Thư nói anh nghe xem anh có giúp được gì cho Thư không?

_Thường anh thích ăn món gì?

_Gì hả?

_Anh nói đi! Thường khi anh thích ăn món gì nhất?

_Em có sao không hả?

_Không!

_Sao lại bàn chuyện ăn uống ở đây?

Giọng Thư buồn thiu:

_Mẹ chồng bảo em nấu ăn.

Tiếng Hiếu cười nhỏ:

_Tưởng chuyện gì, làm anh hết hồn.

_Sao anh có vẻ vui vậy?

_Nấu ăn có gì khó.

_Nhưng với Thư thì...

_Đúng là tiểu thư.

_Thư không muốn làm tiểu thư đâu.

_Được rồi, anh rất thích món gà Nam Dương.

_Trời! Bộ không sợ H5N1 hả?

_Anh nói thích chứ đâu có đòi ăn.

_Món khác đi!

_Khác hả? Ừ, bách hoa càng cua.

Tiểu Thư nhăn mặt:

_Món gì nghe rườm rà vậy? Đơn giản chút đi!

_Vậy tôm hấp bia đi!

_Có dễ không?

_Tôm rửa sạch, bỏ vào nồi, đổ bia vào bắc lửa lên, xong.

_Được đây! Còn người lớn tuổi hay ăn gì, anh có biết không?

_Anh thấy mẹ anh ở nhà hay ăn súp cua. Ngon và dễ tiêu.

_Món ấy nấu sao hả?

_Món đó nhiều thứ linh tinh lắm như: nấm rơm, thịt gà, thịt cua, hột gà, trứng cút, bột năng...

_Cảm ơn anh nhiều nhé!

_Thư có muốn đi ăn thử để mai nấu cho ngon không?

Thư nhìn vào nhà:

_ Công Nguyên ở nhà, em đâu có cơ hội ra ngoài.

_Một lý do gì đó, anh sẽ đến đón em.

Tiểu Thư lúng túng, làm sao đi được đây. Cô chạy tìm Công Nguyên:

_Anh Nguyên!

_Gì hả?

_Tôi muốn ra ngoài một chút.

Nguyên trợn mắt:

_Cô đi chạy trốn?

Tiểu Thư hờn dỗi:

_Cái mặt của tôi giống kẻ thấy khó bỏ chạy lắm hả?

_Cô đi đâu?

_Tìm mua sách nấu ăn đó.

Nguyên cười:

_Chứ không phải đãi khách bánh mì sandwich và sữa hộp hả?

Thư phụng phịu:

_Có giúp không thì nói?

_Cô cứ đi!

_Còn anh?

_Tôi không hứng thú.

_Nếu mẹ hỏi?

_Tôi sẽ nói lý do, mẹ chắc hài lòng với cô con dâu chịu khó học hỏi này lắm.

Tiểu Thư gơ nắm tay đến trước mặt anh:

_Cũng có lúc tôi sẽ hành hạ lại anh.

_Vậy à?

_Chờ xem!

Tiểu Thư vội thay đồ, xách túi đi ra, Nguyên nhướng mắt:

_Đi nhà sách có cần ăn mặc đẹp vậy không?

Tiểu Thư tức tối ném quyển tạp chí lên người anh:

_Người gì nhỏ mọn.

Nguyên để luôn một câu:

_Đi nhanh kẻo người ta chờ.

Tiểu Thư đang bước, chợt dừng lại:

_Anh nói gì?

Nguyên chồm lên vuốt vào mũi cô:

_Cái mặt làm bộ cũng dễ thương quá đi chứ!

Thư hất tay anh ra:

_Người gì tò mò.

Tiểu Thư nhanh chân đi ra ngã tư đứng chờ, cô sợ mẹ chồng và hai cô em nhìn thấy. Mắt cô cứ nhón nhác, tìm kiếm.

Chiếc xe du lịch trở tới đậu trước mặt cô. Tiểu Thư nép vào lề, cô vẫn nhìn đầu đầu.

_Thư!

Thư lùi lại, mắt cô bỗng sáng lên:

_Anh Hiếu!

_Làm gì ngạc nhiên vậy?

_Thư cứ nghĩ...

_Lên xe đi!

Hiếu mở cửa cho Thư lên, anh lái xe đến nhà hàng Hướng Dương. Anh đưa cô lên tầng trên, vừa mát mẻ vừa yên tĩnh. Hiếu gọi món ăn, anh không quên hai món mà cô đang cần học hỏi.

Hoài Hiếu nắm tay dẫn cô vào nhà bếp. Mọi người gật đầu chào anh. Anh mỉm cười đáp trả. Thư nhìn anh chăm chăm:

_Anh quen họ?

_Khách hàng quen thuộc của họ mà.

Hiếu tìm gặp bếp trưởng, anh nói:

_Chú! Chú làm ơn hướng dẫn cách nấu món súp cua và tôm hấp bia cho cô ấy.

Người đàn ông cung kính:

_Nếu bà và cậu muốn ăn cứ đến đây, tôi phục vụ. Sao lại nấu nướng chỉ cho cục thân.

Hiếu cười:

_Không! Cô ấy ăn mà không biết được cách nấu nên không chịu. Tôi chỉ muốn cô ấy ăn ngon miệng mà không nêu thắc mắc gì hết.

_Vâng! Tôi xin sẵn sàng.

Tiểu Thư tròn mắt nghe ông giảng giải cách ướp thức ăn, cách gọt tía, trình bày. Cô như người vừa khám phá ra nét độc đáo trong ẩm thực. Miệng cứ cười mãi ngượng. Hiếu khoanh tay, đứng nhìn cô say sưa nghe giải thích. Đôi mắt tròn đen lấp lầu lầu khẽ chớp làm tim anh như có ai đó khuấy nhẹ, nao nao. Giá như... Hoài Hiếu lắc đầu cố xua đi ý nghĩ ngông cuồng đó.

_Mình ra ngoài đi anh Hiếu!

_Thư học xong chưa?

_Tạm tạm.

_Hy vọng Thư sẽ làm mọi người hài lòng.

_Thư cảm ơn anh!

_Về chuyện gì?

_Được ăn và học hỏi.

Hiếu nhún vai:

_Học hỏi thì không có vấn đề, còn ăn Thư phải thanh toán.

_Thư hả?

_Sao, không công bằng à?

Thư cười, đung đưa mái tóc, một cử chỉ làm Hiếu khó chịu trong lòng.

_Không thành vấn đề.

Hiếu nén cảm xúc, anh gấp tờ cho cô:

_Nói vậy chứ ai lại bắt người đẹp trả tiền.

Tiểu Thư nhún vai:

_Không sao! Chỉ cần Thư để lại địa chỉ, họ sẽ đến nhà nhận tiền.

Hiếu nhìn cô nòng ảm:

_Thư đúng là một tiểu thư.

_Câu này Thư nghe anh nói bao nhiêu lần rồi. Anh nói câu khác đi.

_Chỉ sợ nghe xong Thư bỏ chạy.

Thư lấy khăn giấy lau tay:

_ Công Nguyên nói với Thư biết bao nhiêu câu cay độc thế mà Thư có chạy đâu.

Hiếu chống đũa nhìn sâu vào mắt cô:

_Vậy Nguyên đã nói câu: Anh yêu em chưa?

Tiểu Thư như ngồi phải lửa. Cô cựa người mãi trên ghế, mặt cúi xuống không dám ngẩng lên. Anh ta ăn phải cái gì mà dạn miệng vậy không biết. Cũng tại mình tào lao gợi ý.

_Thư!

Tiểu Thư giật mình:

_Gì hả?

_Thư chưa trả lời anh.

Thư cắn môi, mái tóc ngắn lại đung đưa:

_Có!

_Thật à?

_Sao hả?

_Anh không tin.

Thư liếc anh:

_Tò mò đâu phải bản tính đàn ông.

_Nhưng anh muốn biết sự thật.

Thư nghiêng đầu:

_Sự thật gì?

_Mối quan hệ của Thư và Nguyên.

_Vợ chồng.

_Không phải vậy.

Thư lắc đầu:

_Thư không hiểu anh nói gì. Có những sự thật thà không biết vẫn hay hơn.

Hiếu chép miệng:

_Anh đã từng ở nước ngoài, bên ấy mối quan hệ hôn nhân rất tự do. Nhưng anh thấy em và Nguyên khác xa bên trời Tây ấy.

_Khác chỗ nào?

_Không ai lại để chồng mình âu yếm bạn gái trước mặt mà không hề đỏ mặt. Thư đâu đủ bản lĩnh làm chuyện đó.

_Anh hiểu Thư à?

_Hôm bị tội nhỏ bắt nạt ở vũ trường, anh biết Thư rất nhạy cảm và có đầy đủ hỉ, nộ, ái, ố như mọi người. Tại sao lại làm lơ trước thái độ quá đáng của Công Nguyên.

Thư phẩy tay:

_Nói chung là Thư chịu thế.

_Một lời giải đáp mơ hồ.

_Anh muốn tìm hiểu để làm gì?

_Để đêm về ngủ được yên giấc.

Tiểu Thư mở to mắt nhìn anh:

_Anh vì chuyện người ta mà mất ngủ? Xem ra anh “bà Tám” hơn Thư tưởng.

_Anh chỉ “Tám” với Thư thôi.

_Không cần anh lo. Anh đưa Thư về đi!

Lên xe, Thư im lặng cho đến lúc xe dừng lại. Hiếu vẫn còn quyến luyến:

_Nếu có trở ngại gì nhớ điện cho anh.

_Với điều kiện.

_Điều kiện gì?

_Không tò mò chuyện của Thư.

Hiếu sủi mũi giấy trên đất:

_Thư ác với anh quá!

_Nếu không thì...

_Được rồi, anh không hỏi nữa.

_Anh về đi!

_Thư vào nhà xong, anh mới về.

_Nhà Thư không phải ở đây. Anh về đi!

Hiếu nắn ná:

_Anh đưa Thư đến cổng.

Thư nhăn nhó:

_Anh muốn Thư bị cả nhà chồng tống cổ ra đường à?

_Vậy anh về nha.

_Chào!

6. Chương 6

Tiểu Thư lững thững từng bước một. Cô nghĩ ngợi lung tung. Hoài Hiếu đã có ý tìm hiểu chuyện của cô và Nguyên. Minh không nên gặp anh ta nữa.

Vừa mở cửa bước vào, cô sững người vì Công Nguyên đã đứng trước mặt cô từ lúc nào.

_Anh làm gì ở đây?

Giọng anh dịu ngọt:

_Chờ vợ về.

Thư bĩu môi:

_Ai là vợ anh chứ?

_Em chứ ai?

Thư rùng mình:

_Nghe nổi da gà.

Kéo tay Thư đến ghế đá, Nguyên hỏi:

_Vui không?

Thư ngồi xích ra:

_Cái gì vui?

_Đi gặp người ta không vui hả?

Thư nói lấy:

_Ừ, vui!

_Hắn tỏ tình với cô chưa?

_Anh ăn nói bậy bạ gì đó.

_Tôi không tin là hắn không bị cô đồn ngã.

_Nói xàm.

Thư dậm bước nhưng đã bị Nguyên kéo lại:

_Cô không thích hắn à?

_Thích thì sao mà không thích thì sao?

Ấn cô ngồi xuống, Nguyên đùa:

_Thích thì tiến tới. Còn không thì đừng tìm gặp hấn nữa.

_Tôi hiểu sao về câu nói của anh?

Nguyên dừng dừng:

_Nếu bỏ chồng được thì yêu hấn đi!

Thư giận đỏ mặt:

_Anh thật quá đáng, anh ghen hả?

Nguyên lườm cô:

_Ghen? Buồn cười.

_Nếu không tại sao không cho tôi gặp người ta.

Chỉ vào mặt Thư, Nguyên cười:

_Cô tự tố cáo mình rồi nhé! Có để hấn hôn lần nào chưa?

Thư đá mạnh vào chân anh rồi nện mạnh gót giày trên sỏi. Cô mắng:

_Đồ vô duyên.

Công Nguyên lầm lũi theo sau lưng cô nhưng không vội về phòng. Bà chằn đang phát hoả vào lúc này chẳng khác nào tự thiêu mình.

Vừa bước vào phòng, nhìn thấy cô. Nguyên ôm bụng cười sắc súa:

_Ồi! Trời ơi!

Thư ném cái gối vào người anh:

_Điên hả?

Nguyên vớ cái kiếng đưa trước mặt cô:

_Nhìn xem, ai điên?

Thư liếc mắt vào gương, cô cười phá lên khi thấy cái đầu cô như tổ quạ. Tóc ngắn mà bị cô vò rồi hất, nó đứng thẳng cả lên.

Cô nhảy xuống nhè vào lưng anh mà dấm túi bụi. Nguyên vừa cười vừa né.

_Tại anh nên tôi ra nông nổi này nè.

Chợt Nguyên nghe tiếng cô sụt sịt:

_Trời ơi! Lại mít ướt nữa.

Anh nhích lại, ngồi sát cô:

_Thôi, đừng khóc. Tôi tìm cách ra ở riêng cho cô tha hồ mà đi rong.

Đang khóc, Thư hét lên:

_Cho anh tha hồ đưa Thy Nga về nhà hả?

_Ồ! Bộ cô ghen hả?

_Làm gì làm cũng không được đưa cô ta về nhà.

_Không đưa thì không đưa.

_Còn nữa.

_Gì hả?

_Mai một không được âu yếm hay hôn cô ấy trước mặt tôi.

_Chuyện gì nữa đây?

Thư thút thít:

_Dù sao tôi cũng là vợ anh, phải để cho tôi chút sĩ diện chứ.

Nguyên phì cười:

_Vậy mà tôi cứ tưởng cô đang đòi làm vợ thật của tôi chứ.

_Được không?

Nguyên nhún vai về bất lực:

_Thưa tiểu thư, được!

Thư quệt nước mắt, leo lên giường, giắc ngủ nhanh chóng tìm về.

Nguyên gồng hai tay lên đầu. Anh nghĩ không biết mình có sai lầm khi cưới Tiểu Thư không. Ba anh quá khó, thấy anh cứ mãi rong chơi nên ông bắt anh cưới vợ. Điều kiện kèm theo thật hấp dẫn khiến anh gật đầu đồng ý.

Còn Tiểu Thư, cô vì cái gì lại chịu làm vợ hờ của anh. Cô bé thật tội nghiệp.

Nguyên bật dậy, anh kéo mền đắp cho Thư. Nhìn Thư lúc ngủ thật hồn nhiên, đáng yêu. Nguyên vội quay đi, mình đang vợ vẫn gì thể.

Công Nguyên đặc ý ngồi nhíp chân nhìn Tiểu Thư như con thoi trong bếp.

_Nguyên! Anh rửa rau củ.

Nguyên buông tờ báo, thủng thẳng làm. Cô hắt anh sang một bên:

_Tránh ra, người gì chậm như rùa.

Cô lao bên đây, tấp bên kia, miệng trả lời điện thoại. Nguyên lắc đầu cười tủm tỉm.

_Ui da!

Trái tim Nguyên thắt lại, anh đứng vụt dậy. Máu từ ngón tay cô nhỏ thành giọt. Anh quỳnh quáng đưa ngón tay cô vào miệng. Cô la lên:

_Người tôi gầy ốm, có chút máu anh định hút hết hay sao?

Nguyên bật cười:

_Máu đâu mà máu, toàn là sữa không hà.

Thư đưa cái dao lên, Nguyên né sang một bên.

_Anh có tin là tôi băm anh ra làm nhân bánh bao không?

_Cô mà chịu ăn, tôi cũng hi sinh.

_Xì, cho chó ăn đó.

_Dữ, hèn gì... bị đứt tay.

_Đồ...

_Không có lương tâm chứ gì?

Thư cười:

_Thuộc rồi hả?

Nguyên đảo mắt nhìn vào bếp:

_Cha! Đi có một chút mà học được nhiều thứ ghê há.

_Còn một thứ anh chưa biết đâu.

_Thứ gì?

Thư với miếng cà rốt đút vào miệng Nguyên:

_Khoá miệng kẻ ăn hại.

Bên ngoài, tiếng bà Hà đon đả:

_Chào chị! Chị đây còn cháu đâu?

_Ừ, nó có khách, một chút đến sau.

Bà Hà réo inh ỏi:

_Khánh Hằng, Khánh Bằng đâu, mau rót nước mới bác Vũ nè!

_Dạ!

Hai cô tít tít chào khách và rót nước:

_Cháu mời bác ạ!

Bà Hà cười:

_Nay tụi nó lớn, chắc chị nhìn không ra.

Bà Vũ gật đầu:

_Đứa nào cũng xinh xắn.

Bà Hà ra hiệu, hai cô con gái rút lui.

_Chị về đây! Còn anh ở bên ấy à?

_Vợ chồng tôi thay phiên, phải có người trông coi bên ấy.

_Còn cháu nó?

_Cái thằng đi đi, về về, nó bảo không bỏ quê hương được.

_Cho nên chị định cưới vợ cho cháu ở đây?

_Vâng!

_Cháu chưa có bạn gái à?

_Tính nó ít nói, đến giờ cũng chưa thấy đưa ai về giới thiệu.

Bà Hà cười:

_Chị thấy hai đứa con gái tôi thế nào?

Bà Vũ khẽ gật đầu:

_Tôi thì sao cũng được, còn do nó quyết định.

_Hy vọng tôi và chị kết tình thông gia.

Có tiếng xe ngoài cổng, bà Vũ nhồm lên:

_Cháu nó đến!

Bà Hà lại réo ro:

_ Khánh Hằng mau ra mở cửa.

Một chàng trai xuất hiện, hai cô gái tít tít bên anh ta. Bà Vũ vội nói:

_Đây là bác Hà, bạn mẹ.

_Chào bác!

Khánh Băng lên tiếng:

_Em là Khánh Băng!

_Em là Khánh Hằng! Còn anh?

Người thanh niên lúng túng trước vẻ thân mật của hai cô:

_Ba mẹ thường gọi tôi là Tom.

Hai cô cười phá lên, Khánh Băng đùa:

_Tôm, tôm nướng, tôm luộc, hay tôm lăn bột?

Khánh Hằng liếc vào phía nhà bếp, mắt nheo nheo:

_Chắc tôm hấp bia.

Bà Hà can:

_Hai đứa, đừng làm anh sợ. Cháu ngồi đi!

_Dạ!

_Cháu bao nhiêu tuổi rồi?

_Dạ, cháu ba mươi hai.

Hằng cười khúc khích:

_Hàng tồn kho.

Băng để thêm:

_Chắc quý lắm!

Bà Hà trừng mắt, hai cô im bặt.

_Cháu đang làm gì?

_Dạ, cháu phụ ba mẹ.

_Ba mươi hai mà cháu chưa có ý lập gia đình à? Cháu kén chọn ư?

_Dạ không? Cháu chưa tìm được người hợp ý.

Bà Hà cười:

_Vậy nếu cháu đồng ý, bác sẽ gả một trong hai đứa nó cho cháu.

Anh ta có vẻ sững sốt nhìn mẹ.

Bà Vũ gật đầu:

_Con cứ tự nhiên. Mẹ tôn trọng quyết định của con.

Anh gãi đầu:

_Con chưa tính chuyện này.

Bà Hà xua tay:

_Cháu cứ tìm hiểu, nếu thấy thích thì cứ lên tiếng, bác gả cho.

Bà Hà gọi Khánh Băng:

_ Khánh Băng! Coi thức ăn xong chưa, mẹ mời bác và anh dùng cơm.

Bà Vũ ái ngại:

__Đến chơi được rồi, chị bày cơm nước làm gì?

__Ây, tôi vẫn chưa giới thiệu con dâu tôi cho chị biết mà.

__Ừ, phải! Tôi có mang quà sang cho cháu nó.

Nói xong bà quay qua con:

__Tom! Con ra xe lấy quà đi!

__Dạ!

Khánh Băng chạy lên:

__Mẹ! Mọi thứ đã sẵn sàng.

Bà hỏi nhỏ:

__Thế nào?

Băng hạ giọng:

__Bất ngờ.

Nghe bà Hà gọi điện báo, ông Thành sắp xếp công việc về dùng cơm. Ông cùng Tom song song bước vào, tay bắt mặt mừng. Bà Hà mời:

__Mời mọi người.

Ai cũng đứng lại ở ngưỡng cửa, bởi mùi thơm và cách bày trí bàn ăn thật đẹp. Bà Vũ lên tiếng:

__Con dâu chị thật tuyệt. Chắc hai cô con gái còn tuyệt hơn.

Khánh Hằng và Khánh Băng nghe thế xụ mặt. Bà Hà xởi lởi:

__Mời chị và cháu.

Ông Thành cứ cười tủm tỉm, ông gọi lớn:

__Vợ chồng thằng Nguyên đâu?

Công Nguyên chạy vào trước, anh đưa tay lên miệng cắn chặt ngăn tiếng kêu kinh ngạc. Một là tài nấu ăn của Tiểu Thư, hai là chàng trai đứng bên cạnh mẹ. Anh ta cũng ngạc nhiên nhìn Nguyên.

Vợ con đâu?

__Tới liền.

Sau tiếng nói, mọi người thờ người ra khi thấy Tiểu Thư xuất hiện với bộ đầm màu đỏ bó sát sang trọng. Món quà trên tay anh chàng Tom sắp rơi xuống đất.

Tiểu Thư cười không nổi.

Bà Vũ nhắc con:

__Con đem qua tặng cho vợ chồng cháu Nguyên đi!

Anh đứng không nhúc nhích, Tiểu Thư vội nói:

__Cháu cảm ơn bác! Cháu tự đến lấy được rồi.

Tiểu Thư tự nhiên đến và cô như giật lấy món quà trên tay anh, vì anh ôm nó rất chặt như không muốn đưa.

Khánh Băng lăm bằm:

__Rõ vô duyên, không chờ người ta đưa lại tự ý đến lấy. Thấy quà là mê tít.

Mọi người ngồi vào bàn, ăn nói rôm rả. Bà Vũ xuýt xoa các món ăn, bà nói:

__Con dâu anh chị thật khéo léo, ở đây có hai món ăn mà tôi và cháu nó thích nhất.

Nguyên đập chân cô. Cô cúi gầm mặt Nguyên rỉ tai cô:

__Nghe mẹ người ta khen kìa! Phồng mũi rồi nhé!

Chợt ông Thành nhìn thấy ngón tay cô bằng keo, ông hỏi:

__Tay con sao vậy Tiểu Thư?

Nguyên đáp thay:

__Đổi lấy bữa ăn ngon cũng nên đổ chút máu, phải không... em?

Ánh mắt Tom thoáng xót xa. Cô gật gật:

__Con vô ý lúc làm thức ăn, không sao đâu ba.

Bà Vũ cười:

__Mai một con nên cẩn thận một chút.

__Dạ!

Nguyên lại đập chân cô:

__Người ta xót ruột kìa!

Tiểu Thư gấp nguyên con tôm ấn vào miệng Nguyên. Nguyên la chí choé, mọi người cười ầm lên.

Ông Thành đưa ngón tay cái lên ra hiệu cho Thư. Thư gật đầu cười. Mọi người còn ăn uống, trò chuyện, nhưng Tiểu Thư đã rút về phòng với hộp sữa trên tay.

__Buồn hả?

__Làm gì có.

__Sao cứ cấm đầu ăn, không nói?

Thư từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống:

__Để anh nói được rồi.

Nguyên ngã người lên giường:

__Cô làm tôi ngạc nhiên đó nha.

__Về điều gì?

__Tài nấu nướng của cô.

__Sao hả?

__Quá bất ngờ.

Thư cười, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài ô cửa sổ.

__Còn đau không?

Thư thờ ơ:

__Đau cái gì?

__Ngón tay và tim?

Cô quay lại, lưng tựa vào tường:

__Anh nói lại coi?

Nguyên nửa nằm nửa ngồi:

_Tôi biết cô thất vọng lắm!

_Đoán mò.

Nguyên nói không đầu không đuôi:

_Dù sao cũng là tìm hiểu, chưa hết hi vọng đâu.

Thư chống nạnh:

_Nói hết chưa?

_Chưa!

Cô nhảy lên, co chân hất anh:

_Ra ngoài mà nói.

_Tôi muốn xem món quà người ta tặng vợ tôi.

Thư ôm gói quà ném vào người anh:

_Vậy thì cứ lấy mà xem.

Nguyên mở từ từ, anh xuýt xoa làm Thư tò mò ghé mắt nhìn.

Nguyên kéo lên một chiếc đầm ren trắng muốt thật đẹp. Một đôi găng tay cũng bằng ren, một đôi giày cao gót, một xâu chuỗi ngọc trai. Nguyên kêu lên:

_Sao giống sinh lễ cầu hôn quá vậy.

Thư xỉ vào trán anh:

_Cầu cái đầu của anh. Người ta muốn cầu hôn anh hả?

Thư lôi ra nào cà vạt, áo vest, giày của nam. Nguyên bật ngửa người:

_Bác ấy chu đáo quá!

_Còn nói xấu người ta.

Nguyên hỏi:

_Mau mặc thử xem.

Thế là cả hai thay áo. Hai người đứng trước gương sắm soi. Bỗng mắt Nguyên nhìn đắm đắm vào gương, Tiểu Thư mở to mắt nhìn anh trong đó:

_Cái gì hả?

Thấy Nguyên đứng ngây người không đáp, cô phụng phịu bỏ lại giường ngồi:

_Người gì như khúc gỗ.

Công Nguyên lững thững đi lại ngồi cạnh cô:

_ Tiểu Thư!

Thư đóng cửa đôi chân:

_Bộ muốn làm tôi tớ hay sao lại gọi tên tôi.

Nguyên nói nhỏ:

_Tôi mới phát hiện ra một điều.

Thư lắng tai nghe:

_Điều gì?

Anh quay qua nhìn cô:

__Thư đẹp lắm!

Thư cười to:

__Đẹp lâu rồi ông ơi!

Nguyên bóp trán:

__Sao bây giờ mới phát hiện.

Chờ Thư thay lại đồ, Nguyên xáp lại gần:

__Thư!

Thư lườm anh:

__Hôm nay lạ à nha! Kêu tên tôi hoài à.

Nguyên phớt lờ:

__Tôi hỏi thật, Thư có yêu Hiếu không?

Thư giật mình:

__Hết chuyện nói rồi hả?

__Thư trả lời đi!

Thư nói lảng:

__Anh ấy là người tốt!

__Không phải. Có yêu hay không yêu?

Thư bỏ lại cửa sổ đứng, Nguyên đi theo:

__Thư! Tôi muốn biết sự thật!

Thư xua tay:

__Các người lắm chuyện quá! Ai cũng đòi biết sự thật, biết để làm gì?

__Hắn cũng đòi biết sự thật à?

Thư khẽ gật. Nguyên hỏi dồn:

__Thư nói sao?

__Không nói gì hết.

Nguyên thở ra:

__Nhớ đừng nói cho ai biết!

__Nhưng anh đã nói cho Thy Nga biết.

Nguyên lảng tránh:

__Thôi ngủ đi!

Thư ôm gối:

__Ngày mai tôi muốn đến công ty.

Nguyên vui vẻ:

__Được!

Bình thường cô đã bị anh mắng một trận, hôm nay tự dưng vui vẻ đồng ý, không biết anh ta định làm gì.
Cô lim dim mắt.

Chuông điện thoại reo, Nguyên vội đứng lên:

_Để tôi!

_Sao sốt sắng vậy?

Anh đưa tay ngăn không cho cô lên tiếng.

_A lô!

_Nguyên hả? Tiểu Thư đâu?

Nguyên liếc Thư:

_Cô ấy không có đây.

Tiểu Thư bật dậy giật cái điện thoại nhưng Nguyên đã đẩy cô ra.

_Anh tìm vợ tôi có chuyện gì?

_Tôi muốn giải thích với cô ấy.

_Tôi thấy em gái tôi cũng được, anh chọn một đứa, mình là người một nhà.

_Nguyên à! Anh hiểu lầm rồi.

_Tôi bận, tôi cúp máy nhé!

Tiểu Thư tức giận hét lên:

_Anh vừa làm gì thế?

Nguyên nhún vai:

_Trả lời điện thoại.

_Anh có biết anh làm vậy là mất lịch sự không?

Nguyên cãi lại:

_Tôi không cho người ta gặp vợ tôi là sai à?

Thư gầm gừ:

_Hay cho hai chữ: vợ tôi! Anh định gán tôi vào hai chữ ấy à?

_Tôi không sai.

Tiểu Thư vớ cái điện thoại ném vào tường bể tan. Nói như la lên:

_Bao giờ anh làm cho cái điện thoại đó nguyên vẹn trở lại hãy giam tôi vào hai từ: vợ tôi.

Nguyên nổi nóng:

_Vì anh ta mà cô nổi nóng với tôi à? Dù gì tôi cũng là chồng cô, anh ta là ai lại nói tôi cho anh ta gặp cô chứ?

_Nhưng điện thoại đó của tôi.

Giọng Nguyên ngang ngang:

_Ai không cần biết! Từ nay về sau, cô muốn gặp ai phải được sự đồng ý của tôi.

_Còn anh đi gặp Thy Nga thì sao?

_Tôi không gặp cô ấy nữa.

_Là anh nói đó nha!

_Tôi sẽ giữ lời.

Tiểu Thư giận đỏ mặt, cô hút hết hộp sữa này đến hộp khác. Đến lúc thò tay vào tủ lạnh không còn gì, cô mới thôi. Cô đứng lên.

__Cô đi đâu hả?

Thư hằm hằm:

__Đi đâu kệ tôi.

__Sữa để trong tủ cây đó.

Tiểu Thư thâm cười trong bụng. Cô không đi nữa, trở lại giường nằm, đem nụ cười vào trong giấc ngủ.

Thư viện hôm nay vắng người, Hoài Hiếu mở sách mà đọc không vô chữ nào. Hình ảnh Tiểu Thư tràn đầy trong tâm trí anh. Hai từ có chồng không đủ sức cản ngăn trái tim anh thổn thức. Tiểu Thư vừa thân mật vừa xa lạ với anh. Hôm ấy nhìn ngón tay cô, anh thấy xót xa.

__Anh Hiếu!

Hiếu gấp quyển sách lại, ngẩng lên:

__Thy Nga! Cô đọc sách hả?

7. Chương 7

Nga ngồi xuống cạnh anh:

__Sách không phải là bạn của Nga.

__Vậy Nga đến đây...

Nga nở nụ cười quyến rũ:

__Tìm anh!

__Có chuyện gì?

Nga gợi ý:

__Mình ra ngoài đi!

Hiếu sắp xếp sách vào kệ, theo Nga ra ngoài. anh đưa Nga qua quán nước bên kia đường.

__Nga uống gì?

__Tuỳ anh!

Gọi hai ly cam vắt, Hiếu như chờ đợi Nga! Nga biết cách kéo dài thời gian và cách làm một vài cử chỉ đáng yêu trước mặt Hiếu:

__Nga có chuyện định nhờ anh!

__Cô nói đi!

Nét mặt Nga buồn rầu:

__Ba mẹ Nga bắt Nga lấy chồng, mà Nga thì không thích người ấy.

Hiếu ngạc nhiên:

__Sao Nga không nhờ Công Nguyên giúp.

Nga khẽ chớp mắt:

_Anh cũng biết Nguyên đã có vợ, làm sao giúp Nga.

_Cô định nhờ tôi chuyện gì?

_Chỉ cần anh đến nhà cho ba mẹ tôi tin là tôi và anh đang yêu nhau. Ông bà sẽ không hối thúc tôi nữa.

Hiếu nhú mày:

_Tôi có thể đến nói giúp cô.

_Không được đâu.

_Cô có gặp anh ta chưa mà không đồng ý!

Nga lắc đầu:

_Mẹ tôi nói anh ta là Việt kiều, còn tôi lại không thích đi xa.

_Anh ấy có thể về đây ở với cô mà.

Nga lắc đầu nguầy nguậy:

_Nhưng Nga không yêu anh ấy. Anh giúp Nga đi!

Hiếu khó xử:

_Việc này...

Nga liếc anh:

_Anh sợ Tiểu Thư biết?

_Tôi...

_Nga sẽ giải thích với cô ấy.

_Không cần đâu.

Nga nằn nì:

_Nga sẽ cho anh biết sự thật của họ.

Hiếu nhìn xoáy vào mắt Nga:

_Sự thật gì?

Nga cười:

_Nếu anh giúp Nga, Nga sẽ giúp anh tiến tới mục tiêu.

_Tôi không hiểu.

Nga buông một câu:

_Họ chỉ là vợ chồng giả.

Hiếu tròn mắt:

_Cô nói gì?

Nga cổ kéo dài thời gian, kích thích lòng tò mò của Hiếu:

_Anh có chịu giúp Nga không?

_Tôi sẽ nghĩ lại.

Nga ngả người ra ghế:

_Nếu Nga không lấy chồng thì Công Nguyên sẽ là của Nga, còn Tiểu Thư đâu mất phần của anh.

Hiếu gật đầu:

__Được! Tôi sẽ giúp cô.

Nga cười thật tươi:

__Nga sẽ đưa anh đến nhà.

__Bao giờ?

Nga nhanh nhẹn:

__Bây giờ tối mai.

__Tôi sẽ đến.

Nga dịu dàng:

__Em chờ anh!

Hiếu trở về thư viện, lòng ngổn ngang với tin tức mới nghe được. Sao lại có chuyện vợ chồng giả. Anh cố tìm mọi cách lý giải vẫn không nghĩ ra. Còn về cử chỉ, cách đối xử thì không còn nghi ngờ, giữa họ không có tình cảm nên Thư không tỏ ra ghen mỗi khi Nguyên âu yếm Thy Nga.

Tiểu Thư ơi là Tiểu Thư! Em cứ chơi trò trốn tìm, lần này xem em chạy đi đâu.

Mấy ngày rồi, Tiểu Thư và Công Nguyên chúm đầu vào công ty xây dựng của ông Thành. Tiểu Thư lấy làm lạ là Công Nguyên không nhắc đến Thy Nga hay tìm cơ đi gặp cô ấy. Sĩ diện hão đây, Thư không tin anh ta giữ lời.

Ông Thành có vẻ hài lòng khi thấy anh chú tâm vào công việc. Còn Thư lúc đi học, cô cũng có chút năng khiếu hội hoạ nên góp ý vào những mảng trang trí nội thất, màu sơn, màu gạch. Cả hai phối hợp rất ăn ý.

Đang nghiệm thu khu dân cư, điện thoại Nguyên reo, anh bật nắp ra xem. Xem xong, anh đưa cho Thư:

__Điện thoại Thy Nga! Thư nói là tôi không có ở đây.

Thư ngạc nhiên:

__Chắc cô ấy có chuyện cần gặp anh.

Nguyên gắt:

__Cứ nói như vậy.

Thư bấm máy:

__A lô! Nga hả?

__ Tiểu Thư!

__Cô tìm anh Nguyên phải không?

__Tìm hai người.

__Vậy à!

__Bây giờ tối mai, Nga có tổ chức sinh nhật, sẵn đưa bạn trai về ra mắt ba mẹ. Nga mời Thư và anh Nguyên đến dự.

Thư mở to mắt:

__Nga và anh Nguyên...

__Nga không thể chờ anh ấy. Nhớ đến!

Nga chờ đó!

Thư tắt máy, đứng thừ người ra. Họ yêu nhau lắm kia mà. Tại sao lại nói chia tay là chia tay. Tại mình ư? Nguyên với tay lấy điện thoại bỏ vào túi mà không hề hỏi xem Nga gọi điện nói gì.

Nghiệm thu công trình xong, ông Thành và Công Nguyên phải đi tiếp khách nên Thư tìm cách lẩn tránh:

_Tôi về nhà trước nhé!

Nguyên lừ mắt:

_Ở nhà một mình để thả hồn đi tìm người ta à?

Thư đỏ mặt:

_Tôi tìm ai mắc gì đến anh.

Nguyên gần giọng:

_Cô theo tiếp chị Hương, chả lẽ để tôi tiếp chị ấy.

Tiểu Thư hằm hằm đi theo anh. Suốt bữa tiệc, Thư luôn bị đôi mắt của anh giám sát. Lòng Thư phùng phùng lửa giận.

Vừa bước vào phòng khoá trái cửa. Tiểu Thư đã lên tiếng:

_Đừng dùng thái độ bị phụ tình mà đổ trút lên người tôi.

Nguyên không cãi với cô. Anh tắm rửa rồi leo lên giường nằm, cô vẫn đeo theo chì chiết:

_Hận tình à? Tiếc nuôi à? Yêu cho lắm vào giờ thì sao? Người ta cho leo cây quay sang hăn học với tôi. Nếu cảm thấy tôi là kỳ đà thì nói một câu, tôi giải thoát cho hai người ở bên nhau.

Nguyên quát to:

_Cô im đi!

Thư ầm ức:

_Còn giữ cái giọng đó với tôi.

_Tôi không bị phụ tình cũng không bị ai cho leo cây.

_Vậy tại sao Thy Nga lại có bạn trai khác?

_Tôi bảo cô ấy làm thế.

Thư không hiểu:

_Anh ruồng bỏ cô ấy? Tại sao?

Tiểu Thư nhào lên giường đấm vào ngực anh túi bụi:

_Anh sở Khanh, anh tàn nhẫn, anh làm cho người ta say mê anh rồi anh lại vứt bỏ người ta không thương tiếc.

Nguyên nắm hai tay cô trong tay anh:

_Vì anh không thể bỏ em.

Thư hét lên:

_Tôi không cần! Tôi chỉ ở cạnh anh một thời gian thôi, tôi sẽ trả tự do cho anh. Tôi không cần anh thương hại tôi.

_Nhưng bây giờ anh cảm thấy anh yêu em mất rồi.

Tiểu Thư thôi la hét, cô rút tay lại, nhảy xuống giường, đầu óc trống rỗng.

Nguyên ôm bờ vai cô:

_ Tiểu Thư! Anh nói thật. Anh yêu em mà.

Tiểu Thư không đáp, cô mở cửa đi ra ngoài, miệng lẩm bẩm:

_Anh ấy say, nói bậy bạ, đừng nghe! Đừng nghe!

Trái tim cô bấy lâu như đóng kín, nay có người đến gõ cửa bỗng nó đập liên hồi và lo lắng không nguôi. Cô vuốt mặt cho tỉnh táo, có lẽ sau giấc ngủ sâu mọi chuyện sẽ qua đi!

Lâu lắm, thời gian có thể đem đến cho Nguyên giấc ngủ sâu. Thư rón rén mở cửa bước vào, trên ô cửa sổ điều thuốc cháy đỏ trên tay anh.

_Vẫn chưa ngủ à?

_Còn cô?

Thư mỉm cười, cô đoán không sai. Bắt đầu gọi cô, xưng tôi rồi, yên chí lớn.

_Tôi ngủ đây!

_Không uống sữa hả?

Thư rất sợ trò chuyện với anh nên lắc đầu:

_Hôm nay không uống.

_Không nên bỏ thói quen, người gầy rạc như con mắt.

Tiểu Thư nổi khùng:

_Con mắt thì con mắt, mắc gì đến anh mà nói.

_Người ta nói ba tôi nuôi con dâu gì khéo. Người như que củi, xấu mặt lắm!

Thư lườm anh:

_Uống thì uống, chỉ sợ cho danh giá nhà mình.

Cô lấy sữa ra hút, trên ô cửa sổ, Nguyên nói vọng xuống:

_Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Thư liếc anh:

_Hôm coi ngày cưới, mẹ tôi có nói rồi mà.

_Tôi muốn nghe cô nói.

_Hai mươi.

_Hai tuổi thì có. Lúc nào cũng khư khư hộp sữa trên tay.

Tiểu Thư tức quá, ném hộp sữa vào người anh:

_Đồ chết tiệt!

Nằm trần trở một lúc, cô nói:

_Thy Nga mời sinh nhật đó!

_Mời ai?

_Tôi và anh.

_Mấy giờ?

_Bảy giờ tối mai.

_Ngày mai coi chuẩn bị quà, tôi đưa cô đi!

Thư cười nhỏ:

_Tôi nghĩ cô ấy không thích quá.

_Chứ thích gì?

__Thích anh hôn cô ấy?

Nguyên bật dậy:

__Cô có tin là tôi bóp cổ cô chết tại đây không?

Thư kéo mền đắp kín người:

__Trước đây hai người vẫn thế mà.

Nguyên quát:

__Cô im đi cho tôi nhờ!

__Ngày mai cô ấy còn đưa bạn trai về ra mắt gia đình nữa đấy!

__Càng tốt!

Thư đùa dai:

__Miệng nói vậy mà tim có đau không đó.

Nguyên nạt:

__Mất gì đến cô.

Thư cười một lúc rồi chìm vào giấc ngủ. Nguyên lồm cồm bò lên đắp mền lại cho cô. Anh ngồi nhìn Thư, mỉm cười:

__ Tiểu Thư ơi! Làm sao anh có thể cho em chấp nhận anh đây. Em lúc nào cũng nhe nanh ra đối phó với anh. Hãy nói cho anh biết anh làm gì cho em yêu anh.

Nguyên cười một mình.

Tiểu Thư mặc cái áo đầm ren của mẹ Hiếu tặng, Nguyên cũng vậy, cả hai mặc trọn bộ quà tặng của bà Vũ.

Nguyên âu yếm chải tóc cho cô:

__Tóc cô dài rồi, sao không cắt. Mai tôi chở cô đi!

Thoa chút son lên môi, Thư cười:

__Tôi để tóc dài.

Nguyên gõ cái lược lên đầu cô:

__Lúc nào ý tưởng cũng kỳ quặc.

Thư đứng lên:

__Xong rồi!

Nguyên ngẩn ngơ:

__ Tiểu Thư!

__Gì hả?

Nguyên áp mặt vào má cô:

__Cho tôi...

Thư né sang một bên.

__Vi phạm hợp đồng rồi! Đi thôi.

Nguyên bặm môi:

__Sẽ có lúc tôi vi phạm hợp đồng mà cô còn vui vẻ nhận nữa đấy.

__Léo mép!

Hôm nay Nguyên lái xe du lịch hân hoan, không còn ngồi trên Bonus phóng ào ào nữa.

Thy Nga hôn hờ chạy ra đón hai người. Nga xinh xắn với áo bằng sợi hai dây màu tím nhạt và cái váy màu mận chín. Thy Nga lúc nào cũng đẹp và quyến rũ. Thư đưa mắt nhìn Nguyên, mặt anh thoáng buồn. Thư lầm bầm:

__Đồ dối lòng.

Thy Nga nắm tay Thư:

__Hai người đến, Nga vui lắm!

Thư nhìn quanh:

__Cô mời bạn bè đông không?

Nga cười:

__Chỉ vài người, vì hôm nay anh ấy đến ra mắt ba mẹ, mình sợ ồn ào mất vẻ trang nghiêm.

__Cô chu đáo ghê!

__Thư mặc đầm này đẹp lắm! Cứ như là cô dâu ấy.

__Anh Nguyên cũng nói Thư như vậy.

Nga hạ giọng:

__Hai người lúc này sao hả?

Thư cười nhỏ:

__“Vũ như cần”.

Nga cau mày:

__Không thay đổi?

__Ừm!

__Nga chia tay với anh ấy mà anh ấy vẫn chưa đổi xử tốt với Thư hả?

Thư lắc đầu:

__Thư đâu cần.

__Cần chứ! Vợ chồng mà gần nhau lâu ngày cũng nên phát sinh tình cảm chứ.

__Thư không nghĩ vậy.

__Còn anh Nguyên?

Thư nhìn anh, lắc đầu:

__Lúc nghe nói Nga đưa bạn trai về nhà, anh ấy có vẻ buồn.

__Vậy à?

__Tình cảm hai người tốt vậy, sao lại chia tay?

Nga vờ không hiểu:

__Nguyên không nói với Thư sao? Anh ấy đòi chia tay với Nga vì anh ấy bắt đầu yêu Thư rồi.

__Làm gì có.

__Hay tại Thư không biết?

Công Nguyên ra kéo tay Tiểu Thư vào trong:

__Làm gì to nhỏ hoài vậy? Nói xấu sau lưng người khác là không hay đâu.

Thư quē quē, cô vùng khỏi tay anh:

__Nếu không làm gì thì đâu sợ người ta nói xấu.

Nguyên đành giọng:

__Tốt hay xấu tôi cũng là chồng cô.

Nga vội nói:

__Thư theo anh Nguyên vào nhà đi! Mình chờ anh ấy một chút rồi vào sau.

Tiểu Thư bực bội đi vào, cô lải nhải:

__Tôi thật không hiểu anh đang làm gì?

__Làm chồng cô.

Liếc anh một cái bén như dao, Thư hét vào tai anh:

__Ghen với người ta thì cứ lộ ra đi! Đừng bắt tôi làm bình phong trút giận.

__Cô mà nói hoài coi chừng tôi...

Thư hất mặt:

__Anh làm gì tôi?

Nguyên rĩ vào tai cô:

__Hôn cô chứ làm gì?

Thư né người:

__Anh dám!

Mặt Nguyên vênh váo:

__Tôi hôn vợ tôi, ai dám nói.

Tiểu Thư không dám chọc giận anh ta. Ở đây đông người, anh ta liều mạng, mình có phản ứng cũng không ai đồng tình.

__Đến rồi!

Tiếng reo của mấy cô bạn Thy Nga làm Tiểu Thư và Công Nguyên cùng ngẩng lên. Đôi mắt Tiểu Thư như ngưng lay động. Nguyên giẫm lên chân cô, cô không còn cảm giác đau.

Hoài Hiếu thoáng ngáp ngừng rồi ôm bó hoa thật lớn đi vào trong. Tiểu Thư nghe đổ vỡ trong lòng. Nguyên khêu tay cô:

__Ở lại hay về?

Tiểu Thư đáp:

__Anh có muốn về thì về một mình đi!

Nguyên cười khê:

__Có muốn ghen thì lộ ra đi, đừng nhè tôi mà trút nhé!

Nguyên nhai lại lời cô lúc nãy. Tiểu Thư nóng mặt:

__Anh ấy có là gì của tôi đâu mà tôi ghen. Đồ dư hơi.

Nguyên nhướn mày:

__Vậy à?

Thy Nga rạng ngời hạnh phúc. Cô nép người vào người Hiếu một cách cố ý. Nhìn cô chăm Hiếu như chăm ông chồng trẻ, Tiểu Thư nghe lòng mình dâng lên nỗi buồn không thể tả.

Hoài Hiếu tỏ ra lịch sự và ga lăng làm đắm bạn Thy Nga cứ trầm trồ, ngưỡng mộ. Ba mẹ Thy Nga gật gù có vẻ hài lòng.

Thoắt một cái không thấy Công Nguyên và Thy Nga đâu. Công Nguyên lợi dụng lúc không ai để ý, anh lôi Thy Nga đi ra ngoài:

__Em đang bày trò gì đây?

Thy Nga đẩy tay anh ra:

__Em không thể chờ anh.

__Điều gì khiến cho em thay đổi?

Nga nhìn anh:

__Em không tin là anh có thể ly hôn với Tiểu Thư.

Nguyên gất gỏng:

__Em đừng có đổ hết cho anh, có phải em thích Hiếu và muốn Tiểu Thư đau khổ?

Nga cười lạt:

__Em thích Hiếu, còn Thư có đau khổ hay không thì đâu mắc gì đến em.

__Em thừa biết Hiếu thích Tiểu Thư.

__Thì đã sao?

__Em không nên xen vào.

Nga nhếch môi:

__Anh buồn cười, vợ mình mà cứ gán ép cho người khác, không đau lòng sao?

Nguyên nín vai cô:

__Thy Nga! Em nghĩ lại đi! Em không còn yêu anh nữa?

Nga nhún vai:

__Nhưng con gái có thì, em không thể chờ đợi anh.

__Đó chỉ là cái cớ đúng không?

__Còn anh! Anh có chắc là anh ly hôn với Tiểu Thư?

Thy Nga bĩu môi:

__Không trả lời được chứ?

__Nhưng em có thể chọn người khác, tại sao lại là Hiếu mới được.

8. Chương 8

Thy Nga cười đắc ý:

__Hoài Hiếu là người đàn ông đáng mơ ước. Anh ta đang thay ba mẹ quản lý mấy chục xe làm dịch vụ du lịch, mấy nhà hàng, khách sạn nổi tiếng. Đi nước ngoài như đi chợ, có gì đáng mơ ước hơn thế chứ.

Nguyên đẩy cô ra:

_Thì ra em chỉ mê tài sản. Vậy còn đối với anh?

Nga cười khinh mạn:

_Cũng thế thôi.

_Cho nên thấy anh không tiếp nhận được công ty của ba, em đòi chia tay?

_Lúc đầu em chưa nghĩ đến, cho đến khi Hiếu xuất hiện.

_Em thật là bỉ ổi.

_Anh nên mừng mới đúng. Anh đã né được một người bỉ ổi như em.

_Em có biết Tiểu Thư rất ngây thơ, tâm hồn cô ấy còn trong trắng lắm. Lần này em đã làm bẩn đục cô ấy rồi.

Nga cười khẩy:

_Anh lo cho cô ấy đến vậy à? Yêu rồi hả?

Nguyên nắm mạnh vào bàn tay mình:

_Cô ấy mà buồn thì anh khó chịu lắm.

_Trước đây có bao giờ anh như thế với em.

_Vì em luôn hài lòng với anh.

_Em luôn nghĩ ngoài anh ra, không còn ai cho em mơ ước. Không ngờ Hoài Hiếu lại tuyệt vời đến thế.

Nguyên bỗng nhìn xoáy vào mắt cô:

_Em có chắc Hoài Hiếu cùng suy nghĩ với em?

Nga lùi ra:

_Anh định làm gì?

_Nói hết sự thật cho anh ấy biết.

Nga cười lớn:

_Nói là anh sẽ nhường vợ anh cho anh ấy à?

Nguyên hét:

_ Tiểu Thư vẫn còn trong sạch.

_Ai làm chứng, ai tin?

_Cô thật là độc ác. Hiếu không bao giờ yêu một cô gái thủ đoạn như cô.

_Dù tôi có thủ đoạn, thì tôi đến với anh ấy một cách đàng hoàng. Đâu như vợ anh, giống kẻ ngoại tình.

Nguyên giận xanh mặt, anh quát:

_Thy Nga! Đủ rồi!

Nga khinh khỉnh:

_Nổi nóng cho Tiểu Thư hả?

Giọng Nguyên rít lên:

_Cô nên chấm dứt ở đây, bằng không cô đừng trách tôi.

Thy Nga thách thức:

__Anh định làm gì tôi? Anh nên nhớ anh có vợ, tôi lấy chồng hoàn toàn tự nhiên, không vi phạm đạo đức, luật pháp. Tôi sợ anh à!

__Nhưng cô không được làm Tiểu Thư tổn hại.

__Buồn cười! Tôi chưa thấy ai điên như anh. Mình nên chấm dứt ở đây đi!

Thy Nga bỏ đi, Công Nguyên bực bội sút vào gốc sứt, hoa sứt rơi lả tả. Anh biết mình vô lý khi bảo Thy Nga đừng đến gần Hiếu. Nhưng để cho Tiểu Thư buồn, lòng anh không nở.

Giọng Tiểu Thư vang lên:

__A! Tôi bắt gặp anh rồi!

__Tôi làm gì mà cô bắt gặp?

__Trốn ở đây gặm nhấm nỗi buồn.

Nguyên hất mặt:

__Còn cô?

__Tôi sao hả?

Nguyên giễu cợt:

__Có muốn khóc thì tôi utor bờ vai, còn giả bộ làm mặt lạnh.

Tiểu Thư nguyền anh:

__Ai thềm khóc.

Nguyên áp sát vào mặt cô:

__Không buồn, không giận, không oán hả?

Tiểu Thư quay mặt chỗ khác:

__Dư hơi!

__Tự tin ghê há!

__Dĩ nhiên rồi.

Nguyên đưa ngón tay út lên:

__Một chút xiu buồn cũng không có?

__Không, nhưng...

Nguyên hỏi dồn:

__Sao?

Tiểu Thư rên lên:

__Bây giờ nhìn cái gì tôi cũng không thấy vui.

Nguyên thở dài:

__Bó tay với bà luôn. Bây giờ tính sao?

__Cứ bình thường.

__Là sao?

Tiểu Thư cặp tay anh, Nguyên phủ ra:

__Làm gì hả?

Giọng Thư ngọt lịm:

_Vào nhảy với em đi!

Hai con mắt Nguyên muốn nổ tung, anh rùng mình:

_Tôi sợ giọng nói này lắm!

Tiểu Thư bật cười:

_Sợ đừng để tôi lặp lại.

Nguyên nói vậy chứ anh vui lắm. Anh cứ muốn chọc cho Thư nói mãi, nhưng anh sợ cô ta nổi khùng thì khổ.

Công Nguyên không ngờ Tiểu Thư lại nhảy giỏi và đôi chân điêu luyện đến vậy.

_Ai dạy cô nhảy nhót hả?

Thư toe miệng cười:

_Khiêu vũ, một bộ môn nghệ thuật. Anh lại nói nhảy nhót nghe phàm tục quá.

Nguyên đùa đùa:

_Cô còn biết bao nhiêu môn nghệ thuật nữa?

_Vô số.

Nguyên rút cổ:

_Kể nghe coi.

_Có muốn thử thì hôm nào tôi đưa anh đi.

Nguyên bĩu môi:

_Chắc toàn nghệ thuật kinh dị.

Tiểu Thư háy mắt với anh:

_Hôn cũng là nghệ thuật.

Nguyên nhìn sững cô. Cô cười:

_Tôi lạ lắm hả?

_Cô như bà già tám mươi ấy.

Thư giẫm lên chân anh. Anh nhăn mặt:

_Ui da!

Vừa trông thấy Hiếu dìu Thy Nga đến gần, Nguyên liền đẩy Tiểu Thư sang anh, còn anh chớp lấy bàn tay Thy Nga:

_Anh mời em!

Thy Nga giận run nhưng trước mặt Hiếu cô không dám phản ứng. Tiểu Thư không nhảy, cô bỏ ra ngoài, Hiếu đi theo:

_Thư ghét anh hả?

Giọng Thư lạnh tanh:

_Không dám!

_Sao Thư lạnh nhạt với anh?

Vì tôi là gái có chồng.

Giọng Hiếu ngọt ngào:

_Cho anh xin tiếng tôi lạnh lùng đó đi Anh với Thy Nga...

_Không cần giải thích. Tôi không có quyền tìm hiểu hay xen vào chuyện của anh.

_Nhưng anh muốn cho em biết.

_Giữa anh và tôi từ trước đến giờ luôn có bức tường rào. Tôi không muốn vượt bức tường ấy.

_ Tiểu Thư! Anh xin em nghe anh giải thích.

Tiểu Thư lạnh lùng:

_Một người có chồng, một người sắp lấy vợ, không nên nói chuyện tay đôi thế này.

Nói xong Tiểu Thư đi như chạy vào nhà. Hiếu nói với theo:

_Nga đã cho anh biết, em và Nguyên chỉ là giả tạo.

Tiểu Thư dừng lại, cô quay phắt người lại:

_Cho nên anh và Thy Nga muốn cho anh Nguyên và tôi phải đau khổ vì hai người, có đúng không?

_Anh không có.

Đôi mắt Thư ngấn nước:

_Nhưng anh lầm rồi. Tiểu Thư này tuyệt đối không rơi lệ vì anh đâu.

Tiểu Thư chạy vào nín tay Công Nguyên lùi đi trước đôi mắt ngơ ngác của Thy Nga.

Nguyên lái xe thật chậm, anh quay sang nhìn Thư:

_Cô không sao chứ?

_ ...

_Cô với hấn...

Thư hét to:

_Đừng có nhắc anh ta nữa.

Nguyên đột ngột dừng xe lại, Tiểu Thư hỏi:

_Anh làm gì vậy?

_Cô không thể vào nhà với tâm trạng này:

_Đáng sợ lắm hả?

Nguyên nhíu mày:

_Đồ vật trong phòng tôi không có tội. Cô có thể xả stress tại đây.

Tiểu Thư ôm hai tai lại, cô hét:

_Á... á...

Công Nguyên vừa bịt tai vừa né người sang một bên. Hét đã, cô đâm vào người Công Nguyên túi bụi. Anh ngồi im chịu trận, đến lúc mệt lả người, cô mới chịu ngồi yên. Nguyên thở thê:

_Cô sinh lắm thế kỷ rồi.

_Vậy à?

_Tôi nghĩ nếu cô sinh vào thời bà Trưng, chắc cô đánh giặc giỏi lắm.

Thư lườm anh:

_Anh chọc tôi?

Nguyên rút cổ:

_Tôi không dám, tôi sợ một chút cô tưởng cô là chị Út Tịch, còn cái lai quần cũng đánh. Tôi sẽ te tua đêm nay.

Tiểu Thư phì cười:

_Cảm ơn anh!

Nguyên nheo mắt:

_Dù sao cũng là vợ chồng mà.

Nguyên cho xe chạy tiếp.

_Còn đau không?

Khẽ liếc cô, anh đáp:

_Để cho tôi đánh lại xem.

Thư bật cười:

_Chắc ba hôm kéo cửa mả.

Về phòng, Nguyên thấy Tiểu Thư cứ tựa người vào ô cửa sổ dáng tư lự. Anh giúi vào tay cô hộp sữa:

_Ngủ một giấc, mọi chuyện sẽ qua thôi.

Bất chợt Thư hỏi:

_Anh còn yêu Thy Nga không?

Nguyên tựa lưng vào tường:

_Hết rồi!

Thư quay lại, tựa lưng cùng hướng với anh:

_Yêu nhau đến vậy mà nói hết là hết à?

Nguyên thở dài:

_Có lẽ tôi chưa hiểu hết con người cô ấy.

Coi bộ anh thất vọng về cô ấy?

_Tôi sai lầm.

Tiểu Thư xoa hai tay vào nhau:

_Tôi cũng muốn nói câu sai lầm như anh.

_Cô ám chỉ cuộc hôn nhân của tôi và cô hay Hoài Hiếu?

Tiểu Thư lắc đầu:

_Tôi không biết.

_Cô hối hận vì nhận lời làm vợ tôi?

_Nếu không gặp anh thì tôi đâu gặp anh ấy mà nói câu hối hận.

_Cũng phải! Cô có dự định gì?

Tiểu Thư hất tung mái tóc:

_Làm vợ anh và chờ ngày ly hôn.

Công Nguyên buồn buồn:

__Nghe tàn nhẫn quá.

Tiểu Thư kéo mền đắp kín người:

__Cầu mong giấc ngủ đêm nay không gặp ác mộng.

Nguyên nhìn cô đầm ấm:

__Cô sẽ được toại nguyện.

Vừa gặp Hoài Hiếu ở thư viện, Thy Nga đã khóc bù lu, bù loa. Hiếu gắt giọng:

__Cô làm gì vậy? Ở đây đông người không khéo người ta lầm tưởng tôi đã làm gì cô.

Hiếu đi ra ngoài, Thy Nga thấy hành lang vắng vẻ, cô ôm chầm lấy anh:

__Anh Hiếu ơi! Em khổ quá!

Hiếu gỡ tay cô ra:

__Chuyện gì?

__Anh Nguyên hiểu lầm em, anh ấy không thêm gặp em nữa.

Hiếu nhăn mặt:

__Tôi có khác gì cô, Tiểu Thư như biến mất trong cuộc đời tôi.

__Sao anh không tìm cô ấy giải thích?

__Tôi lấy tư cách gì đi tìm cô ấy.

Nga sụt sịt:

__Em cũng vậy.

Hiếu ân hận:

__Tôi không ngờ mọi chuyện lại tồi tệ như vậy.

Đưa đôi mắt ước nước, Nga nói:

__Anh trách em?

Hiếu lắc đầu:

__Tôi không trách ai cả.

Thy Nga nín thở hi vọng:

__Họ là một đôi, em và anh không thể là một đôi sao anh? Em hiểu anh, anh có thể tưởng nhớ Tiểu Thư mà không sợ em phải hờn ghen. Em chấp nhận điều đó.

Hiếu nhìn cô lạ lẫm:

__Cô chấp nhận, nhưng tôi thì không.

__Anh định ở vậy chờ họ ly hôn à?

__Nếu cô cho họ là giả thì tôi còn hi vọng.

Nga buông một câu vô tình:

__Anh mới gặp cô ấy không bao lâu mà đã si tình như vậy. Còn Nguyên với cô ấy như hình với bóng, ăn cùng mâm, ngủ cùng giường, chẳng lẽ Nguyên không động lòng trước cô ấy.

Trái tim Hiếu se thắt, anh cố không muốn nói đến chuyện này nhưng Thy Nga đã đánh vào nỗi lo của anh.

__Không đâu, qua đôi mắt của Tiểu Thư, tôi nghĩ cô ấy vẫn còn trong sáng.

Nga nhếch môi:

__Anh hiểu phụ nữ được bao nhiêu?

__Nhưng tôi có lòng tin ở cô ấy.

__Tôi biết bây giờ dù tôi có nói gì anh cũng không tin. Tôi và anh như hai kẻ thua cuộc, tôi có thể mời anh vài ly giải sầu không?

Hiếu khẽ gật:

__Tôi mời cô!

Vậy là Thy Nga dụ Hiếu rời khỏi thư viện cùng cô chén thù chén tạc.

Vài ly bia đã hiến cho Thy Nga vốn dạn dĩ càng bạo dạn hơn. Cô cặp vai Hoài Hiếu:

__Anh Hiếu nè! Lúc anh không mang kính trông anh rất đẹp. Tại sao anh lại đeo kính hoài thế.

__Đó là sở thích của tôi.

Thy Nga cọ má mình vào má anh:

__Anh có thể vì em mà tháo nó ra không?

__Không được.

Nga nũng nịu:

__Anh có thể vì Tiểu Thư mà làm tất cả, còn với em, anh lại tiếc à?

Hiếu vẫn còn tỉnh táo:

__Cô không thể so sánh với Tiểu Thư.

Thy Nga bỗng oà khóc:

__Em biết em không bằng cô ấy. Mãi mãi em không có được anh, cô ấy dù đã có chồng rồi mà vẫn còn được anh yêu thương, bảo vệ.

Hiếu bịt miệng cô lại:

__Cô nói gì lung tung vậy?

Nga hất tay anh ra, cô hét toáng lên:

__Anh yêu cô gái có chồng thì em nói có chồng. Có gì mà anh phải sợ.

Hiếu nhìn cô bất lực. Mọi người phục vụ trong nhà hàng đều nghe thì mẹ anh sẽ biết trong sớm muộn.

__Thy Nga! Cô say rồi!

__Em chưa say, em còn biết anh là Hoài Hiếu, Thy Nga yêu anh mà! Anh vì cô ấy nên từ chối Thy Nga.

Thy Nga bật nắp lon uống ừng ực.

Hiếu cản:

__Cô say quá rồi, tôi đưa cô về!

Nga vẫn lớn giọng:

__Em không về, bao giờ anh nói anh thích em, anh sẽ cưới em làm vợ, em mới về. Anh nhớ không, anh đã đứng trước mặt ba mẹ em hứa là yêu em, lo lắng cho em kia mà.

Hiếu nhăn mặt:

__Đó là do cô yêu cầu.

Nga chỉ vào mặt anh:

__Anh muốn nuốt lời?

_Tôi không có.

Đôi chân Thy Nga xiêu vẹo:

_Em phải tìm mẹ anh.

Hiếu tái mặt:

_Cô định làm gì?

Nga cười:

_Làm vợ anh.

Hiếu nắm chặt tay cô:

_Cô say rồi, tôi đưa cô về.

Thy Nga tựa người vào anh, mỉm cười.

_Hoài Hiếu!

Tiếng quát làm anh giật người.

_Mẹ!

Thy Nga vội sụp xuống:

_Bác, con chào bác!

Bà Vũ quắc mắt:

_Chuyện này là sao?

Không đợi Hiếu trả lời, Thy Nga khóc nức nở:

_Bác ơi! Bác giúp con với. Con yêu anh ấy! Anh ấy đã đến nhà ra mắt ba mẹ con, giờ anh ấy muốn ruồng bỏ con.

Bà Vũ tái mặt:

_Hiếu! Con nói gì đi chứ?

Thy Nga nắm tay bà:

_Nếu bác không tin, con đưa bác đi gặp ba mẹ con.

_Tại sao Hiếu ruồng bỏ cô.

Nga lại khóc:

_Anh ấy yêu người khác mà người ta đã có chồng.

Hiếu quát to:

_Thy Nga!

_Anh để cho em nói, anh cứ chạy theo ảo mộng mà bỏ mặc em.

Bà Vũ cau mày:

_Mẹ không ngờ con hư đến như vậy. Lần này con phải theo mẹ về bên ấy thôi.

Thy Nga nắm tay bà:

_Bác ơi! Bác thương con, bác đừng bắt anh ấy rời xa con. Con sẽ sống sao đây, ba mẹ con sẽ tố cáo con ra đường.

Bà Vũ nhìn cô thương cảm:

_Cô đứng lên đi!

__Bác hứa với con, đừng bắt anh ấy xa con nha bác!

Bà Vũ dịu giọng:

__Nếu nó đồng ý lấy cô thì tôi tùy cho nó quyết định.

Thy Nga nhìn Hiếu:

__Anh Hiếu! Nhận lời đi anh!

Hoài Hiếu đành giọng:

__Con theo mẹ.

Thy Nga gào lên:

__Anh Hiếu! Anh nỡ bỏ em, bỏ Tiểu Thư mà đi à.

Hai tiếng Tiểu Thư làm anh chùn bước. Bà Vũ nhắc:

__Nếu con có yêu thích cô ấy thì đừng làm cô ấy khổ nữa.

__Con không yêu cô ấy.

__Vậy con yêu cô gái có chồng mà cô ấy vừa nói?

Hiếu ấp úng:

__Chuyện không phải vậy đâu mẹ.

__Còn cô gái này thì sao?

__Mẹ để tự con giải quyết.

Vỗ vào vai Thy Nga, bà nói:

__Cô yên tâm, nếu con trai tôi có ý cưới cô, tôi sẽ đến nhà nói chuyện với ba mẹ cô. Bây giờ cô hãy theo nó về nhà đi!

Thy Nga tựa vào vai Hiếu đi ra ngoài. Bà Vũ thở dài thườn thượt. Ngồi trong xe, Thy Nga lại tiếp tục ca cẩm:

__Em có gì không tốt, anh cưới em, anh có thể đi gặp Tiểu Thư mà không sợ em ghen.

__Thật à?

__Em xin thề!

Hiếu cười nhạt:

__Ghen tuông là tính bẩm sinh của phụ nữ. Có đại mới nghe lời cô.

__Nhưng không cưới em, anh sẽ theo bác về Úc.

__Sao cô biết mẹ tôi ở Úc?

Thy Nga lè nhè:

__Em đoán thế, không phải à?

__Hình như cô biết về tôi khá kỹ.

__Vì em yêu anh.

Hiếu lắc đầu. Anh cứ ngỡ Thy Nga vì bị Nguyên bỏ rơi mà tìm anh làm chỗ dựa. Không ngờ cô điều tra anh khá kỹ và anh thấy thất vọng về cô.

Đưa Thy Nga về nhà, Hiếu quay xe đậu ở ngã tư nơi mà Tiểu Thư đứng chờ anh. Anh hi vọng gặp cô ở đó, nỗi nhớ cô cồn cào trong dạ.

Đằng xa có bóng người vừa phóng ra. Hoài Hiếu chong mắt nhìn. Vừa thấy Công Nguyên, Hiếu nhấn còi inh ỏi, Nguyên tấp vào, Hiếu lật đật mở cửa xe, bước xuống:

_ Tiểu Thư đâu?

Nguyên gỡ kính ra:

_Anh hỏi vợ tôi làm gì?

_Nguyên à! Tôi muốn nói chuyện với anh.

Nguyên gật đầu:

_Tôi cũng vậy.

Cả hai tấp vào quán, sau khi uống cạn hai lon bia, Hoài Hiếu mới mở lời:

_Thật tình tôi không biết bắt đầu từ đâu, vì nếu tôi nói ra, anh lại cho là tôi đường đột.

Nguyên đáp:

_Không cần vòng vo. Tôi với anh gặp nhau chỉ vì Tiểu Thư! Anh nên bắt đầu từ cô ấy.

_Cám ơn anh đã thẳng thắn đặt vấn đề. Tôi có thể hỏi anh vài câu?

_Anh cứ tự nhiên.

Hiếu không do dự:

_Anh cưới Tiểu Thư vì tình yêu hay vì lý do nào khác?

Nguyên uống ừng ực:

_Anh thừa biết chuyện này.

_Nhưng tôi muốn chính miệng anh nói.

Nguyên gật đầu:

_Không có tình yêu.

_Như vậy là đủ rồi.

_Đủ? Hình như anh chưa hiểu hết.

_Ý anh là...

Nguyên nói rõ từng tiếng một:

_Trước thì không, bây giờ thì có.

Hiếu kêu lên:

_Không thể nào.

_Sao hả?

_Anh không xứng đáng với cô ấy.

Nguyên đỏ mặt:

_Anh xứng à?

_Anh cưới cô ấy không vì tình yêu đã là thiệt thòi cho cô ấy. Lại còn một thời gian dài anh cứ tàn nhẫn để cô ấy nghe và thấy anh với Thy Nga yêu yêu nhau, âu yếm nhau. Anh cho Tiểu Thư là gỗ đá hả? Đến lúc anh và Thy Nga chia tay, anh quay lại nói yêu cô ấy. Cô ấy chấp nhận sao? Anh quá coi thường Tiểu Thư rồi.

Công Nguyên cúi kính:

_Còn anh! Anh mang gì đến cho cô ấy? Ngoài những lời ngọt ngào, những cử chỉ sẵn đón, anh làm được gì? Anh thấp trong tim cô ấy ngọn đèn, đèn chưa kịp sáng, anh đã thổi tắt đi.

_Tôi không có.

_Anh còn huênh hoang. Cô ấy đã đau khổ thật nhiều trong đêm ở nhà Thy Nga. Trong lòng cô ấy bây giờ không có anh và tôi. Nhưng tôi nói cho anh biết, tôi có lợi thế hơn anh.

Hiếu nóng mặt:

_Anh đừng đem tờ giấy đăng ký kết hôn mà áp lực cô ấy.

Nguyên cười đắc ý:

_Cả ngày lẫn đêm, tôi luôn kề cận bên cô ấy. Đâu cần dùng thủ đoạn đó.

Hiếu như ngồi trên lửa. Anh thất thế đủ thứ, đến chuyện muốn gặp cô cũng khó khăn rồi.

_Bao giờ cô ấy chưa nói yêu anh, tôi còn hi vọng.

_Làm sao anh biết là cô ấy có nói hay không?

_Nếu anh không dùng thủ đoạn, tôi sẽ cùng anh cạnh tranh công bằng.

Nguyên xoa cằm:

_Tại sao anh không chọn Thy Nga mà phải cực khổ vì Tiểu Thư?

_Còn anh! Lúc đầu yêu Thy Nga tại sao bỏ Thy Nga mà quay lại cô ấy?

Giọng Nguyên đùa cợt:

_Gần riết nên sinh tình.

_Còn tôi chỉ làm theo trái tim mình mách bảo.

_Tôi chỉ có một câu muốn nói với anh. Hãy tránh xa cô ấy.

Hiếu cười:

_Còn tôi, nếu tôi biết anh làm gì tổn hại đến cô ấy, tôi không tha cho anh đâu.

Hiếu móc túi lấy tiền thả lên bàn, bỏ ra xe. Nguyên ngán ngẩm nhìn theo.

9. Chương 9

_ Tiểu Thư! Ăn từ từ thôi.

Tiểu Minh gắt nhỏ, nhưng Tiểu Thư cứ vẫn vô tư ăn. Tiểu Minh liếc yêu cô:

_Hầu ăn như vậy không biết Công Nguyên thương chỗ nào?

Tiểu Thư ngừng nhai:

_Chị lấy đi rồi biết.

_Vô duyên! Ai ham có chồng như cô.

_Chị Hai! Chị giành cái phòng của em không đó.

Tiểu Minh gõ lên đầu em gái:

_Nó vẫn còn nguyên chờ em bị chồng đuổi về tá túc.

Thư cong môi:

_Đuổi hả? Còn lâu.

_Mới nấu một bữa ăn đã làm em phát sốt. Để xem em chịu đựng được bao lâu.

Thư hạ giọng:

_Ở bên ấy, em sinh ra lắm tật.

Tiểu Minh tròn mắt:

_Tật gì?

_Nhiều lắm! Anh Nguyên hay nói là em giống luật sư.

Tiểu Minh bật cười:

_Có nghĩa là em hay cãi và bàn ra.

_Dĩ nhiên, cái nào nhắm không kham nổi thì bàn ra.

_Em có làm mọi người khó chịu?

_Tâm phục, khẩu phục luôn.

_Hèn gì ba luôn khen em!

Tiểu Thư phụ Tiểu Minh dọn dẹp xong, cô xách cây lược tha thẩn trong vườn. Ngồi lại chiếc xích đu dưới dàn thiên lý, cô đưa cây lược lên chải tóc. Tóc cô đã dài chấm vai, cô khẽ mỉm cười.

Có tiếng chuông cửa và mở cổng, Tiểu Thư không buồn để ý. Cô luồn tay vào mái tóc, mắt nhắm nghiền nghe tiếng là xào xạc rơi.

Tiểu Thư đâu hay có người đứng ngắm cô trong tư thế ấy một cách say mê và bỗng ước ao làm họa sĩ để vẽ nên bức tranh tuyệt đẹp này.

_ Tiểu Thư!

Cô mở choàng mắt. Hoài Hiếu đã đứng trước mặt cô. Cô nhìn anh:

_Sao anh biết tôi ở đây?

_Nếu anh muốn biết, không ai ngăn được anh.

_Anh đến đây làm gì? Mời đám cưới hả?

Hiếu nhìn sâu vào mắt cô. Cô phát hiện hôm nay anh không đeo kính và đôi mắt anh rất đẹp. Cô như chìm đắm trong đôi mắt ấy, giọng anh êm như gió thoảng:

_Nếu có đám cưới, cô dâu phải là em.

_Anh không nên đùa như thế.

_Anh nói rất thật lòng.

Tiểu Thư cắn nhẹ bờ môi, trái tim cô thắt lại lỗi nhịp. Lòng cô lại dâng lên một cảm xúc kỳ lạ mỗi lúc mỗi nhiều hơn.

_ Tiểu Thư!

Thư lắc đầu cố xua đi cảm giác lạ đó.

_Gì hả?

_Em để tóc dài à?

Thư đưa tay lên túm tóc lại:

_Tôi định đi cắt đây.

_Đừng em!

__Tại sao tôi lại phải nghe lời anh?

__Vì anh biết, em cũng yêu anh!

Một cảm giác khác lại xuất hiện. Lần này nó rõ ràng hơn, cô lạnh toát sống lưng, toàn thân như run nhẹ:

__Anh nói bậy bạ gì đó.

Hiếu bước tới gần cô hơn, cô muốn bỏ chạy nhưng đôi chân không sao nhấc lên được. Nó như được chôn tại chỗ.

__Em để tóc vì anh?

__Làm gì có.

__Em có muốn anh đọc bài thơ này không?

__Tôi không rảnh để nghe thơ với thần.

Mặc cô cố tình chống đối, Hoài Hiếu vẫn cứ đọc:

“Mái tóc ngày xưa em cắt ngắn

Từ khi yêu anh, thôi cắt ngắn để dài”.

Tiểu Thư bịt hai tai lại:

__Đừng đọc nữa, thật là vớ vẩn.

Hoài Hiếu không buông tha cô:

__Hãy sống thật lòng mình đi Thư! Em không nên o ép mình làm những gì em không thích. Nếu yêu, cứ bảo là yêu, không nên lẩn tránh vì càng lẩn tránh tình yêu càng hiển hiện.

Tiểu Thư nén xúc động, cô chống chế:

__Anh đừng nói chuyện yêu đương với một cô gái có chồng như tôi.

__Em cứ lấy Nguyên ra làm bình phong để khước từ anh. Tại sao em không dám nói lên tiếng nói của lòng mình.

__Tôi không có gì để nói.

__Em vẫn còn giận anh.

__Tôi có cái quyền đó sao?

__Em có! Em có thể mắng anh, thậm chí đánh anh nhưng không được hiểu sai về anh. Thy Nga đến khóc với anh là gia đình đòi gả cô ấy cho người khác. Cô ấy vì Nguyên đã có vợ nên nhờ anh đến nhà nhằm trì hoãn vụ ép hôn để chờ đợi Công Nguyên. Anh vì Nguyên, vì em mà giúp cô ấy. Không ngờ em lại hiểu lầm anh.

__Anh định chính để làm gì?

Nguyên thở dài:

__Trước lúc đi xa, anh muốn nói cho em thông tư tưởng, để đừng oán hận anh.

Tiểu Thư lo lắng:

__Anh đi đâu?

__Ra nước ngoài.

__Tại sao phải làm vậy?

Giọng Hiếu buồn rầu:

__Anh đang dùng dây tự trói mình. Thy Nga vì chuyện hôm đó cứ đeo bám theo anh. Mẹ anh biết chuyện nên bắt anh chọn lựa. Một là cưới Thy Nga sẽ ở lại, hai là theo mẹ anh về bên Úc. Thy Nga biết anh yêu em nên khẩn thiết yêu cầu anh cưới cô ấy để được ở lại sẽ có cơ hội gặp em. Nhưng anh đã quyết ra đi vì anh không thể cưới người mà anh không yêu.

Tiểu Thư xúc động, cô mân mê cây lược trong tay:

__Anh muốn xa Thư?

__Anh không còn cách lựa chọn.

Thư hờn dỗi:

__Nếu anh ra đi, mãi mãi Thư không tha thứ cho anh.

__Em chấp nhận để anh cưới Thy Nga?

Thư trừng mắt:

__Anh khiêu khích Thư hả?

__Vậy anh phải làm gì bây giờ?

Tiểu Thư cười:

__Anh đừng ở đó giả trò mèo khóc chuột. Hoài Hiếu một khi không muốn có trời cản.

Hiếu vuốt mũi cô:

__Hiếu anh chỉ có em.

__Nhưng có một chuyện em không hiểu.

Hiếu âu yếm nhìn cô:

__Chuyện gì?

__Đôi mắt anh đẹp vậy, tại sao cứ làm ra vẻ cận nặng.

Hiếu bật cười:

__Vì nó quá đẹp nên anh sợ các cô gái sẽ đeo bám vào anh. Đeo kính để chống các cô quấy rối.

__Xì, tự tin quá!

Xoay mặt cô nhìn vào anh. Anh nói:

__Không tin, em nhìn xem.

Tiểu Thư giẫy nảy:

__Buông em ra.

Tiếng cô cười khúc khích. Hoài Hiếu còn trần trố vì con đường anh đi có Công Nguyên chắn lối.

Mình đi thư viện đi Thư!

__Không vui chút nào.

__Đọc sách sẽ có ích cho kiến thức. Em cứ uống sữa và ngủ sẽ trở thành bé bự cho xem.

Thư dẫu môi:

__Anh có dám thi chạy bộ với em không?

__Anh mà sợ bé con như em.

__Đừng có hối hận nhé!

Tiểu Thư chạy vụt vào nhà, lúc sau quay ra với bộ đồ thể thao gọn đẹp, tóc buộc cao như đuôi gà.

__Đi thôi!

Hoài Hiếu đưa cô đến sân vận động. Cô nhanh chóng khởi động chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Hoài Hiếu cởi đồ dài, anh có thân hình cường tráng với cơ bắp thật đẹp. Tiểu Thư có chút ngưỡng mộ.

__Anh chấp em đây. Một, hai, ba...

Tiểu Thư phóng vút đi, Hiếu đuổi theo sau lưng cô và anh cứ giữ khoảng cách ấy. Gần đến mục tiêu, Hiếu băng người tới trước, anh đứng dang hai tay đón cô. Cô dúi vào lòng anh, vòng tay anh khép kín.

Thư phụng phịu:

__Anh không nhường em!

Tì cầm lên đầu cô. Anh cười:

__Để cho em thắng, em sẽ bảo anh không thật lòng.

Thư dùng tay ra dấu:

__Dù sao em cũng thua anh cái đầu.

Hiếu phì cười:

__Dù có cao hơn em cái đầu nhưng vẫn bị cái đầu em chi phối.

__Người ta bảo vỏ quýt dày có móng tay nhọn quả không sai.

Hiếu dúi hộp sữa vào tay cô:

__Có ngày gãy cả móng đó.

Chợt nhớ, anh nâng bàn tay cô lên:

__Hôm đó nghe em đứt tay mà anh xót cả ruột.

Thư rút tay lại:

__Thôi đi! Em không muốn làm tiểu thư như gì gì anh nói đó đâu.

__Anh đùa thôi! Như Nguyễn nói muốn đổi bữa ăn ngon cũng nên đổ chút máu. Có vậy mới quý thành quả mình làm ra.

Cô lườm anh:

__Em thấy anh có quý gì đâu, ăn vô tội vạ.

__Em khổ công làm nếu không cố ăn cho hết, em sẽ buồn hơn.

__Không ai nói lại cái miệng anh.

__Cái miệng anh nói em từ giận thành thương luôn.

Thư quay người:

__Ai nói thương anh bao giờ.

__Nếu vậy anh cưới Thy Nga nhé!

Thư lè lưỡi:

__Anh hù em hả?

__Cưới ai thì cưới, nhưng không được bỏ em à nha!

Tiểu Thư đâm vào lưng anh túi bụi:

__Dám chọc em.

Vừa gieo mình xuống giường, giọng nói Công Nguyên đã gay gắt:

_Cả ngày nay cô đi đâu hả?

Tiểu Thư nhẹ xoay người lại, đôi mắt đang tràn đầy niềm vui chạm phải cái nhìn sắc lạnh của anh. Cô quay đi:

_Tôi về nhà thăm mẹ.

_Sau đó?

_Đi chơi!

_Với ai?

Tiểu Thư quay phắt lại:

_Anh có biết là mình quá đáng không?

_Nhưng tôi có nói với cô rồi, từ nay về sau cô làm gì, gặp ai, cô phải thông qua tôi.

Đôi mắt Thư toé lửa:

_Anh đã can thiệp quá sâu vào đời tư của tôi. Tôi không đồng ý về điều đó.

Đút hai tay vào túi quần, Nguyên đi tới đi lui, vẻ mặt căng thẳng:

_Tôi quan tâm cô, không đúng à?

_Thái độ đó là hạch sách chứ không phải quan tâm. Tôi không cần anh quan tâm.

_Nhưng tôi muốn biết những gì xảy ra xung quanh cô. Nếu ba mẹ có hỏi tôi có bốn phần trả lời.

Tiểu Thư có vẻ dịu lại. Cô đáp ngang ngang:

_Đi chơi với Hoài Hiếu.

Giọng Nguyên lại gay gắt:

_Anh ta đưa cô đi đâu, hai người nói gì?

Thấy cái trừng mắt của Tiểu Thư, Nguyên im bặt. Tiểu Thư trả đũa:

_Còn anh? Hôm nay có tiếp chị Hương của anh không?

Nguyên liếc cô:

_Cô ăn nói đi đâu hả? Tôi gọi cô ấy là chị đó.

Thư bĩu môi:

_Chị là phép lịch sự thôi, tôi thấy cô ta bám theo anh như...

Nguyên nạt:

_Cô bắt đầu giở giọng đó ra với tôi à? Cô liệu cái hồn cô đó, bằng không...

Tiểu Thư quát to:

_Bằng không thế nào?

_Đừng hòng đụng vào tờ giấy ly hôn.

Mặt Tiểu Thư đỏ bừng:

_Tiểu Thư này đến đây được thì ra đi được. Tôi mà muốn đi, một ngàn giấy đăng ký kết hôn cũng không ngăn được chân tôi.

_Cô nói ngang hả?

_Là anh ngang trước.

_Với tôi, cô không một lần dịu ngọt.

Thư nghiêng đầu:

_Anh muốn nghe tôi nói dịu ngọt. Anh thích làm con ruồi chết vì mật?

Nguyên xua tay:

_Đủ rồi! Chồng cô bắt đầu trở thành con ruồi bần thủ, còn cô? Cô sẽ là trái cây oi thối cho con ruồi ấy bâu vào đấy.

Tiểu Thư cổ ngắn tiếng cười, cô đỏ mặt tía tai.

_Muốn cười cứ cười làm gì mà nén lại. Cô làm như cô sợ tôi lắm vậy.

Tiểu Thư ôm bụng cười, cười chảy cả nước mắt. Đưa cho cô tờ khăn giấy, anh nói:

_Cười xong chưa?

_Rồi!

_Rồi thì ngủ đi! Ngày mai phải đi xuống công trình đó.

_Tôi hay anh?

_Cả hai.

Ném cái gối và cái mền cho anh. Tiểu Thư trăn trở, lâu lắm cô vẫn chưa ngủ được. Tiếng Nguyên hỏi vọng lên:

_Không ngủ được hả?

_Ừm!

_Chắc đang nhớ hân?

_Hình như tôi hiểu lầm anh ấy.

_Vậy à.

_Thy Nga không thật lòng với anh ấy mà chỉ lợi dụng anh ấy thôi.

_Tôi biết rồi.

Tiểu Thư nhồm dậy:

_Sao anh không nói với tôi.

Nguyên biết mình lỡ lời, anh im bật. Tiểu Thư lại âm ỉ:

_Tôi không ngờ anh là kẻ xấu xa. Anh nhỏ mọn, ích kỷ, anh không muốn tôi đến với anh ấy nên anh giấu nhem mọi chuyện. Anh làm tôi đau khổ vì hiểu lầm anh ấy. Tôi ghét anh! Tôi ghét anh! Công Nguyên!

Cái gì Tiểu Thư vớ được đều nhắm người Công Nguyên bay tới. Anh không đáp trả, lẳng lặng sắp xếp.

_Tôi xin lỗi.

_Anh đừng nói những câu vô bổ này. Anh tưởng anh làm vậy là tôi sẽ quay lại cầu xin anh ban cho tôi chút tình yêu sao? Giả thì suốt đời này dù anh có cố tình ràng buộc thì vẫn giả mà thôi.

Cô leo giường nhún người thật mạnh như trút bỏ giận hờn rồi cô người, nhắm mắt.

Nguyên chờ cho cô ngủ thật sâu, anh rón rén lên gối đầu cô lên, đặt cô nằm ngay ngắn, kéo mền đắp cho cô cẩn thận. Nỗi ân hận giã vò tim anh. Anh càng cố gắng thì anh càng đẩy cô xa anh hơn. Giả là giả, giả không thể là thật sao Tiểu Thư?

Mới sáng sớm, Khánh Băng đã chạy tìm mẹ, hét toáng lên:

_Mẹ! Mẹ ơi!

Bà Hà hốt hoảng:

_Chuyện gì?

Khánh Băng lôi bà lên phòng Công Nguyên, cánh cửa khép hờ. Bà thối lui, mắng con gái:

_Cái con này! Sao vô duyên dám nhìn lên vào phòng anh Hai.

Khánh Băng khe khẽ:

_Mẹ nhìn đi!

_Không! Ai lại làm thế.

_Mẹ! Một chút thôi!

Bà bị Băng làm cho tò mò, bà ghé mắt nhìn vào. Mặt bà biến sắc:

_ Công Nguyên!

Tiếng kêu của bà vừa dứt là bà đẩy cửa bước vào. Công Nguyên ôm nhanh mền gối nhảy lên giường. Anh nhìn mẹ cầu nhàu:

_Sao mẹ lại vào phòng con?

Nghe ồn ào, Tiểu Thư dụi mắt:

_Cái gì vậy?

Nhìn thấy tấm thân trần to bè của Nguyên án trước mặt mình, cô co rúm người lại:

_Tại sao anh lại ngồi đây?

Tiếng quát của Tiểu Thư như giọt nước làm tràn ly. Bà Hà nói to:

_Hai đứa ra ngoài gặp mẹ!

Tiểu Thư vừa kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Cô luýnh quýnh như gà bị mắc tóc.

_Cô làm gì như con lẳng quăng vậy?

Thư xoa hai tay vào nhau:

_Lần này tiêu rồi, tại sao anh vô ý vậy hả?

Nguyên ném cái gối lên trên đầu giường:

_Cũng tại cô cả.

_Tại tôi?

_Cô làm tôi nổi điên, quên hết mọi chuyện.

_Bây giờ không phải là lúc đổ lỗi cho nhau. Anh tính sao?

_Tuỳ cô.

_Anh nói vậy mà nghe được hả?

_Ừ, thì cô cứ đổ trút hết cho tôi, hừm dữ còn không nỡ ăn thịt con mà.

_Nhưng lần này mẹ anh nhắm vào tôi.

_Càng hay.

_Sao hả?

_Sẵn dịp đổ lỗi cho tôi rồi xin ly hôn luôn.

_Anh...

Ném cho cô bộ đồ, anh bước ra ngoài:

_Tôi dùng nhà vệ sinh bên ngoài.

Tiểu Thư đứng ngây người. Cô chưa biết phải làm sao?

_Còn đứng đó.

Nghe Nguyên nhắc, cô lật đặt phóng vào nhà vệ sinh.

Ánh mắt nghiêm khắc của bà Hà khiến cho cái đầu cứng như đá của cô mềm nhũn ra.

_Con chào mẹ!

_Hai đứa ngồi xuống đó.

Tiểu Thư riu riu. Nguyên nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô.

Bà Hà nạt:

_Buông ra.

Nguyên chưa chịu buông, nhưng Thư đã rút tay mình lại.

_Con nói đi! Tiểu Thư!

Nguyên đỡ lời:

_Mẹ muốn cô ấy nói gì?

_Mẹ không hỏi con. Tiểu Thư nói đi, hai đứa giận nhau à?

Thư lúng túng:

_Dạ, không.

_Vậy mẹ hiểu sao về chuyện kẻ nằm trên giường, người nằm dưới đất?

Nguyên chen vào:

_Con thích ngủ dưới đất.

_Con hoàn toàn bịa đặt. Từ nhỏ con đã không thể ngủ dưới đất vì con sợ cảm giác lạnh lạnh của nền gạch. Sở thích này phát sinh bao giờ?

Đôi mắt Tiểu Thư ngân ngấn nước, Nguyên vội nói:

_Mẹ à! Mỗi lần say trong người con nóng nẩy nên con nằm dưới gạch át. Mẹ đừng làm vợ con sợ.

Nhìn thấy giọt nước mắt long lanh trên má Tiểu Thư, bà dịu giọng:

_Mẹ không có ý làm khó tụi con. Mẹ sợ tụi con cắn đắng với nhau mà ảnh hưởng hạnh phúc gia đình. Còn Tiểu Thư, nếu con ở chung nhà với ba mẹ cảm thấy e ngại, mẹ sẽ bàn tính với ba cho hai con ở riêng.

Mặt Tiểu Thư không lộ vẻ buồn hay vui. Nguyên quệt nước mắt cho cô:

_Đừng khóc nhè nữa. Mẹ chỉ lo thôi, không làm em khó xử đâu.

Bà Hà gật đầu:

_Con đừng sợ, vợ chồng cứ mãi giữ kẽ sẽ không mặn nồng. Hai đứa cũng nên sinh ẹ một đứa cháu đi!

Đôi má Tiểu Thư đỏ ửng, Nguyên cười:

_Mẹ! Tiểu Thư còn trẻ, chưa có kinh nghiệm nuôi con. Vài năm nữa hãy tính.

_Trong nhà có trẻ con sẽ vui hơn, vợ chồng có con, sợi dây tình cảm sẽ gắn bó hơn. Tụi con đừng câu nệ, mẹ sẽ lãnh phần nuôi cháu.

_Mẹ! Mẹ làm Tiểu Thư mắc cỡ rồi kìa!

_Con cứ nói thay nó, biết đâu nó cũng thích trẻ con thì sao.

Nguyên trở mắt nhìn Tiểu Thư, cô bặm môi:

_Sau này hãy nói đi mẹ.

_Nhưng mẹ không muốn chờ lâu đâu đấy.

_Dạ!

Nguyên nắm tay cô:

_Tụi con đi làm nhé!

_Ăn sáng rồi hãy đi.

Nhìn đồng hồ, Nguyên nói:

_Trễ rồi, tụi con vừa đi vừa ăn.

Anh chạy nhanh về phòng, trở ra thấy cái túi cho Thư, anh hỏi:

_Đi em!

Tiểu Thư chào bà Hà rồi bị anh kéo tuồn tuột ra xa. Vừa thắt dây an toàn, anh vừa nói:

_Nghe mẹ nói, cô sướng lịm người hay sao mà ngơ ngẩn vậy?

_Tôi đang nghĩ.

_Nghĩ gì?

_Xin ẹ anh một đứa con.

Nguyên hiểu sai từ xin thành sinh.

_Cô nói sao?

Tiểu Thư trừng mắt:

_Xin con nuôi đó, làm gì mừng vậy?

Nguyên liếc cô:

_Lúc này sao không thấy cô nổi nóng?

_Anh có để cho tôi nói đâu.

Nguyên ngẩn người:

_Lại còn thể nữa. Nếu nói, cô nói gì?

Cái mặt cô ngơ ngác:

_Nói như anh đã dặn: Thưa mẹ! Sở dĩ anh ấy không ngủ trên giường với con là vì con trai mẹ có bệnh...

Nguyên cau mày:

_Cô lại cho tôi bệnh gì đây?

_Bệnh bất lực.

Nguyên tức muốn vỡ tim mà chết.

_Cô... thật độc ác, uống công tôi nói tốt cho cô. Ngược lại cô trù cho dòng họ nhà tôi tuyệt tự.

Tiểu Thư dùng hai bàn tay vỗ vỗ vào má mình:

_Sắp được ở riêng rồi, sướng thật.

_Đừng hòng đi ngang về tắt với tôi.

_Anh cũng đừng mơ có được ngày yên ổn với tôi.

Tiếng nhạc điện thoại vang lên như kéo hồn Tiểu Thư trở về thực tại. Cô mở bừng mắt: Điện thoại của Hiếu, chính anh đã cài tiếng nhạc này vào máy cô. Nhìn đồng hồ, mới qua mười hai giờ, cô lẩm bẩm: sao lại nhắn tin vào giờ này.

Cô mở tin nhắn, trên màn hình chiếc bánh sinh nhật lung linh. Tiểu Thư mỉm cười, mở tiếp cô đọc: “Mừng sinh nhật em, chúc em vui vẻ. Anh yêu em”.

Khẽ nhìn xuống đất, Công Nguyên đang ngủ say. Anh thật vô tình. Cô nhắn lại cho Hiếu:

__Sao biết ngày sinh của em?

Hiếu đáp lời:

__Em không cần hỏi tại sao. Anh chỉ muốn em vui là được rồi.

Thư bấm máy:

__Anh chưa ngủ hả?

__Vẫn chưa, anh nhớ em!

__Hãy ngủ đi! Đôi mắt đẹp của em.

Tiểu Thư tắt máy, kéo mền trùm kín đầu. Cái bánh sinh nhật như theo cô vào giấc ngủ.

Cả ngày ở công trường với đầy nắng gió, cát bụi, Công Nguyên lằm lằm, lì lì. Tiểu Thư đang vui với niềm vui riêng đâu còn thời gian nói đến anh. Mà nếu có nói chắc sẽ làm anh tức giận hơn. Cô với anh như nước với lửa.

Buổi chiều, Nguyên đi ngang chỗ cô làm, buông một câu:

__Tối ăn mặc đẹp một chút, tôi có khách.

Thư cau mày:

__Tối hả?

__Mắc hẹn à?

Thư bặm môi:

__Khách nào?

__Không cần thắc mắc.

__Người gì khô khốc.

Cô nhái sau lưng anh. Hôm nay là sinh nhật người ta, không quà, không chúc mừng lại còn bắt người ta đi tiếp khách. Thật đáng ghét!

Tiểu Thư thay đồ, cô lựa bộ xấu nhất cho bộ ghét. Nguyên nhúm mày nhìn cô:

__Không sao, miễn người đẹp là được rồi.

Thư tức càn hông, cô đứng im chờ đợi, Nguyên hát hàm:

__Cô đợi tôi ra tay hả? Tôi sẽ biến cô thành đào hát cải lương đó.

__Trang điểm ư?

__Cô muốn để bộ mặt như xác chết đến nhà người ta sao?

__Nè! Khách là khách của anh, tại sao giống đem tôi đi bán quá vậy.

Nguyên bĩu môi:

__Ma nó thêm mua cô.

Vứt thỏi son lên bàn, Thư hằn học:

__Đi được chưa?

Suốt đoạn đường Thư không nói một câu nào. Công Nguyên mắt nhắm nhắm, anh cũng mãi nghĩ đầu đầu. Đậu xe, anh đích thân xuống mở cổng và cho xe vào sân. Anh lại mở cửa cho cô xuống rồi đi đóng cổng lại.

__Anh làm bảo vệ ở đây à?

__Đừng nói nhiều, vào đi!

Tiểu Thư chùn bước:

__Sao tối om vậy?

Nguyên nắm tay cô đi thật rành rẽ trong đêm. Tiểu Thư có hơi sợ:

__Sao không có ai ở đây, anh đưa tôi đến đây làm gì?

Nguyên không nói, anh mở cửa, đèn được bật lên. Căn phòng tràn ngập ánh sáng. Tiểu Thư như lạc bước, cô mê mẩn ngắm nhìn, từ trong nhà đến ngoài sân được bố trí đèn hoa thật đẹp.

__Lên lầu đi!

Bước chân cô ngập ngừng, cô bỗng muốn trào nước mắt vì xúc động. Ngoài ban công một chai rượu đặt trong xô đá, hai cái ly để cao, một lẵng hoa hồng, một cái bánh kem thật to và đồ nhắm linh tinh khác đang lấp loè dưới ánh nến lung linh, huyền ảo.

__Happy birthday. Chúc sinh nhật vui vẻ.

Đôi mắt Tiểu Thư khẽ chớp, cô lặng người vì cảm xúc. Công Nguyên nhắc:

__Thổi nến đi!

Tiểu Thư nhắm mắt cầu nguyện rồi chụm môi thổi tắt nến. Nguyên nhìn cô dưới ánh nến lung linh:

__Cô cầu nguyện gì vậy? Có thể cho tôi biết được không?

Tiểu Thư đóng cửa mái tóc:

__Kể ra anh cũng tò mò thật, nhưng hôm nay tôi vui, tôi có thể cho anh biết. Tôi cầu cho đêm nay tôi và anh đừng cãi nhau.

Nguyên phì cười:

__Yên tâm đi! Tôi không tệ như cô tưởng đâu.

__Anh có thể nén giận được à?

__Tôi sẽ cố.

__Nếu tôi có quá đáng?

__Tôi không to tiếng với cô, nhưng...

__Sao hả?

__Tôi sẽ tát tai cô.

Tiểu Thư mở to mắt nhìn anh. Anh cười, bật nắp rót rượu ra ly, đưa cho cô một ly, anh nói:

__Sinh nhật vui vẻ.

Hai ly chạm vào nhau, Nguyên uống cạn, Tiểu Thư còn ngập ngừng ghé môi.

__Một chút rượu không sao đâu.

Nhấp một chút, đôi má cô như phồng phồng đỏ. Cô cắt bánh, chọn phần có tên cô đưa cho anh. Anh ngạc nhiên, cô cười:

__Tôi biết anh chẳng mấy ưa tôi. Thôi thì nuốt cái tên tôi vào bụng cho đỡ tức.

Nguyên nghe lời cô nuốt vội cái tên cô vào, bỗng anh nhăn mặt, Tiểu Thư hốt hoảng:

__Anh sao vậy?

Nguyên nheo mắt tinh nghịch:

__Nó không vào bụng mà nó ngược lên tim.

Tiểu Thư lườm anh:

__Anh chuẩn bị đi, trái tim anh sắp thông xuống rồi đó.

__Anh bằng lòng.

__Xem ra nghề luật sư không dành ình tôi.

__Sách có câu: gần mực thì đen, anh gần em không đen mới lạ.

Tiểu Thư đỏ mặt khi Nguyên đột ngột gọi em xưng anh ngọt xớt. Hắn định giở trò gì đây?

10. Chương 10

Tiếng nhạc từ máy di động Tiểu Thư vang lên, cô biết ai đang gọi cô. Đưa mắt nhìn Công Nguyên, cô thấy đôi mày anh khê cau lại khó chịu.

Tiểu Thư đứng lên đi ra xa một chút. Cô mở máy:

- Alo Thư đây!

- Anh đứng dưới nhà, anh cần gặp m, mười lăm phút thôi. Anh chờ em!

Tiểu Thư quay lại, cô không biết phải mở lời sao với Công Nguyên. Anh đã tốn công vì ngày sinh của cô, làm anh đau lòng lúc này cô không nỡ.

Công Nguyên hất hàm:

- Hấn hả?

Tiểu Thư giả là:

- Chúc mừng sinh nhật thôi mà.

Uống hết ly rượu đầy, Nguyên nói:

- Không cần phải dối lòng, cô đi gặp hắn đi!

Tiểu Thư tròn mắt:

- Anh...

Nguyên đứng tựa vào ban công:

- Hơn mười lăm phút không thấy cô trở lên, tôi sẽ cho cô ăn tát tai đấy.

Tiểu Thư mỉm cười, cô chạy như bay xuống dưới. Vừa mở cánh cổng to dùng cô đã lọt thỏm vào vòng tay của Hoài Hiếu.

- Sao anh biết em ở đây?

Liếc lên ban công anh cười:

- Nguyên tổ chức sinh nhật cho em hả?

Khẽ gật đầu cô cười nhỏ:

- Lãng mạng lắm!

- Trông em hạnh phúc thì phải.

- Anh không thích?

- Không! Anh muốn em luôn được hạnh phúc.

Thò tay vào túi, Hoài Hiếu lấy ra một hộp nhỏ, bật nắp, Tiểu Thư thấy chiếc nhẫn hạt xòan lấp lánh”

- Anh tặng em!

Tiểu Thư lùi ra:

Chờ Tiểu Thư khuất sau cánh cửa, Hoài Hiếu mới cho xe lao đi. hình như có tiếng anh thở dài.

- Vui vẻ không?

Thư đặt mọi thứ xuống đất, cô cười:

- Vui lắm!

- Hắn tặng cô à?

- Phải.

- Tôi vẫn chưa tặng quà cho cô. Cô nhắm mắt lại đi!

Thư nhắm mắt lại. Nguyên nói:

- Đưa tay ra.

Thư xòe ra, nhưng chờ hoài không thấy quà. Cô khẽ mở mắt, Nguyên không còn ngồi bên cô. Dáng anh đứng ngoài ban công thật buồn tẻ.

- Anh sao vậy?

- Không sao.

- Quà tôi đâu?

- Có lẽ cô không cần.

-Tại sao?

Giọng Nguyên cay đắng:

- Một mình cô không thể đeo cùng lúc hai chiếc nhẫn

Thư vô tư:

- Tôi sẽ cắt thật kỹ.

- Tôi không muốn vậy.

- Tôi sẽ đeo hai tay.

- Hắn còn tặng gì cho cô?

Tiểu Thư bối rối, cô mấp máy:

- Anh ấy...hôn tôi.

Nguyên nhìn xóay vào mắt cô:

- Tôi cũng muốn như hắn.

Thư trợn mắt:

- Anh...

- Cũng là quà, của hẳn cô nhận, của tôi không muốn lấy là sao?

- Tôi nhận chiếc nhẫn của anh.

- Kèm theo nọ hôn.

Tiểu Thư quay đi:

- Thật ra anh muốn gì?

- Muốn cô đối xử công bằng.

- Tôi không thể.

- Tôi van xin cô.

- Tôi không cho.

- Tôi dùng vũ lực với cô?

- Lập tức tôi sẽ biến mất khỏi cuộc đời của anh.

Nguyên cười nhạt:

- Thét đấy.

Thư dọn dẹp mọi thứ:

- Tôi muốn về.

- Về đâu?

Thư ngạc nhiên:

- Về nhà chứ về đâu?

- Đây là nhà của tôi và cô. Cô còn muốn đi đâu nữa?

Thư kinh ngạc:

- Nhà riêng ư!

- Cô được tự do hò hẹn rồi, có vui không?

- Tôi nghĩ người vui là anh. Anh tự do tự tại, Không phải khó chịu vì lúc nào cũng gặp tôi. Còn nữa, khỏi phải ngủ dưới đất.

- Ai bảo vậy?

Thư nhìn quanh:

- Chẳng lẽ ngôi biệt thự này chỉ có một phòng?

Nguyên cười khoái chí:

- Tôi và cô vẫn phải ngủ chung với nhau.

Thư đáp tỉnh rụi:

- Tôi ngủ ở ngoài.

- Tôi nghe nói ở đây ban đêm có ma.

- Đừng dọa tôi.

Nguyên nhún vai:

- Vậy tùy cô.

Nguyên dúm hộp quà vào tay cô:

- Quà của cô đây, kéo lại bảo tôi nhỏ mọn. Còn nụ hôn tôi cho nợ, sau này lời lãi tôi tính luôn.

Không chờ Tiểu Thư trả lời anh đi vào trong.

Tiểu Thư dọn mọi thứ vào nhà, cô tò mò ngấn căn nàh thật kỹ. Tầng trên như một cái sàn rộng không có phòng ốc. Bên dưới phòng khách rộng rãi, bếp ăn và khu vệ sinh cũng thoáng như lời Nguyên nói, chỉ có một phòng ngủ.

Nguyên đang nằm dài trên bộ salon. Anh có vẻ tá túc đêm nay ở đây. Cô đẩy cửa bước vào, mọi thứ đều tinh tươm và mới đẹp. Một bàn phần được đặt trước cửa sổ, cái tủ lạnh đặt ở góc phòng. Thư mở tủ, cô mỉm cười vì trong ấy đầy ắp sữa. Trên đầu tủ mấy bịch bánh mì sandwich.

Tiểu Thư mở túi sách của Hoài Hiếu, cô sực kêu lên vì trong túi toàn là sữa với bánh mì. Hai người định nuôi cô béo phì hay sao vậy.

Cô mở cửa nhà tắm, cái bồn tắm làm cô thích thú. Tiểu Thư ngâm mình vào đó một lúc mới chui lên giường. Xòe tay ngắm nhìn chiếc nhẫn Hoài hiếu tặng, cô như cảm nhận được nụ hôn của anh trên môi mình. Tình yêu thật là kỳ diệu.

Công Nguyên vẫn làm công đoạn cuối cùng là vào phòng kéo mền đắp cho cô, ngắm cô ngủ và nhẹ gót trở ra ngoài.

Tiểu Thư xếp hồ sơ cất vào tủ, cô chờ Công Nguyên đến đón. Máy cô đổ chuông cô đáp:

- Tôi đây!

- Cô tự về hay ở đó chờ tôi?

- Anh chỉ cần nói với tôi một tiếng, tôi có đôi chân. Đâu cần làm ra vẻ anh là người quan trọng.

- Tôi đâu dám chọc giận người hay gây sự như cô, lỡ cô cáu kỉnh, cô gọi điện vẫn có người đến đón cô về.

Tiểu Thư gắt gỏng:

- Thế thì gọi cho tôi làm gì?

- Dù sao cô cũng đang chờ tôi mà.

- Đồ đáng ghét!

Tắt máy, Thư quàng túi xách lên vai. Cô chưa có ý định về nhà lúc này nên không gọi taxi.

Lang thang vài bước, Cô kinh ngạc kêu lên:

- Thy Nga!

Nga ngúng nguẩy:

- Bộ tôi là ma sao cô kêu to quá vậy?

- Cô làm gì ở đây?

Khẽ nhún vai Nga đùa cợt:

- Đường đi công cộng, cô đi được tôi thì không.

Thấy Nga không có thành ý, Tiểu Thư hơi e dè:

- Cô tìm Công Nguyên hả?

- Không! tìm cô!

- Tìm tôi?

Nga bắt đầu gây sự, cô xỉ vào ngực Tiểu Thư:

- Cô thừa biết tôi và Hoài Hiếu kết thân, tại sao cô còn đi tìm anh ấy?

Tôi đâu có dư hơi mà đi làm cái chuyện cộc đi tìm trâu.

Thy Nga lồng lên:

- Cô định ám chỉ gì hả?
- Tôi không ám chỉ gì hết. Tôi nói cho cô rõ, tôi không hề đi tìm anh ấy.

Thy Nga bặm môi gật gật đầu:

- Cô ỉnh có sức hút để anh ta tự tìm đến?
- Tôi thiết nghĩ chuyện anh ấy có tìm đến tôi hay không đó là chuyện riêng tư của tôi. Cô không cần bận tâm.
- Nhưng anh ta là của tôi.

Tiểu Thư cười nhỏ:

- Vậy á? Vậy thì về mà giữ anh ấy, tìm tôi làm gì?

Thy Nga xô bờ vai Tiểu Thư:

- Cô còn nói, nếu không vì cô anh ấy đã nghe lời mẹ cưới tôi rồi. Mẹ anh ấy cũng chấp nhận tôi nhưng vì cô, anh ấy quyết từ chối. Bây giờ thì sao, cả tôi và cô cũng không được lấy anh ấy.

Tiểu Thư tái mặt:

- Cô muốn nói gì?

Thy Nga cười khan:

- Thế đấy!

cả cô cũng không là gì cả. Tôi và cô là hai kẻ mộng du, anh ta đã lừa dối tôi và cô.

- Ai lừa ai?
- Cô đừng có làm con nai vàng ngơ ngác nữa. Anh ta đi rồi.

Thư kêu lên thỏang thốt:

- Đi đâu?

Thy Nga ôm mặt khóc nức lên:

- Đi úc.

Tiểu Thư nghe đất sụp dưới chân mình. Cô lùi lại vài bước, tựa lưng vào tường trần trụi. Cô run tay lấy điện thoại bấm số quen thuộc, đóng tai nghe:

- Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Tiểu Thư thất thần trái tim cô như đau nhói:

- Thy Nga!

Nga bấu vào vai Thư đau diếng:

- Cô vui lòng chưa, bây giờ anh ta đã cao chạy xa bay. Giữa tôi và cô ai đau lòng hơn ai đây. Cô có Công Nguyên sao còn nhận lấy tình cảm của anh ấy? Cô có thể đạp lên dư luận mà đi không? Cô có thể đòi ly hôn với chồng vì lý do cô ngoại tình không? Nếu đã thế tại sao cô ngăn anh ấy đến với tôi. Tại sao chứ?

Tiểu Thư nhẹ gỡ tay Thy Nga ra:

- Tôi không biết gì hết tôi về đây!

Tiểu Thư đi như chạy, đầu óc trống rỗng, một nỗi buồn kỳ lạ cứ xâm chiếm lấy cô.

11. Chương 11

Tin...tin..tin...

Đôi chân Thư thoăn thoắt cho đến khi bị nứ lại:

- Cô muốn chết hả?

Thư đưa đôi mắt vô hồn nhì:

- Anh cứ để cho tôi đi.

- Đi đâu?

- Đi đâu mặc tôi.

- Chỉ vì tôi không đến đón cô mà cô nổi nóng đến vậy à?

Vùng khỏi tay anh, Tiểu Thư lại đi, Công Nguyên đuổi theo nắm tay cô lại:

- Lên xe.

- Tôi không lên.

Công Nguyên dùng hết sức mình bế xốc cô lên, mở cửa xe đặt cô vào. Anh cho xe chạy .

- Cô điên rồi hà?

Thư ôm đầu hét lên:

- Hãy mặc tôi.

Công Nguyên nhìn cô lạ lẫm:

- Cô sao vậy?

Thư chồm qua:

- Đưa tay lái cho tôi.

Nguyên hốt hoảng:

- Cô định làm gì?

- Tôi muốn tông nó vào đầu đó cho tan nát mọi thứ.

- Trời cô học đâu cách chết kinh dị vậy?

Tiểu Thư im lặng nghe nỗi đau tàn phá con tim. Công Nguyên lái xe đến quán cafe bar, có lẽ nên cho cô ấy xả stress.

Thư im lìm theo anh vào quán.

- cô uống dừa nhé!

- Không, rượu.

- Gì hả?

Cô nhại lại anh:

- Một chút rượu thôi mà không sao đâu.

Nguyên nói với phục vụ

- Anh cho rượu nhẹ.

Chai rượu vừa mang ra, không chờ Nguyên bật nắp, cô tự tay mở và rót uống trước đôi mắt ngạc nhiên của anh.

- Rượu nhẹ uống nhiều sẽ say. Tôi không phục vụ người đâu.

Mặc cho Công Nguyên nó gì, cô cứ uống, cô loạng choạng đứng lên.

- Cô đi đâu?

Giọng Thư nhừa nhựa:

- Đến đây không nhảy thì ở nhà ngủ cho sướng hơn.

Nguyên chợt nhớ cô từng nói với anh về các nghệ thuật mà cô biết. Anh cũng từng chứng kiến đôi chân điêu luyện của cô trong đêm sinh nhật Thy Nga. Nhưng đây là vũ điệu trẻ hip_hop. Cô đang say.

_Cô có thể tâm sự với tôi. Như những lần trước, tôi tự nguyện cho cô xả stress.

_Lần này không giống những lần trước đâu.

_Tôi chịu được mà.

_Tôi sẽ dùng dao cắm phập vào tim anh.

_Á!

Tiếng hét của Nguyên làm Thư bật cười:

_Làm gì giống heo bị chọc tiết vậy?

_Ở gần cô, tôi trở thành nhiều con vật kỳ lạ quá.

Vui chốc lát, Tiểu Thư trở lại nỗi buồn muôn thuở của mình:

_Anh Nguyên! Tôi muốn đi xa!

_Du lịch hả? Tôi đưa cô đi!

_Không! Tôi đi một mình.

_Đi Úc tìm anh ta à?

Đôi mắt Thư chớp chớp:

_Anh biết rồi hả?

_Cô vì hắn mà đòi sống, đòi chết, có đáng không?

Thư cắn nhẹ bờ môi:

_Tôi mất phương hướng.

_Tôi sẽ cho cô mượn la bàn.

_Anh đùa với tôi?

_Cô chịu khó suy nghĩ đi! Biết đâu anh ta đi du lịch hay vì công việc gì đó thì sao.

_Một cú điện thoại đâu đáng bao nhiêu tiền.

_Chắc anh ấy gấp quá.

_Anh đừng nói tốt cho anh ấy. Tôi cảm thấy mình quá đại khờ.

Liếc cô, Nguyên nói:

_Cô mà khờ thì tôi là chàng ngố.

_Anh an ủi tôi hay mắng nhiếc tôi vậy?

_Sao cũng được, miễn cô bình tâm một chút. Đừng nhìn sự việc một cách tiêu cực.

Thư tìm chỗ ngồi xuống:

_Anh Nguyên nè! Tôi có thắc mắc.

Nguyên ngồi cạnh cô:

_Cứ tự nhiên.

_Theo lời ba anh nói, anh là thằng con trai...

_Chẳng ra gì, đúng không?

_Nhưng tôi thấy anh đâu có gì để nói là: chẳng ra gì.

Nguyên cười lớn:

_Trẻ con thì vẫn là trẻ con.

Cô lườm anh:

_Đừng lợi dụng để **** tôi nha.

_Cô biết gì về tôi mà nói là không thấy.

_Nói vậy...

_Số một: ăn chơi, rượu chè, trai gái, đánh lộn, đua xe, bài bạc...

Thư bịt tai lại:

_Khiếp quá.

Gỡ tay Thư ra, anh cười:

_Sao hả?

_Cái khoản này lúc cưới tôi sao không nghe anh nói.

_Cô đâu có hỏi.

_Trời ơi! Sai lầm, sai lầm rồi.

Giọng Nguyên giễu cợt:

_Nhưng với cô, tôi vẫn tốt kia mà.

Thư lặc giọng:

_Biết đâu có lúc anh nổi máu du côn.

_Cô muốn mắng trả đũa tôi hả? Không đến lượt cô đâu. Có mau về phòng ngủ không thì nói.

_Anh tính làm gì?

_Nhẹ nhàng, bẻ cô như chiều nay đã bẻ vậy.

Tiểu Thư ba chân bốn cẳng phóng nhanh về phòng. Công Nguyên cười, ánh mắt đăm đăm nhìn theo.

_Anh Nguyên!

Nguyên quay lại:

_Hương tìm tôi hả?

_Vâng!

_Sao Hương không gọi điện lại đến đây?

Hương cười e thẹn:

_Ba em có mở tiệc khoản đãi, ba em nói em đến mời bác Thành và anh.

Nguyên gật đầu:

_Ba tôi đi Pháp chưa về. Tôi sẽ đến dự.

Hương gợi chuyện:

_Bác sang Pháp nghiên cứu kiến trúc bên ấy à?

_Vâng! Xu hướng bây giờ theo trào lưu biệt thự cổ. Ba tôi rất thích kiến trúc của Pháp.

_Còn anh?

_Tôi hả? Tôi chỉ cần túp lều tranh bên trong có hai trái tim vàng là đủ.

Hương cười duyên dáng:

_Anh còn cổ hơn bác trai nữa đấy.

_Vậy à.

Chợt nhìn quanh, Hương hỏi:

_Vợ anh đâu?

_Cô ấy bệnh.

_Chắc là anh nuông chiều chị ấy lắm.

_Đâu có.

_Hôm tiếp khách nghiệm thu công trình, em thấy anh cứ nhìn chị ấy mãi.

Biết Hương hiểu sai sự việc, anh bật cười:

_Vậy mà cũng bị Hương pháp hiện ra.

_Anh làm Hương ngưỡng mộ ghê.

_Xinh đẹp, giỏi giang như Hương làm gì không có khối người theo đòi chết.

Kim Hương xấu hổ, cười bẽn lẽn:

_Anh này! Thôi em về nhé, em và ba chờ anh đó.

_Tôi sẽ đến.

Công Nguyên chợt nhớ có lần Tiểu Thư nói Kim Hương bám theo anh và anh cãi lại là anh gọi cô ấy bằng chị. Bây giờ khoảng cách chị không còn mà anh gọi cô ta bằng tên một cách trêu mến.

Tiểu Thư sẽ cười vào mặt mình cho xem. Anh gọi về nhà tìm cô.

_ Tiểu Thư đây!

_Phách lối! Anh không biết mà bày đặt giới thiệu.

_Tôi tớ, sao không gọi tiểu thư một tiếng đi!

Nguyên nghe trong lòng dâng lên cảm xúc. Nghìn lần anh muốn gọi tên cô một cách ngọt ngào mà có được đâu. Anh nhắm mắt lại gọi thật khẽ:

_ Tiểu Thư!

_Gì hả?

Ôi, cô ta làm mình tức chết đi được. Mình dịu dàng như thế mà cô ta lại hỏi cộc lốc. Người gì...

_Tối nay cô có muốn ra ngoài không?

_Làm gì?

_Có người mời ăn tiệc đó.

_Tôi sắp béo phì rồi, không ăn uống gì hết.

_Tôi đi thì đừng có câu nhé!

_Vô duyên! Mắc gì đến tôi.

_Là Kim Hương mời.

_Gì hả?

_Tôi nói rồi, đừng có nổi cáu mà.

_Cái cái đầu anh. Chị Hương biến thành Kim Hương hồi nào mà ngọt ngào vậy.

_Cái đầu thông thái của cô đang nghĩ gì vậy?

_Đang nghĩ sắp có hai kẻ yêu nhau.

_Yêu con khỉ.

Anh tắt máy, đúng là nước với lửa, nhưng ai nước, ai lửa. Chắc mình là lửa nên luôn bị dòng nước của cô dập tắt. Nguyên cười một mình.

Thái độ ân cần đôn đả của ông Tôn, ba Kim Hương làm Nguyên thấy khác thường.

_Nguyên hả! Vào đi cháu. Ba cháu đi Pháp rồi hả? Còn vợ cháu đâu?

Nguyên đáp trả một cách lễ phép. Anh an tâm vì ông biết anh có vợ, muốn chọn anh làm rể bị loại bỏ. Vậy là gì? Anh có đa nghi khi thấy người khác tốt với mình. Thật là, Tiểu Thư thêm vào đầu anh một ý tưởng lạ đời.

Hương sà lại gần anh:

_Khách toàn là người lớn tuổi, chắc anh không hợp lắm.

Nguyên lắc đầu:

_Nghe mọi người trao đổi tôi cũng tích cóp chút kinh nghiệm.

_Vậy à?

_Hương là con gái sao lại theo ngành xây dựng vất vả vậy.

Hương cười duyên dáng:

_Hương theo ba riết nên rành nghề chứ có qua trường lớp nào đâu.

Nguyên gật gù:

_Đại học mới có bằng chưa chắc nói những hạng mục xây dựng qua nổi Hương.

_Anh quá lời.

_Tôi nói thật đấy. Ở chỗ tôi mỗi khi nghe thi công cho ba Hương là ai cũng ngán Hương cả.

Hương se lọn tóc trong tay:

_Hương muốn tạo uy tín bằng những công trình có chất lượng thật sự.

_Hương có cái tâm đáng quý.

Hương cười nụ:

_Đáng tiếc cái tâm của em chỉ có mình anh thấy. Có phải trông em khô khan lắm không?

_Khô khan do nghề nghiệp chứ tâm hồn Hương chắc không đến nỗi nào.

Hương cười nhỏ:

_Anh biết lấy lòng phụ nữ lắm.

Nghĩ đến Tiểu Thư, Nguyên lắc đầu:

_Hương nói sai rồi.

Hương tròn mắt nhìn anh:

_Em nói sai hả?

_Tôi dở cái khoản ấy lắm.

_Không phải anh dở chỉ tại đối phương không nhận ra.

_Hương định nói gì vậy?

Hương chớp chớp rèm mi, giọng rất nhỏ đủ Nguyên nghe:

_Đám công nhân xầm xì anh luôn luôn quan tâm, chăm sóc vợ nhưng chị ấy lại đứng dưng và hai người luôn cãi nhau.

Nguyên nhìn Hương khó chịu:

_Hương lợm lặt tin tức đó từ đâu?

Hương bối rối:

_Em xin lỗi!

_Vấn đề không phải là lỗi phải mà Hương không nên nói những gì Hương chưa biết chắc chắn.

Hương bậm môi:

_Theo nhận xét của em, họ nói không sai.

Nguyên nhìn sững Hương:

_Hương...

Giọng Hương như gió thoảng:

_Hôn nhân không có tình yêu khác gì địa ngục. Sao anh không giải thoát cho hai người tự do sống theo con tim mình mách bảo.

Nguyên gất gỏng:

_Con tim tôi mách bảo Hương hãy dừng lại ở đó.

Kim Hương bướng bỉnh:

_Tại sao anh lại chạy theo kẻ không yêu anh. Trong lúc có người có thể vì anh mà từ bỏ tất cả.

Nguyên đưa hai tay lên:

_Đủ rồi, Kim Hương. Là một cô gái có cái tâm không nên xúi người khác bỏ vợ và mơ tưởng hạnh phúc của người ta.

Nguyên đứng lên:

_Cám ơn bác và Hương có lòng mời tôi đến đây. Tôi phải về, có lẽ Tiểu Thư đang chờ tôi.

Hương ghen giọng:

_Anh Nguyên!

Nguyên đi thẳng không một lần nhìn lại. Anh không muốn cho Kim Hương nuôi hi vọng ở anh. Anh lắc đầu ngao ngán.

Ghé hiệu bánh, anh mua mấy lốc sữa và mấy bịch bánh mì cho Tiểu Thư. Uống sữa mãi không biết bao giờ trở thành người lớn đây. Anh không biết cô yêu Hoài Hiếu cỡ nào và hận anh ta cỡ nào chỉ thấy sau đêm đó cô ta trở lại bình thường. Sợ chạm vào nỗi đau của cô nên anh không nhắc đến.

_Cô trốn đâu rồi hả?

Không có tiếng đáp trả, Nguyên lên tầng trên cũng không có cô ở đó. Lao vào phòng ngủ, Công Nguyên hốt hoảng bởi cái hỗn loạn ở đây. Đồ vật nằm tứ tung, còn Tiểu Thư thì sóng soài dưới đất. Bên cạnh chai rượu của anh đã cạn khô.

Bế cô lên giường, lấy khăn lạnh lau mặt cho cô, dọn dẹp lại căn phòng cho ngăn nắp. Anh thở cái khì, chiếc di động của cô rung lên, anh với tay, ai nhắn tin cho cô đây.

Mở hộp thư, anh thấy cùng một dòng tin nhắn nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần: “Hãy quên anh đi, anh đã kết hôn ở Úc”.

Nguyên khoá luôn máy sau khi xoá hết tin nhắn. Tiểu Thư ngã quỵ sau tin này. Hoài Hiếu thật độc ác, tại sao lại làm cho Tiểu Thư đau khổ như thế.

Chợt nhớ gì đó, Nguyên mở máy Tiểu Thư lên, anh đi tìm số máy gửi tin nhắn. Không phải số của Hoài Hiếu nhưng biết đâu anh đổi số khác. Ghi lại số máy qua máy của anh rồi xoá tất cả dấu tích tin nhắn.

Tiểu Thư cự mình, Nguyên vội lao đến:

12. Chương 12

Cô làm sao vậy?

_Tôi...

Hiếu ý cô, anh dìu cô vào nhà vệ sinh, cô ói xối xả. Nguyên lãnh trọn hậu quả.

_Uống nhiều rượu lắm hả?

_Vừa đủ để anh giải quyết hậu quả.

_Cô tỉnh chưa?

_Chưa! Tôi không muốn tỉnh.

_Đúng là ngốc.

_Anh làm gì mắng tôi?

_Hành hạ bản thân chỉ vì trò chơi trẻ con.

Tiểu Thư lừ mắt:

_Không ai biết chuyện này ngoài Thy Nga, anh và tôi. Số máy đó không phải của Thy Nga, không phải của anh thì là của ai.

Tiểu Thư bỗng bật khóc, tiếng khóc làm trái tim Nguyên như vụn vỡ. Anh định choàng tay ôm cô nhưng không dám.

_Hãy nghe tôi nói. Nếu Hoài Hiếu là một người đốn mạt như thế thì cô không nên vì hấn mà đau khổ, không thể vì một kẻ dè tiện mà nhỏ lệ.

Tiểu Thư ngẩng lên, quát thật to:

_Anh không được mắng anh ấy như thế.

Nguyên ngó người:

_Chẳng lẽ khen hấn ư?

Cô nói như la lên:

_Hãy để cho tôi mắng: Hoài Hiếu! Anh là người xấu xa, đáng ghét.

Nguyên lắc đầu:

_Nhẹ quá!

_Anh mà có ở đây, tôi sẽ bầm anh ra thành trăm mảnh cho cá ăn.

_Trời ơi, bạo lực quá!

_Còn nữa, tôi sẽ đánh anh, cắn anh...

Tiểu Thư nhè vào người Công Nguyên trút giận. Anh cắn răng chịu đựng, cô đâm thỉnh thoảng vào người anh, cắn vào tay anh đau điếng. Cô ngã vào vai anh khóc ngất.

Công Nguyên nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc cô, dùng bàn tay khô ráp của mình gạt nước mắt cho cô:

_Khóc xong em sẽ thấy nhẹ nhàng hơn.

_ Công Nguyên! Hãy nói cho em biết có phải em đáng ghét lắm không?

Công Nguyên đắm mắt nhìn cô:

_Không! Tiểu Thư của anh rất đáng yêu.

_Tại sao anh ấy lại bỏ rơi em. Tại sao?

_Đừng buồn, Hoài Hiếu sẽ cho em câu trả lời thích đáng.

_Nhưng anh ấy đi rồi, kết hôn với người khác rồi.

Giọng Nguyên chùng xuống:

_Em yêu Hiếu đến thế à?

Cái đầu xinh xắn khẽ gật:

_Vâng! Em yêu anh ấy mất rồi.

Nguyên nắm bàn tay cô áp lên má mình, giọng anh nồng nàn:

_Vậy em có biết là anh yêu em không?

_Anh đùa với em phải không Công Nguyên?

Giọng Nguyên đều đều:

_Anh nói thật, anh đã yêu em thật rồi, Tiểu Thư ơi!

Tiểu Thư rời anh ra, mắt ráo hoảnh:

_Em không nghĩ đến em phải yêu anh.

Giọng Nguyên thật buồn:

_Anh đã để lại cho em nhiều ấn tượng không tốt. Anh luôn luôn gây cãi với em, luôn làm em giận. Anh biết muốn em chấp nhận tình cảm của anh là điều khó nhưng anh sẽ chờ. Dù thời gian có bao lâu.

Tiểu Thư đứng vụt lên:

_Mình ly hôn đi!

Nguyên nhìn sững cô:

_Em nói gì?

_Em muốn về nhà.

_Đây là nhà em! Em còn muốn đi đâu? Nếu vì lời nói của anh làm em không thích, anh rút lời lại, Tiểu Thư! Đừng bỏ anh đi!

Giọng Thư trầm buồn:

_Em biết anh đã có ý thương em! Nhưng trong tim em không có anh, đó là điều bất công mà ở cạnh anh em càng thấy mình có lỗi.

_Anh chấp nhận mọi thái độ của em, miễn em đừng rời xa anh.

_Trước hay sau gì cũng có cái ngày ấy! Em cũng nên để cho anh tìm bạn gái.

_Nhưng còn lời hứa với ba anh?

Tiểu Thư cười buồn:

_Em thấy anh quá tuyệt vời không cần có em bên cạnh, anh vẫn sống tốt.

_ Tiểu Thư! Không đâu! Anh là kẻ hư đốn cần có em bên cạnh.

Tiểu Thư dứt khoát:

_Ngày mai em về mẹ ở ít hôm.

Công Nguyên gật gật:

_Vài hôm anh qua đón về.

_Tự em muốn về em sẽ về.

_Nếu về gọi điện cho anh rước.

_Em biết rồi.

Không có Tiểu Thư, Công Nguyên một mình đối ẩm, ra vào một bóng. Anh thêm được nghe cô chì chiết, la lối, thậm chí đánh anh. Trái tim anh đã bị Tiểu Thư lấy đi lúc nào không rõ.

Một mình nên Công Nguyên cõng trên chiếc Bonus đến chỗ làm. Anh không thiết tha với công việc, anh luôn nhìn lịch đếm từng ngày, điện thoại lúc nào cũng sẵn sàng chờ Tiểu Thư gọi đến.

Buổi tối, Công Nguyên một mình đến vũ trường Thiên Thanh. Anh quản lý vừa gặp anh đã mừng rỡ:

_Lâu lắm mới thấy anh đến, tụi nó bảo anh gác kiếm rồi.

Nguyên gọi rượu, anh ngồi uống một mình. Lúc đã ngà ngà say, anh thấy đám bạn cũ của anh kéo vào, mặt đứa nào cũng đỏ ửng sát khí.

_Anh Nguyên!

Nguyên hất hàm:

_Chuyện gì?

_Đám thằng Nhiên ăn hiếp Thy Nga.

Nghe vậy, Nguyên hỏi:

_Tụi nó làm gì?

_Rủ Thy Nga nhảy, cô ấy không đồng ý thế là tụi nó nhảy vào đánh tập thể.

_ Thy Nga đâu?

_Tụi em đưa cô ấy về nhà rồi.

Nguyên nổi máu yên hùng:

_Tụi thằng Nhiên đang ở đâu?

_Tụi nó chơi bi da ở Trần Hưng Đạo.

Nguyên kéo đám đông rời vũ trường. Anh cầm đầu cả bọn tìm Nhiên tính sổ.

Vừa thấy Nhiên, cả đám xông vào đánh đám tụi bụi. Sẵn cây cơ, hai bên quơ nhau hỗn loạn. Công Nguyên thoi vào mặt Nhiên:

_Đánh ày chừa cái thói ăn hiếp con gái.

Nhiên cũng không kém, cầm cây cơ quơ vào người anh:

_Đánh ày biết đừng có giở thói anh hùng rơm.

Hai bên quần nhau loạn xạ. Đến lúc nghe tiếng công an, mạnh ai nấy tháo chạy. Công Nguyên ngã quỵ, máu từ đầu anh tuôn xối xả.

Anh choàng tỉnh nhưng đôi mắt nặng trĩu không mở ra nổi. Tai anh nghe rõ mọi chuyện xung quanh.

Bà Hà thút thít:

_Con có giận nó thì một lát thôi, tại sao lại bỏ đi mấy ngày làm nó buồn nó sinh chuyện.

Khánh Hằng chì chiết:

_Lúc ở chung thì tìm mọi cách ra riêng, ở riêng lại tìm cách hành hạ anh Hai.

Khánh Băng cay độc hơn:

_Là gái đã có chồng mà hờ một cái bỏ nhà đi. Ai biết chị ấy có về nhà hai bác ở bên không?

Bà Hà nạt:

_Hai đứa đừng ăn nói lung tung. Anh Hai con mà nghe được thì lớn chuyện.

Khánh Hằng bĩu môi:

_Con không hiểu sao chuyện tồi tệ như vậy mà mẹ còn cố bưng bít. Mẹ giữ sĩ diện nhưng chị ấy có biết giữ cho nhà mình đâu.

Khánh Băng hằn học:

_Chi bằng nói toạc ra rồi đem chị ấy trả về bên ấy.

Bà Hà quát:

_Hai đứa có im đi không, anh Hai bây đang như thế mà cứ oang oang cái miệng. Chuyện đó không thể tùy tiện nói.

Khánh Hằng cau nhàu:

_Đến mẹ mà còn bênh chị ấy thì coi như trật tự bị đảo lộn rồi.

Tiểu Thư cắn răng ngồi chịu đựng mọi người xỉ vả. Cô biết họ chì chiết cô và chắc là họ có trong tay thông tin gì rồi. Nhưng mặc họ, cô không còn thiết tha với vai cô vợ hờ này nữa.

Bàn tay Nguyên khê động đập trong tay cô. Cô vội lấy cái khăn chườm trên mắt anh xuống. Hèn gì anh tỉnh lại mà hai tay thì bị cô nắm chặt, còn đôi mắt thì bị cái khăn to dùng đè lên.

_Anh tỉnh rồi hả?

Khánh Băng hất cô ra:

_Chị muốn anh tôi nhắm mắt hoài hay sao. Cũng đến lúc mở mắt nhìn vợ mình rồi.

Nguyên la cô:

_Em ăn nói lễ phép chút đi. Tiểu Thư là chị Hai em đó.

Khánh Băng rút cổ:

_Em không dám nhận chị Hai ấy đâu.

Bà Hà kêu khê:

_Có gì về nhà hãy nói. Nguyên à! Con sao rồi?

Nguyên nhắm mắt:

__Đau một chút. Tại con say nên mới ngất đi.

Nhìn Tiểu Thư, anh cười:

__Em đừng lo, anh không sao đâu.

Đưa Công Nguyên về nhà, bà Hà mới nói:

__Tại sao con lại đánh nhau với người ta?

__Chuyện vặt thôi mẹ.

__Còn Thư, sao con lại bỏ chồng về nhà mẹ đẻ?

Nguyên đỡ lời:

__Vợ con nhớ nhà, nên con đưa cô ấy về chơi ít hôm.

__VẬY Ờ?

Khánh Hằng chen vào:

__Mẹ tin anh Hai hả? Anh bao che cho vợ đó.

Nguyên trừng mắt:

__Sao em luôn có thành kiến với Thư vậy?

__Vì em nói: dạy vợ từ thuở ban sơ mới về mà anh đâu có nghe.

__Chuyện đó đâu đến lượt em nói.

Khánh Băng nói to:

__Chị Thy Nga nói đâu có sai, chị dâu em có mối quan hệ mờ ám với anh Hiếu con bác Vũ. Hèn gì hôm đó thái độ hai người rất lạ, đến một lần là anh ấy không đến nữa. Phóng một dòng tin nhắn thế là bỏ chồng về nhà liền.

Nguyên quắc mắt:

__Thì ra tin nhắn đó là của em.

Khánh Băng nghênh nghênh:

__Nếu chị Hai không có gì, sao lại bắn loạn lên thế.

__Đủ rồi Khánh Băng!

__Chưa đâu, em còn nghi ngờ mối quan hệ của anh và chị ấy. Tại sao đến giờ chị ấy vẫn không sinh ẻ một đứa cháu. Sợ có con cái vương bận không hò hẹn được hay đến giờ chị ấy vẫn là con gái?

Bốp!

Khánh Băng lão đảo ôm một bên má, bà Hà kêu lên:

__ Công Nguyên!

Khánh Băng hét to:

__Anh vì người ta mà dám đánh em. Vậy anh kêu chị ấy nói đi, có đúng như những gì em vừa nói.

Tiểu Thư mặt không lộ chút cảm xúc, cô đứng lên:

__Thưa mẹ, con không xứng đáng làm con dâu của mẹ, làm vợ anh Nguyên, làm chị dâu hai em. Con xin mẹ hãy cho con về với ba mẹ con. Em xin anh hãy thuận tình ly hôn.

Công Nguyên níu lấy tay cô:

__Anh không cho em đi đâu hết. Em phải ở lại với anh. Mẹ à! Đừng nghe mọi người nói gì, vợ chồng con rất tốt, không có gì đâu.

Khánh Hằng gần giọng:

_Xem ra anh Hai vui vẻ khi bị cấm sừng:

Bà Hà lúng túng:

_Tiểu Thư! Hai em con nói cũng là do Thy Nga nói lại. Phần con nói, để ba con về mẹ bàn lại. Con hãy ở lại chăm sóc Công Nguyên giúp mẹ.

_Vâng! Con chờ ý kiến của ba và mẹ.

Bà Hà nhìn Nguyên:

_Mẹ không nói Tiểu Thư xấu hay tốt. Còn nó có ở lại hay không còn do ở con. Mẹ về đây.

Nguyên nói nhỏ đủ bà nghe:

_Con bị đánh hôm nay là do con bênh vực cho Thy Nga. Mẹ nên tìm cách nói cho Hằng và Băng hiểu Thy Nga không phải là người tốt.

_Mẹ biết rồi. Hai đứa quá hồ đồ, con lựa lời an ủi Tiểu Thư.

_Dạ!

Nguyên vẫn ngồi im trên ghế, Tiểu Thư dọn dẹp phòng ngủ.

_Đã quá khuya, anh vào ngủ đi.

Nguyên lắc đầu:

_Em ngủ đi, anh nằm ngoài này được mà.

_Từ nay em ngủ ngoài này.

Nguyên nắm tay cô:

_Em còn giận hả?

Thư nhỏ giọng:

_Mọi người nói đâu có sai làm sao em giận.

Nguyên háy mắt:

_Em đang vui, đúng không?

Thư liếc anh:

_Cái đầu đầy thương tích của anh đang nghĩ ra chuyện gì nữa.

_Tin nhắn đó không phải của Hiếu.

_Thì sao nào?

_Em còn hy vọng.

_Hy vọng em gái anh **** ột trận nên thân hả?

Nguyên cười:

_Tụi nó nóng lòng cho anh Hai nó. Em đừng chấp nhất.

_Còn anh?

Nguyên nhún vai:

_Buồn chút chút nhưng không sao.

Tiểu Thư dìu anh vào giường nằm. Cô ngồi cạnh anh:

_Có phải vì anh muốn em ở lại cạnh anh nên anh đánh nhau?

Siết nhẹ bàn tay cô, anh cười:

__Anh không còn bông bột như những năm về trước. Anh dù có tha thiết mong em ở lại nhưng không để em phải lo lắng như vậy.

__Anh kiên cường hơn em nghĩ.

__Nếu em gặp Công Nguyên sớm thì em không thể giữ nổi mình.

Tiểu Thư chớp mắt:

__Anh...

__Bây giờ anh không còn nóng nảy như trước. Anh thay đổi rất nhiều có lẽ do em. Trước hôm đi rước dâu anh cũng ẩu đả một trận. Vì vậy mà mẹ luôn có ý tốt giữ em lại. Em là khắc tinh của anh, em chế ngự tính hung hãn, quậy phá của anh.

Thư cười tủm tỉm:

__Em đâu có tài vậy?

__Mỗi lần nhìn em tu sữa, anh thấy em trẻ con, ngây thơ và anh không muốn làm cho em vẫn đục bởi con người rong rêu như anh.

Tiểu Thư bật cười:

__Không ngờ con người khô khan hay gây sự như anh cũng tình cảm quá há.

__Dù anh có tình cảm thế nào thì anh cũng sắp hàng sau Hoài Hiếu.

Thư háy mắt:

__Ghen hả?

Nheo mắt, anh cười:

__Ganh tị thôi.

Sờ vào vết thương anh, cô hỏi:

__Tại sao lại đánh nhau?

__Vì Thy Nga?

Thư cau mày:

__Thy Nga à?

__Cô ấy bị người ta đánh nên anh...

Thư quay mặt đi:

__Vì cô ấy mà anh đau lòng?

__Thư! Em hiểu sai rồi.

__Sai chỗ nào?

__Nếu là người khác, anh cũng vậy thôi.

Thư đành giọng:

__Lần em chết đuối trên biển, em đã hiểu, nếu anh không có tình cảm, anh không xả thân.

__Tiểu Thư, lần đó anh sai, anh xin lỗi.

__Vì cái sai đó mà anh mãi mãi không có vị trí trong tim em.

__Anh ân hận lắm.

Thư đứng lên:

__Nếu còn yêu Thy Nga, anh nên hàn gắn lại. Đừng để cô ấy vì tình yêu mà sinh ra hận thù, ích kỷ.

Tiểu Thư ôm mềm ra bên ngoài. Nguyên vội đi theo:

__Em vào phòng ngủ đi!

Thư nài nỉ:

__Hãy nghe em một lần, cái đầu của anh cần nơi êm ái, đừng lo cho em.

__Em uống sữa chưa?

__Rồi.

__Anh ngủ nhé! Nhớ đắp ấm.

__Anh vào đi!

Anh nấn ná một chút mới chịu vào phòng. Tiểu Thư đã trở lại nhà, dù anh có đau một chút cũng không sao.

13. Chương 13

Tiểu Thư lang thang một mình trên hành lang thư viện, ghé mắt vào chỗ ấy cô buồn vu vơ. Chỗ ngồi của anh đã có một người khác lấp vào. Thư thở dài:

Mon men xuống sân nhìn nhóm học sinh chơi bóng chuyền. Cô hưởng ứng cuồng nhiệt, cái tuổi cô rời ghế nhà trường không bao lâu nên tính trẻ con vẫn còn tiềm ẩn, và Hoài Hiếu với Công Nguyên yêu cô vì nét thơ ngây đó dù cô có tạo ra gai góc.

Trái bóng lướt gió bay về hướng Tiểu Thư, cô còn đang chết trân vì đột ngột thì: bong một cái, cô không còn nguy hiểm. Tiếng reo hò vang lên, Thư đưa tay lên chặn trên ngực, tưởng đầu tiêu rồi.

__Sợ hãi?

Trái banh có va vào đầu cũng không làm cô hết hồn bằng nghe tiếng nói này. Cô đứng phắt lên, bốn mắt chạm nhau, tim cô rộn lên, hồn cô chao đảo.

__Không nhận ra anh hả, bé con?

Tiểu Thư vụt bỏ đi thật nhanh ra cửa, Hoài Hiếu đuổi theo:

__ Tiểu Thư! Tiểu Thư!

Anh nắm được cánh tay cô, cô vùng ra:

__Buông tôi ra.

__Anh không buông nếu em không nói rõ vì sao em giận anh.

Tiểu Thư quay lại hét vào mặt anh:

__Anh còn nói với tôi như vậy được à?

__Mới gặp lại sao em muốn gây với anh?

__Còn gây là may mắn cho anh lắm rồi. Tôi còn muốn không nhìn đến anh nữa kìa.

__Vậy em đến đây làm gì?

__Hừ! Ai cấm tôi đến những nơi công cộng.

Hiếu cố ý đùa cợt:

_Chứ không phải đi tìm anh hả?

Liếc anh một cái bẽn lẽn, Thư lẩm bẩm:

_Xì! Ai thèm!

Anh rĩ nhỏ vào tai cô:

_Cái mặt giận gì muốn hôn quá.

Thư lùi ra:

_Đừng làm ầu nha.

Hiếu cười:

_Nhớ em phát điên, vừa gặp đã mắng anh xối xả. Ngồi xuống đây nghe anh nói.

_Ai thèm nghe!

Cô ngồi quay mặt chỗ khác.

Anh thì thầm nói:

_Anh biết em giận vì anh đi mà không nói với em. Đêm sinh nhật em, anh đã có vé máy bay, nên tìm em gặp trong đêm. Muốn nói cho em biết nhưng thấy em đang vui nên anh lại thôi.

Giọng Thư hờn mát:

_Sau đó vẫn bắt tin.

_Thy Nga làm áp lực, lại dùng mọi cách lấy lòng mẹ anh, cổ còn nói nếu anh không cưới cô ấy, cổ sẽ đem chuyện em và anh bêu riếu khắp nơi. Nên anh quyết định tạm thời rời xa em.

_Bây giờ cô ta đâu có thay đổi ý định, anh về làm gì.

Cầm bàn tay cô lên, anh mỉm cười vì chiếc nhẫn anh tặng cô vẫn còn đeo trên tay.

_Anh nhớ em quá, không chịu được.

_Nếu cô ấy còn bám theo anh?

Hiếu cười cười:

_Anh ừ đại cho xong.

Thư quay lại, trừng mắt:

_Anh dám!

_Ai bảo em giận anh lại còn không muốn nhìn anh.

Tiểu Thư hờn dỗi quay đi, anh xoay mặt cô lại nhìn anh:

_Chắc em giận anh nhiều lắm và hành hạ Công Nguyên dữ lắm. Trước khi gặp em, anh có gọi điện cho Nguyên. Em hư đồn trong những ngày vắng anh. Đừng như thế nữa, em mà có gì xảy ra chắc anh cả đời ân hận. Em đã từng nói em không vì Hoài Hiếu này mà rơi lệ nên anh nghĩ em can đảm lắm, ai dè lại đòi sống đòi chết.

Kệ người ta.

_Có như vậy anh mới biết em yêu anh đến mức nào.

Tiểu Thư dùng dằng:

_Ai nói yêu ai hồi nào.

_Đừng có bướng nữa, đi theo anh!

Thư ngồi lì:

_Tại sao lại theo anh chứ?

_Anh xin em đấy.

Tiểu Thư không có vẻ gì là muốn đi. Hoài Hiếu nhìn quanh, không có ai nhìn, anh bế thốc cô lên chạy ra mở cửa xe thả vào. Cô la oai oái:

_Anh làm gì vậy?

Nghiêng qua hôn phớt lên môi cô, anh cười:

_Yêu em chứ làm gì.

Không biết vì quá vui mừng xúc động hay vì còn hờn mát tủi thân mà đôi mắt Thư long lanh ngấn lệ.

Hoài Hiếu tấp xe vào lề vắng, anh kéo cô lại gần. Bờ môi khao khát nhớ nhung của anh đáp lên bờ môi yêu thương, mong đợi của Thư. Cả hai chìm vào nụ hôn sau bao ngày xa cách. Họ không còn ý thức thời gian vì thời gian bấy nhiêu không thể nói lên nỗi nhớ nhau bấy lâu.

Ghì Thư vào lòng, Hiếu hôn lên mái tóc ngát hương thơm của cô:

_Em nhớ anh không?

_Giận nhiều hơn nhớ.

_Tội nghiệp em quá. Sau này anh không xa em nữa đâu.

Giọng Thư buồn hiu:

_Em không biết là em có thể gặp anh nữa không.

_Tại sao?

_Thy Nga đã đem chuyện em và anh nói cho gia đình Công Nguyên biết. Vả lại...

Hiếu lay vai cô:

_Vả lại thế nào?

_ Công Nguyên đã nói yêu em.

Hoài Hiếu âu yếm hỏi cô:

_Vậy còn em?

Thư nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của anh:

_Từ lúc anh ôm em từ biển lên, kéo hồn em từ cõi chết trở về, em biết mình không thể thiếu anh trong đời.

Hiếu hôn vào mắt cô:

_Cám ơn em! Tiểu Thư!

Giọng Tiểu Thư chất chứa nỗi buồn:

_Em sợ em và anh không thể đến với nhau.

Hoài Hiếu nâng cằm cô lên:

_Hãy nhìn vào anh.

Tiểu Thư nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh. Cô cứ muốn mình ngụp lặn trong đáy mắt đó. Hoài Hiếu khẽ nói:

_Hãy nói theo anh, nhất định chúng ta sẽ sống bên nhau.

Tiểu Thư như bị anh thôi miên, đôi môi hồng thì thảo theo anh. Hoài Hiếu không thể cưỡng lại tình yêu dậy sóng trong lòng, anh lại hôn cô như chưa bao giờ được hôn.

Tiểu Thư cười khúc khích:

__Anh ghê quá đi!

Hiếu nheo mắt:

__Em không thích hả?

__Nhưng mà...

Hiếu nghiêng đầu áp vào người cô. Cô la lên:

__Em giận đấy.

Hoài Hiếu đập ga, chiếc xe lao đi, mái tóc của Tiểu Thư rối tung lên. Thư hét vào mặt anh:

__Em bắt đền anh đó, tóc ngắn với tóc dài.

Bàn tay anh nhịp đều trên vô lăng, miệng cười thích thú. Anh nhại giọng một mẫu quảng cáo:

__Ồ! Cô ấy chỉ vuốt nhẹ bằng tay thôi mà tóc đã mượt mà trở lại.

Tiểu Thư giận dỗi:

__Anh còn đùa, em không thể để mái tóc rối bù này mà đi với anh.

Chạy thẳng vào sân nhà hàng “Hương Dương”. Hoài Hiếu mở xe, kéo Tiểu Thư chạy nhanh lên tầng trên. Anh đẩy cô vào một căn phòng, Tiểu Thư ngơ ngác:

__Anh đưa em vào đây làm gì?

Hiếu cười cười:

__Làm thịt em.

Tiểu Thư co giò định chạy, Hoài Hiếu đã nắm tay cô lại. Anh ấn cô ngồi xuống ghế, trước mặt có một tấm gương to, Tiểu Thư há hốc mồm nhìn cô trong đó.

Đẹp lắm phải không?

Tiểu Thư đứng lên, Hiếu lại ấn cô xuống. Anh mở hộp tủ bàn lấy ra cây lược, nhẹ nhàng và âu yếm anh chải lại tóc cho Thư.

__Anh mãi mãi muốn mình là người chải tóc cho em.

Thư lườm anh trong gương:

__Anh đã chải cho bao nhiêu mái tóc rồi?

__Nhiều đến nỗi không nhớ là bao nhiêu.

Tiểu Thư trừng mắt:

__Nói vậy...

Hiếu phì cười:

__Những lúc rảnh rỗi anh đến đây phụ giúp các cô dâu chải tóc, em đừng ghen bậy bạ.

Tiểu Thư trề môi:

__Ai ghen?

__Không ghen mà cái mặt bí xị.

__Bộ hết chuyện hay sao lại đi chải tóc cho vợ người ta? Không sợ cô dâu nhìn thấy anh lật đật bỏ chồng hả?

Hiếu cười ngất:

__Bởi vậy cho nên anh luôn trang bị cặp kính. Nhớ lần đó em còn bảo trông anh ngố nữa là. Nhưng đâu phải cô dâu nào cũng như em.

__Em sao hả?

Hiếu nựng nhẹ lên má cô:

__Bỏ Công Nguyên theo anh.

Tiểu Thư phụng phịu:

__Em đi về bây giờ đây.

__Lại giận nữa rồi. Giận hoài không thấy đói à?

Anh kéo cô ra ngoài, bàn ăn đã được dọn chu đáo, Tiểu Thư ngạc nhiên:

__Anh gọi bao giờ vậy?

__Khách quen mà.

Hoài Hiếu gấp thức ăn cho cô:

__Ở nhà buồn và giận nhiều, hôm nay em nên ăn bù vào.

Tiểu Thư cười tủm tỉm:

__Em sắp béo phì vì được Nguyên và anh vỗ béo bằng bánh mì và sữa.

Mắt Hiếu thoáng buồn:

__Nguyên chăm sóc em chu đáo lắm phải không?

Tiểu Thư vô tư gật đầu:

__Nếu em không có anh thì không tìm đâu ra người tốt như anh ấy.

__Anh vẫn chưa biết tại sao em lại nhận lời làm vợ anh ấy mà lại là vợ hờ.

Tiểu Thư cười khúc khích:

__Mẹ và chị gái đã mắng và năn nỉ em nhiều lần về chuyện này. Có một hôm bác Thành, ba anh Nguyên đến nhà em chơi. Bác ấy than thở với ba em, Công Nguyên là con trai duy nhất của gia đình lại không lo làm ăn, tối ngày cứ đi long nhong không rượu chè, bài bạc lại đánh nhau. Ông muốn cho Nguyên từ bỏ thói hư, chí thú làm ăn để ông còn giao công ty xây dựng cho anh ấy. Ba em gợi ý hãy cưới vợ cho anh ấy để anh ấy dừng chân. Bác Thành dăm chiêu vì những cô gái anh ấy quen biết thì không ra gì. Còn con gái nhà lành đủ bản lĩnh giữ chân anh ấy thì ai lại chịu làm vợ anh ấy.

Tiểu Thư hớp một ngụm nước thấm giọng rồi kể tiếp:

__Ba em đề nghị cho bác Thành mượn một trong hai cô con gái của mình. Bác Thành từ chối vì làm như vậy sẽ huỷ mất danh dự và giết chết tuổi xuân của chị em em. Nhưng ba em với bác ấy là chỗ làm ăn và thân nhau lắm. Cuối cùng bác ấy chọn em vì em vừa lì lợm, cứng đầu lại còn trẻ tuổi. Nếu một vài năm không phát sinh tình cảm với Nguyên thì em vẫn có thể lấy chồng, và bác sẽ là người lo đám cưới cho em để bù đắp em đánh mất tuổi xuân vì con trai bác.

__Em vô tư đồng ý?

Tiểu Thư khẽ gật:

__Lúc đầu em chỉ muốn xem anh ta hư hỏng thế nào, nếu không kham, em sẽ rút lui sớm.

__Còn Nguyên chịu cưới em để dừng chân phiêu bạt à?

Tiểu Thư bật cười:

—Chuyện hai người lớn bàn với nhau, anh ấy đâu có biết. Nghe bác Thành nói nếu cưới vợ, bác sẽ cho anh ta tiếp quản công ty, tự do đi lại, không can thiệp vào cuộc sống của anh ta. Anh ta liền đến năn nỉ em gạt đầu với các điều khoản mà em tự nghĩ ra.

—Sau đó thế nào?

Tiểu Thư bưng má, mắt mơ màng:

—Anh thấy đó, hễ anh ấy muốn đi chơi thì chở em bỏ ở ngã tư. Anh ấy tự do quan hệ với Thy Nga và vẫn bù khú với bạn bè. Với em, anh ta vẫn giữ lời hứa là không đụng chạm hay can thiệp vào chuyện riêng của em. Anh ta luôn kiếm chuyện, gây sự với em.

—Vậy tại sao Nguyên nói là anh ấy yêu em?

—Em không biết, nhưng có lẽ ở gần nhau lâu ngày thành thói quen. Nên vắng em, anh ấy thấy buồn và cho đó là tình yêu.

Hoài Hiếu không nghĩ đơn giản như Tiểu Thư nghĩ. Anh gặp Tiểu Thư có một lần ở thư viện là anh cảm thấy lòng mình vương vấn rồi. Công Nguyên đang đè nén cảm xúc thật của mình. Anh ta tạo vẻ bề ngoài đánh lừa Tiểu Thư vì sợ cô sẽ cười vào tính cao ngạo của anh ta.

—Anh Hiếu!

—Gì hả?

—Anh đang nghĩ gì vậy?

Hiếu cười:

—Anh muốn gặp Công Nguyên.

—Để làm gì?

—Giải quyết chuyện ba người.

Tiểu Thư nhăn mặt:

—Có đánh nhau không?

—Nếu cần cũng nên đánh đấm một chút.

Tiểu Thư xua tay:

—Không được đâu.

—Sao hả?

—Ai bị thương, em cũng không muốn.

Búng tay vào má cô, anh cười:

—Vì một tiểu thư như cô mà chúng tôi phải đánh nhau à? Có kiêu quá không đó.

Thư xụ mặt:

—Vậy thì đừng có vì người ta nữa.

Hiếu rút cổ:

—Lại gần. Xem ra anh phải cảm ơn Công Nguyên.

—Cảm ơn cái gì?

—Chịu đựng cái hoạ diễm sơn của em đó. Người gì giận không biết chán.

Thư phì cười:

—Anh Nguyên nói em mà giận hoài, em sẽ phát phì.

Hiếu vỗ trán:

_A, đúng rồi! Nguyên sẽ đút cái ống hút vào miệng cho em khỏi la chứ gì?

Thư cười xấu hổ:

_Anh cũng cười em.

_Lần đầu nhìn thấy em như thế, anh không khỏi phì cười.

_Bây giờ thì sao?

_Thương nhau trái ấu cũng tròn. Anh tiếp tục chịu đựng chứ sao.

Thư lườm anh:

_Không giận anh mới lạ.

Trả Lời Với Trích Dẫn

Tiểu Thư đang ngắm soi bảng màu để chọn và phối màu cho khu dân cư Mỹ Thạnh Hưng thì Kim Hương bước vào. Tiểu Thư tươi cười:

_Chị Hương!

Kim Hương lên tiếng:

_Thư có rảnh không?

_Có chuyện à?

_Tôi muốn trò chuyện với Thư một chút.

Thư đẩy mọi thứ vào tủ:

_Mình lên tầng trên đi!

Tiểu Thư cầm theo hai chai nước, cô đưa cho Hương một chai. Ngồi gọn trong chiếc ghế mây, Tiểu Thư chờ đợi Hương lên tiếng.

Hương phóng tầm mắt quan sát các cao ốc:

_Trước đây Thư có nghiên cứu qua ngành mỹ thuật không?

Thư cười:

_Em ra trường chưa kịp inh một kiến thức tối thiểu đã lấy chồng. Làm sao có thời gian học hành hay nghiên cứu.

_Anh Nguyên vẫn để ột người không chút kiến thức nào tham gia vào việc trang trí nội thất à?

Tiểu Thư nhún mày:

_Ý chị muốn nói gì?

Kim Hương thở dài:

_Anh ấy yêu quá nên mù quáng.

_Chị nói rõ ra đi.

_Anh Nguyên không hề nói gì với Thư sao?

Thư nóng lòng:

_Không!

Nhịp ngón tay lên bàn, Kim Hương nói rành rọt:

__Những mảng màu tự nghĩ của Thư đã làm cho anh Nguyên phải tốn biết bao nhiêu tiền của. Anh ấy cũng lạ thật, tốn thất như vậy vẫn không ngăn cản Thư lại.

Tiểu Thư tái mặt:

__Sao lại như vậy?

Kim Hương cười nhạt:

__Nếu Thư có chút tay nghề thì tôi không nói. Nhưng nếu Thư đến đây chỉ để thư giãn thì tôi nghĩ Thư nên tìm chỗ khác vì Thư cứ lấy sản nghiệp ra làm thú tiêu khiển thì chẳng mấy chốc anh Nguyên sẽ sạt nghiệp.

__Chị có quá lời không?

__Thư có thể đến những nơi mà Thư đã đầu tư ý tưởng mà kiểm nghiệm. Tôi nghĩ sau khi Thư thấy và hiểu thì Thư nên có thái độ dứt khoát, bằng không, cả công ty của anh Nguyên sẽ bị huỷ trong tay Thư.

Kim Hương đi rồi mà Thư vẫn chưa thoát khỏi bàng hoàng, sợ hãi. Chuông điện thoại đổ, Thư uể oải bấm máy:

__Em đang ở đâu đó, bảng màu em đã xem đến đâu rồi?

__Em đang bận, còn bảng màu anh nhờ chị Hương giúp em.

__Em sao vậy?

__Không sao.

Thư tắt máy, cô đi nhanh xuống, quàng túi xách lên vai, còn chưa biết đi đâu, cô gọi điện cho Hiếu.

__Nhớ anh hả bé con?

__Anh đến công ty anh Nguyên đón em.

Chỉ bấy nhiêu là Thư tắt máy. Lòng cô rối rắm. Những lời Kim Hương nói xoáy vào tim cô. Bấy lâu cô cứ ngỡ mình giúp anh ấy một tay, không ngờ mình đang phá huỷ uy tín, tiền của công ty anh ấy. Tại sao Công Nguyên không nói với cô?

__ Tiểu Thư!

Hiếu mở cửa, cô leo lên như một cái máy, Hiếu nhìn cô:

__Em muốn đi đâu?

__Đến khu dân cư 8A.

Hoài Hiếu lấy làm lạ về thái độ của Thư nhưng thấy cô lằm lì, anh không tiện hỏi.

Đứng trước dãy phố dài và đẹp, Hiếu hỏi:

__Công trình Công Nguyên làm hả?

Thư khẽ gật, Hiếu nói:

__Có vấn đề gì à?

Thư bật khóc, Hiếu hốt hoảng ôm lấy cô:

__Thư! Em sao vậy?

Thư nghẹn ngào:

__Anh nhìn đi!

__Nhìn gì?

__Dãy phố đó.

__Có gì không ổn?

Thư khóc nức lên:

__Em hại anh ấy rồi.

Hiếu hỏi dồn:

__Bình tĩnh lại đi Thư, xảy ra chuyện gì?

Thư lắc đầu:

__Anh đưa em về nhà đi!

__Anh không thể để em một mình trong lúc này.

__Em không sao đâu.

Hoài Hiếu chở cô đến sân vận động:

__Nếu em nói không sao thì thi chạy với anh đi!

Thư lắc đầu:

__Em không thể.

__Một ván cầu lông?

__Cũng không.

Ấn cô ngồi xuống ghế đá, anh khuyến khích:

__Vậy em nói ra đi!

Nước mắt lại chảy dài, Hiếu xót xa:

__Em làm anh đau lòng lắm!

Thư buồn rầu:

__ Công Nguyên sẽ trắng tay vì nuông chiều theo ý tưởng ngông cuồng của em.

__Sao em lại nói như vậy?

__Dây phở đó do em phối màu, em đã cương quyết nói Nguyên hãy theo ý tưởng của em. Nguyên chiều theo ý em, nhưng bây giờ những gam màu em phối đã được đổi khác. Anh cũng biết, xoá bỏ màu cũ, đổi màu mới sẽ hao tổn bao nhiêu công cán và tiền bạc. Quan trọng là uy tín của công ty, em hại chết anh ấy rồi.

Hiếu vén mái tóc rối cho cô:

__Anh đưa em đi gặp Công Nguyên.

__Em không còn mặt mũi nào gặp anh ấy.

__Anh cũng muốn nghe anh ấy giải thích về chuyện này.

Thư rướm lệ:

__ Hoài Hiếu! Em sợ lắm.

Lau nước mắt rồi dìu cô lên xe, anh an ủi:

__Em đừng quá lo lắng. Nguyên không đại dột phá hỏng công việc của mình vì em đâu.

Hiếu bấm điện thoại:

__A lô!

__ Hoài Hiếu đây! Mười lăm phút sau gặp nhau ở nhà hàng Hướng Dương. Tôi muốn nói chuyện với anh.

Cả người Tiểu Thư lạnh toát theo lời nói của Hoài Hiếu. Anh nắm chặt tay cô trong tay mình:

__Hôm nay cũng nên nói rõ mọi chuyện. Nếu em là tai hoạ, là gánh nặng của Nguyên thì anh sẽ nói Nguyên buông tha cho em.

Thư cắn môi, nước mắt rưng rưng.

14. Chương 14

Đôi mày Công Nguyên khẽ cau lại khi nhìn thấy Tiểu Thư đứng kế Hoài Hiếu, anh cười giễu cợt:

__Em bận ở đây à?

Hiếu đỡ lời:

__Tôi mới đưa cô ấy đến.

Nguyên hất hàm:

__Chuyện anh nói với tôi có liên quan gì đến cô ấy?

__Phải!

Nguyên hít một hơi dài:

__Vậy thì bắt đầu đi! Tôi không có nhiều thời gian.

Tiểu Thư nhỏ giọng:

__Em xin lỗi anh!

Nguyên đưa tay ngăn lại:

__Giả thì cả đời vẫn giả. Anh không thể mang hạnh phúc đến cho em thì em có quyền lựa chọn.

Mắt Thư ngân ngấn nước:

__Em có lỗi với anh! Anh vì em mà bỏ mặc danh dự, uy tín của công ty. Em nghĩ em không trả nổi cái ân tình anh dành cho em.

Hoài Hiếu thót tim vì câu nói của Tiểu Thư. Chẳng lẽ Thư muốn tiếp tục làm vợ hờ để trả cái nợ mà cô gây ra. Thư ơi! Sao lại thế chứ?

Công Nguyên dụi mắt nhìn cô:

__Em đã biết mọi chuyện?

__Tại sao anh không nói với em?

Nguyên nhún vai:

__Làm gì cũng phải có sự cố. Chuyện nhỏ, em đừng quan tâm.

Thư lắc đầu:

__Em thấy mình không đáng để cho anh phải vì em mà để xảy ra sự cố. Em không thể là người giúp anh trong công việc.

Nguyên khó chịu:

__Chuyện không lớn, em đừng suy nghĩ quá nhiều.

Hoài Hiếu xen vào:

__ Công Nguyên! Đối với những khoản thiệt hại mà Tiểu Thư vô tình gây ra, tôi tình nguyện san sẻ với anh. Tiểu Thư nói đúng, cô ấy không đủ trình độ và hiểu biết để giúp anh trong công việc. Còn anh, đã xác định

không thể mang hạnh phúc đến cho cô ấy. Cô ấy còn vướng bận bên anh sẽ làm mọi chuyện rồi tính lên. Tôi xin anh hãy vì cô ấy, vì sự nghiệp của anh mà chia tay đi!

Giọng Nguyên rít lên:

_Những tổn thất đó tự tôi lo liệu. Tôi không cần vợ tôi có hiểu biết hay có giúp được tôi hay không. Tôi chưa bao giờ coi cô ấy là gánh nặng và tự cô ấy cho là tôi không đem đến cho cô ấy hạnh phúc. Anh nhìn đi, tôi và anh, tôi kém anh mặt nào?

Hoài Hiếu ôn tồn:

_Tôi và anh không nên để Tiểu Thư phải khó xử lựa chọn. Dù Tiểu Thư có chọn anh, tôi cũng an tâm mà ra đi. Tôi biết anh cũng yêu cô ấy không kém gì tôi, anh còn đau khổ hơn tôi vì yêu mà cứ đè nén, cầm nín, đau lòng nhìn cô ấy yêu kẻ khác. Tình yêu chân chính là biết hi sinh và luôn cầu mong cho người yêu mình hạnh phúc.

Mắt Công Nguyên tối sầm lại:

_Tôi không cần anh giảng giải về cách yêu và hi sinh vì tình yêu. Tình yêu vốn ích kỷ, tôi sẽ làm theo suy nghĩ của tôi. Tiểu Thư có thể đi lại với anh nhưng muốn tôi ly hôn lúc này thì xin lỗi, tôi chưa có ý định bỏ vợ.

Nguyên nện mạnh gót giày, từng tiếng, từng tiếng một giẫm lên con tim thổn thức của Tiểu Thư.

Hoài Hiếu nhìn Thư nồng ấm:

_Nguyên tuy bề ngoài cứng rắn, cao ngạo nhưng anh ấy có trái tim nhân hậu. Anh nghĩ là em không phải sợ vì anh ấy.

Thư thở thê:

_Anh sẽ chờ em chứ?

_Anh sẽ đợi.

Hoài Hiếu đưa Thư về nhà, anh còn lưu luyến:

_Hôm nào rảnh, anh đưa em đến thư viện nghiên cứu phong thủy nhà ở, trang trí nội thất và cách phối màu phòng ốc, nhà ở theo phong cách hiện đại.

Thư gật đầu:

_Anh cũng am hiểu về nó à?

_Chút chút.

Thư vẫy tay chào anh, Nguyên ngồi lù lù ở phòng khách vẻ nôn nóng. Giọng anh nóng nảy:

_Em chán ghét anh đến vậy à?

Thư đáp nhỏ:

_Em không có.

_Những chuyện như thế đáng lẽ em nên tìm gặp anh. Anh như vậy mà nhận tiền của hấn ư? Em muốn anh cúi gầm mặt trước hấn à? Lại còn thuyết giáo về hạnh phúc. Những mối tình đi qua đời anh nhiều hơn những quyển sách mà hấn đọc. Từ nay đừng để hấn gặp anh.

Tiểu Thư lăm lăm bước về phòng. Công Nguyên theo sau:

_Em giận anh hả?

_Em không dám.

Nguyên quát lên:

_Em đừng làm ra vẻ riu riu như vậy, anh không thích.

Tiểu Thư nổi nóng:

__Anh có thấy là mình quá đáng không. từ này giờ là do anh nói, anh đề nghị, anh luôn miệng bảo không thích cái này, không muốn cái kia. Vậy em là gì, khúc gỗ ư?

Nguyên phì cười:

__Vậy mới là tiểu thư chứ.

Thư vẫn còn hờn giận:

__Em không cần anh đánh giá. Dù anh có đồng ý ly hôn, em cũng không bỏ anh mà đi đâu.

Nguyên ngạc nhiên:

__Sao hả?

__Em sẽ bám theo anh cho đến khi nào anh vừa khóc vừa năn nỉ em mới buông tha anh.

__Đừng dùng cách trẻ con đó mà khiêu khích anh. Anh không lọt vào bẫy của em đâu.

Thư nghênh nghênh:

__Anh chống mắt lên xem cái lợi hại của tờ giấy đăng ký kết hôn.

Nguyên nhún vai:

__Xem ra em điên rồi.

Trong phòng làm việc riêng của Công Nguyên, Kim Hương đang rà trên máy vi tính tìm bảng hạng mục công trình nhà ở dân dụng. Nguyên nóng lòng:

__Được chưa Hương?

Kim Hương dịu giọng:

__Không biết Tiểu Thư lưu vào đâu, em vẫn chưa tìm ra.

__Thư đơn giản lắm, cô ấy luôn lấy tên khách hàng làm thư mục.

Hương gật đầu, đưa tay vén tóc, duyên dáng:

__Anh đến tìm giúp em chút đi!

Nguyên đứng sau lưng cô. Bàn tay di trên con chuột máy tính, mũi anh ngửi rõ mùi thơm trên tóc Hương.

__Đây rồi!

Hương giật mình ngửa đầu nhìn anh thay vì nhìn vào màn hình. Bờ môi Nguyên chạm vào vầng trán Hương. Hương bối rối. Không thấy Hương trả lời, Nguyên cúi đầu nhìn xuống, mũi anh chạm vào mũi cô. Anh nghe rõ hơi thở Hương dồn dập.

Bỗng ai đó dúi vào tay Hương tấm giấy. Nguyên vội đi lại bàn làm việc, Hương thoáng đỏ mặt khi đôi mắt cô vừa lướt vào tờ giấy đỏ. Cô áp ứng:

__Thư đưa cho tôi tờ giấy này làm gì?

Thư khoanh tay trước ngực, cười:

__Chị đọc đi!

__Giấy đăng ký kết hôn của Thư, Thư đưa cho tôi làm gì?

Thư đến sau lưng Nguyên, choàng tay qua cổ anh:

__Để cho chị biết tôi là vợ anh ấy. Chị nên có thái độ đứng đắn một chút.

Hương đứng vụt lên:

__Tôi xin phép ra ngoài.

Tiểu Thư cười rũ rượi, Nguyên bực bội:

__Em làm gì vậy?

__Làm vợ anh.

__Em làm cô ấy hoảng sợ rồi.

__Đau lòng hả? Chạy theo năn nỉ đi!

Nguyên cau mày:

__Em lại giở trò.

Đong đưa tờ giấy kết hôn, Thư cười:

__Không ngờ tờ giấy này lại lợi hại đến thế.

Anh liếc cô:

__Đúng là trẻ con.

Thư nghiêng đầu:

__Trẻ con thì không biết làm việc, cho nên...

Thư bày lên bàn làm việc của Nguyên nào mặn, ối, xoài... rồi tự nhiên ngồi ăn. Nguyên quá bực bội, anh hét lên:

__Em mau về nhà đi!

Thư trợn mắt:

__Anh đuổi em?

__Em đi đi!

Thư bù lu bù loa:

__Anh đuổi em, anh không còn thương em. Anh thích chị Hương phải không?

Nguyên quát to:

__Em ăn nói bậy bạ gì đó.

__Em biết! Em cản trở hai người, em làm anh giận. Em đi đây!

Nguyên định kêu cô lại, nhưng anh lại thôi. Cô bắt đầu làm cho anh chán ghét nhưng cô đâu có biết dù cô có làm gì thì anh vẫn yêu mến cô.

Điện thoại reo, Nguyên nhắc máy:

__A lô!

__Có phải anh là Công Nguyên?

__Vâng! Tôi đây!

__Vợ anh nói, anh đang định mua đàn máy nghe nhạc có đúng không ạ?

Nguyên đập tay lên bàn:

__Tôi chỉ tính chứ chưa mua.

__Bao giờ anh cần, anh đến cửa hàng em nhé!

__Được.

Nguyên quá bực với trò đùa của Tiểu Thư. Anh nghe và trả lời liên tục các dịch vụ và cửa hàng gọi đến mà câu mở đầu là: vợ anh.

Nguyên gọi điện cho cô.

_Anh hả?

_Em chấm dứt ngay các trò đùa của em lại đi!

Có tiếng cười trong trẻo của Thư:

_Bây giờ có nhiều người biết em là vợ anh. Anh không thích hả?

_Anh không cần một người vợ bốn cột, đem chồng ra làm trò đùa như em.

_Vậy là sao?

_Anh cấm em nói với mọi người em là vợ anh.

_Nhưng tờ giấy ghi đó.

Nguyên hét:

_Hãy vứt nó đi.

Nguyên tắt máy, co giò đá vào cửa, cánh cửa bật mở. Kim Hương nhìn anh sững sốt:

_Anh sao vậy?

Nguyên cắn môi:

_Chuyện lúc này, Hương đừng giận nhé!

Hương lắc đầu:

_Em không giận đâu.

_Chiều nay Hương có rảnh không?

Hương ngập ngừng:

_Chi ạ?

_Tôi mời Hương dùng cơm và tiện thể bàn bạc kế hoạch sắp tới.

Hương e dè:

_Nhưng...

_Hương sợ Thư quậy phá?

_Vâng!

_Thư coi vậy chứ hiền lắm. Tôi sẽ đưa Hương đi!

Hương gạt đầu, lòng vui khắp khối.

Nguyên không biết mình làm vậy để làm gì, trả đũa Thư ư?

Kim Hương dịu dàng, khả ái, lời nói ngọt ngào như dòng suối mát tưới vào hoang mạc khô rát của Công Nguyên.

_Hương đi chợ đi!

Đẩy bằng thực đơn cho Hương, Nguyên tươi cười nói. Hương như người vợ đảm đang, chỉ một lúc cô đã chọn xong món ăn.

_Hương ăn đơn giản quá hả?

_Em chọn cho anh đó, ăn nhiều rau sẽ có lợi cho sức khỏe, không nên ăn quá nhiều dầu mỡ, hay các món chiên xào.

_Xem ra Hương cũng giỏi nội trợ.

Hương cười nụ:

_Con gái cũng nên biết chút ít về bếp núc.

Nguyên nhớ lần Thư nấu ăn, anh bật cười. Hương hỏi:

_Anh cười gì vậy?

_Tôi nghĩ con gái thật khó hiểu.

_Vậy à.

Hương chăm món ăn cho Nguyên rất chu đáo, vừa ăn cô vừa nói chuyện. Những câu chuyện vui mà cô nhặt nhạnh từ đám thợ xây dựng. Lâu lâu tiếng cười hai người lại vang lên.

_Kim Hương nghĩ sao về lời đề nghị của ba tôi.

Hương cắn môi:

_Anh cho em suy nghĩ lại được không?

Nguyên gật đầu:

_Cũng được, nhưng tôi khuyên Hương đừng bỏ lỡ cơ hội. Được học hỏi những cái mới về ngành nghề mà mình đam mê thì còn gì bằng.

_Sao bác Thành không tạo cơ hội cho Thư làm quen.

_Ba tôi là người rất tinh tường. Ba tôi đã chọn Hương thì không sai đâu.

Hương cười rang rỡ:

_Anh Nguyên à!

_Hương nói đi!

_Em xin lỗi anh.

_Về chuyện gì?

Hương ngập ngừng:

_Em đã nói với Thư về khu nhà 8A. Anh không trách em chứ?

Thành dăm chiêu:

_Đúng ra Hương không nên nói. Thư là cô gái ngây thơ, nhạy cảm, biết được chuyện đó, cô ấy ray rứt không yên.

_Em chỉ lo cho anh thôi.

_Mọi chuyện đã qua rồi. Đừng nhắc lại nữa.

Hương dò xét:

_Chuyến qua Singapore lần này, anh có đi cùng em không?

_Tôi chưa biết ý định của ba tôi, nên không trả lời Hương được.

Hương ngược mắt nhìn anh:

_Nếu bác chọn anh. Anh có đi cùng em?

Nguyên thoáng suy nghĩ:

_Tôi cũng nên đi xa để trải nghiệm lòng mình.

Kim Hương thoáng cười. Cô chỉ mong có thể.

_Tôi đưa Hương về kéo cả nhà đợi cô đấy!

_Em đã gọi điện về nhà, anh không cần phải lo. Anh có thể khiêu vũ với em không?

_Tôi ấy à?

Hương nhún vai:

_Nếu anh không thích thì thôi.

Nguyên cười:

_Tôi bỏ lâu rồi, nếu có giẫm lên chân cô, cô đừng có la lên đó.

Khuôn mặt Kim Hương rạng ngời hạnh phúc. Mới trước đây Thư làm cô thót tim vì cứ ngỡ mình mãi mãi chỉ đứng từ xa nhìn vào hạnh phúc của họ. Không ngờ Nguyên lại vì chuyện đó mở lòng ra với cô.

Quàng tay lên cổ anh, hai tay anh vịn hờ lên vòng eo của cô. Trái tim cô như nói lên bao điều, cô ước mình cứ thế này mãi bên cạnh anh.

Nguyên cứ giữ khoảng cách với cô. Cô không vội, thời gian ở Singapore sẽ là thời gian tuyệt vời để cô dệt nên một chuyện tình.

Đưa Kim Hương về nhà, Nguyên trở về ngôi biệt thự của mình. Anh chưa biết phải đối diện với Tiểu Thư ra sao. Anh chỉ biết sau khi đi với Kim Hương, lòng anh rất nhẹ nhàng, sáng khoái, và không có ý nghĩ là có lỗi với cô.

15. Chương 15

Hai lẵng hoa to tướng đặt trước cửa nhà làm Nguyên sững lại. Cô ta lại bày trò gì đây. Căn phòng khách bày đầy hoa, chắc là cô ấy mua hết hoa ở chợ mang về.

Phòng ngủ cửa đóng kín, Công Nguyên lên tầng trên. Hai ngọn nến cháy quá nửa, chai rượu trong sô đá, đá chảy tan. Cái bánh kem to tướng như chờ đợi. Nguyên nhíu mày, hôm nay là ngày gì mà cô ta lại bày biện linh đình vậy.

Công Nguyên nhẹ bước, anh ghé mắt nhìn vào ổ bánh: “Kỷ niệm một năm ngày cưới”. Nguyên giật mình, một năm rồi ư? Từ sáng đến giờ cô ấy làm lắm chuyện cho anh bực mình chỉ để nhắc anh và cô đã một năm làm bạn với nhau rồi sao.

Đưa mắt tìm kiếm Tiểu Thư, anh bỗng thấy ân hận vô cùng. Anh bỏ mặc cô chờ đợi chỉ vì chút tự ái của anh. Bây giờ nếu có dùng lời dỗ ngọt chưa chắc cô ấy bỏ qua cho anh. Anh liền lớn tiếng:

_Cô nàng đồng đánh khó ưa đâu rồi? Cô dám lãng phí tiền bạc vào cái gì gọi là kỷ niệm ngày cưới. Cô muốn chạm vào nỗi đau của tôi hay sao?

Tiểu Thư đang ngủ, cô lồm cồm ngồi dậy, dụi mắt:

_Làm gì ồn quá vậy?

Nguyên hất hàm:

_Cô cũng giỏi thật, bày biện ra đây rồi nằm ngủ.

Thư nổi cáu:

_Ngủ kệ tui.

Nguyên chỉ vào các thứ Thư trưng bày:

_Cô phải thức giải quyết hậu quả đi chứ!

Thư tức tối, không biết làm sao, cô đến bật nắp rượu rót ra ly uống một mình, ăn một mình. Nước mắt cô chảy dài.

Nguyên đùa cợt:

_Kỷ niệm ngày cưới sao lại khóc? Khóc ân hận hả?

Thư hét lên:

_Anh im đi!

Giọng Nguyên vẫn bồn cợt:

_Tôi nhớ, tôi có góp phần vào ngày cưới của cô mà.

Tiểu Thư đứng lên, co chân sút một cái, quả bánh văng tung toé. Thêm một cái sút, hai cây đèn cầy bay đi.

_ Công Nguyên! Anh phải nhớ và nhớ cho kỹ. Cách đây một năm tôi vô tư bước chân vào cuộc đời của anh. Và hôm nay, tôi oán hận bước ra từ con tim không có chút tình cảm của anh.

_Cô đang trách tôi.

_Dù anh có oán ghét tôi, anh cũng không nên đối xử với tôi như vậy? Tôi chỉ muốn anh vui như anh đã từng làm cho tôi vui. Anh không muốn nhận lấy chút tình cảm nào của tôi phải không. Vậy cũng tốt, từ nay chúng ta nên tập ỉnh lối sống riêng để đến lúc ly hôn sẽ không ngỡ ngàng nữa.

Tiểu Thư bỏ xuống phòng, Công Nguyên ngửa mặt lên trời hít một hơi dài căng lồng ngực. Anh chậm bước đến chai rượu còn bỏ dở, anh uống từng chút một, nghe vị đắng đầm bờ môi.

Đã đến lúc anh nên tập sống không có cô. Anh biết là mình khó lòng quên được nhưng cố nín kéo cô lại, anh chẳng được gì. Tiểu Thư đã thuộc về Hoài Hiếu từ lâu rồi. Và anh là người hai tay dâng tặng nó.

_ Tiểu Thư! Em nhìn đi! Đây là ngôi nhà mang sắc nâu. Màu nâu luôn gợi lên sự ấm cúng, gần gũi và thân quen. Tường và trần nhà màu nâu sô cô la kết hợp với rèm cửa và bộ sa lon màu rêu sáng tạo một vẻ đẹp tin cậy, ấm cúng. Còn đây là gam màu lam tím. Nếu chọn gam màu này làm chủ đạo trong trang trí nội thất thì sẽ tạo nên sự sang trọng và thanh lịch trong toàn bộ ngôi nhà.

Hoài Hiếu đều giọng chỉ và giảng giải cho Tiểu Thư về cách phối màu trong trang trí nội thất. Nhưng những lời anh nói như gió thoảng mây bay. Tiểu Thư hồn đang để tận đâu đâu.

Không thấy Tiểu Thư tranh luận, anh dừng lại nhìn cô:

_Em có nghe anh nói gì không, Tiểu Thư?

Thư ngơ ngác:

_Anh nói gì hả?

Hiếu nhìn tận mắt cô:

_Hãy nói cho anh biết, em đang nghĩ gì?

Thư lúng túng:

_Hãy nói cho em biết ở đâu cần người làm việc.

Hiếu phì cười:

_ Công Nguyên không nuôi nổi em thì anh nuôi. Làm gì mất hồn vậy?

Khẽ cắn bờ môi hồng, cô nhả mặt:

_Em với Công Nguyên cãi nhau.

_Chuyện đó thường xuyên mà.

_Lần này khác.

__Khác sao hả?

Thư bặm môi lại:

__Hình như anh ấy muốn bỏ em.

Hiếu thở ra:

__Trước sau gì cũng phải thế! Em lo lắng cái gì?

Thư nhẹ lắc đầu:

__Anh ấy chưa bao giờ có thái độ như thế. Rất kỳ lạ.

__Em quan tâm nhiều đến biểu hiện của Nguyên làm chi?

Thư phụng phịu:

__Em muốn anh ấy vui vẻ mà chia tay.

Xỉ vào trán cô, anh cười:

__Em tham lam quá đấy! Anh ấy cố lắm mới không tỏ ra yếu đuối trước em. Em còn muốn anh ấy cười mà chia tay em à?

__Nhưng em thấy làm sao ấy?

Hiếu trợn mắt:

__Có phải em cũng có chút tình cảm với anh ấy?

__Hình như là vậy?

Hiếu thở dài, Thư chớp mắt:

__Anh giận hả?

__Nếu nói không giận là dối lòng. Còn nói giận hoá ra mình nhỏ nhen, ích kỷ. Anh không thể sở hữu tình cảm của em được. Em có yêu thích Công Nguyên đó cũng là bình thường thôi.

__Mấy ngày nay anh ấy lánh mặt em.

Sửa lại bầu áo cho cô, anh dặn dò:

__Nguyên trong giai đoạn đấu tranh tư tưởng để cố quên em. Em cũng nên tự trọng, đừng vì sợ anh ấy đau lòng mà tạo thêm nhiều tình huống khó xử cho anh ấy. Bây giờ chỉ cần em tỏ ra quan tâm hay lo lắng là Công Nguyên sẽ lập tức yêu em điên cuồng.

Giọng Thư buồn thiu:

__Làm vậy có tàn nhẫn lắm không? Nếu không yêu nhau có thể trở thành anh em, bạn bè mà.

__Vậy em có thể xem anh như bạn không?

Thư liếc anh:

__Anh khác.

__Không khác biệt đâu. Nguyên đang yêu em, bắt anh ấy xem em như bạn càng làm cho anh ấy khổ sở hơn.

Thư đung đưa mái tóc:

__Sao mà phức tạp quá.

Vuốt mũi cô, anh cười:

__Một cô công chúa như em tự đứng lại đi làm vợ người ta, nghĩ ra em cũng đâu đơn giản.

__Sau này em không làm vợ ai nữa đâu, mệt quá!

Hiếu bịt miệng cô lại:

__Nói vậy, em sẽ làm vợ anh và với anh, em sẽ không thấy phức tạp gì cả.

Thư bĩu môi:

__Chưa chắc, lâu lâu chơi trò mất tích, em biết tìm đâu ra.

__Đăng tin trẻ lạc.

Thư cười khúc khích:

__Vậy mà anh cũng nghĩ ra.

Áp bàn tay Thư lên má mình, Hoài Hiếu hỏi:

__Em định làm gì?

__Cái gì mà sạch sẽ, nhàn nhã, đẹp đẽ.

Hiếu kêu lên:

__Trời ơi! Chỉ có nước làm vợ anh thôi.

Thư bắt vào vai anh:

__Giúp em đi mà!

Hiếu kéo tay cô:

__Theo anh.

__Đi đâu?

__Xin việc cho em chứ đi đâu.

Hoài Hiếu đưa Thư đến shop hoa “Sắc Màu”. Cô trầm trồ nhìn mấy lẵng hoa để mẫu:

__Đẹp quá!

__Em có chịu làm ở đây không?

Khẽ liếc vào bên trong, Tiểu Thư nhỏ giọng:

__Không biết người ta có nhận em không mà anh lại hỏi em có chịu không.

Hoài Hiếu bẹo vào má cô:

__Xem tài ăn nói của anh nè!

Véo vào tay anh, cô nhắc:

__Ngọt ngào quá, đừng trách em.

Hoài Hiếu định gỡ kính ra, thì Tiểu Thư gắt:

__Mang vào! Anh định dùng đôi mắt ma lực của anh chinh phục người ta à?

Xỉ vào trán cô, anh nói:

__Em ghen kinh dị quá đi!

Chỉ một thoáng thôi là Hiếu trở ra với cô chủ hiệu xinh đẹp.

__Chị là Vân.

Tiểu Thư bắt tay Vân, vui vẻ:

__Em là Tiểu Thư, xin chào chị!

Vân đơn giản:

__Chị nghe anh Hiếu nói Tiểu Thư muốn có một chân mua bán và thích shop hoa của chị. Vậy Thư cứ đến đây vừa học kết hoa vừa phụ bán với chị.

Thư tỏ ra lúng túng trước cung cách nồng nhiệt của Vân.

__Nhưng em chưa biết làm gì cả.

Liếc sang Hoài Hiếu, Vân cười:

__Thư có thể hỏi anh Hiếu mà.

Tiểu Thư nhìn Hiếu:

__Anh có... được không?

__Chút chút.

__Đừng có làm em mất mặt đấy nhé!

Vân phì cười:

__Nếu Thư nói vậy thì xem ra Thư chưa biết hết anh ấy rồi.

Thư ngạc nhiên:

__Vậy à?

__Nếu Thư có dịp khai thác, Thư sẽ phải kinh ngạc vì tài năng của anh ấy.

Thư vội cáo từ:

__Ngày mai em sẽ đến làm phiền chị. Cảm ơn chị lắm!

Ra ngoài Thư im lìm không nói lời nào. Hoài Hiếu ngạc nhiên:

__Sao đổi màu nhanh vậy?

Thư xỉ vào ngực anh:

__Anh mau khai ra, còn điều gì em chưa biết về anh?

Hiếu xoa xoa trên ngực:

__Đâu có, em đừng nghe người ta nói mà nghi ngờ anh.

__Tự đừng đâu ai ở không mà đi khen anh. Mà anh và chị ấy quen nhau sao vậy? Hình như chị ấy biết rất rõ về anh.

Hoài Hiếu co rúm người lại:

__Em ơi! Em muốn học cách gói hoa, bán hoa, kết hoa hay học làm điều tra viên vậy?

Thư quay ngoắt người đi:

__Tư tưởng chưa thông thì học gì cũng không có vô.

__Em thật là...

__Là sao hả?

Hiếu đáp ỉu xiu:

__Đáng yêu chứ sao?

Đưa cho cô hộp sữa, Hiếu đều giọng:

__Thật ra cũng không có gì đáng nói, gia đình anh làm dịch vụ du lịch, phát triển thêm nhà hàng, khách sạn như ngành nghề ăn theo. Muốn ôm trọn gói nên anh cũng bắt chước người ta lái xe, kết hoa cô dâu, trang điểm cô dâu, nấu ăn, chạy bàn, làm đủ thứ. Cho nên mỗi thứ anh biết một chút là vậy đó.

Thư trừng mắt:

__Nói một hơi dài tám cây số vẫn chưa thấy tên Vân xuất hiện. Chị ấy ở đâu trong câu chuyện của anh.

Hiếu gãi đầu:

__Ở shop hoa của cô ấy chứ ở đâu.

__Còn quanh co, em giận đó.

__Anh quen cô ấy hồi cô ấy có một cái sô và vài cành hoa. Anh đặt mua và thường cùng cô ấy kết hoa cho xe đón dâu. Thấy cô ấy có chí và khéo léo lên anh giúp cô ấy theo học lớp năng khiếu. Cô ấy không làm anh thất vọng.

__Chị ấy cũng xinh đẹp lắm!

__Em định nói gì?

__Anh là vị hoàng tử trong cổ tích của chị ấy. Sao không kết thành một đôi đi?

__Em nói đi đâu vậy? Nói như em, chắc bây giờ... anh có hàng trăm bà vợ.

Thư trợn mắt:

__Trời ơi!

__Anh thấy mình may mắn hơn người. Nên khi ra đời thấy ai có chí mà không có tiền bạc để phát triển là anh giúp họ. Họ vui, anh cũng vui lây.

__Vậy sao Thy Nga nhờ anh giúp mà anh lại từ chối?

__Thy Nga xin anh một trái tim, nhưng anh lỡ trao trái tim đó cho em rồi. Nếu em không nhận, anh sẽ lấy lại cho Thy Nga.

Tiểu Thư ngênh mắt:

__Anh dám!

Hiếu siết chặt bàn tay cô:

__Còn giận anh không?

Thư chồm người hôn vào má anh:

__Anh nhân hậu và đáng yêu như vậy, em đâu nỡ giận anh. Cảm ơn ông trời đã ban anh cho em.

Hiếu phì cười:

__Có lúc dịu dàng đáng yêu, có lúc bùng bùng đáng sợ.

Thư cười:

__Bây giờ mời thầy lên lớp.

Hiếu rĩ vào tai cô:

__Phải có sính lễ bái sư phụ.

Thư đỏ mặt:

__Em không có lễ vật.

__Có, cho anh hôn một cái.

Thư đẩy anh ra, anh cổ áp vào, tiếng cô cười khanh khách.

Hoài Hiếu bỗng đọc:

“Mimosa loài hoa nơi xứ lạnh.

Hoa tượng trưng cho tình cảm vẫn vương.

Để hôm nào tôi cảm thấy mến thương.

Ao ước được làm cảnh hoa bé nhỏ.

Mimosa làm tim tôi lắng đọng.

Mùa đông về ai kết trái sầu mơ.

Dù tôi vào trong huyền thoại bơ vơ.

Ngơ ngác tưởng rằng quên sao bỗng nhớ”.

Tiểu Thư cười nghiêng ngả:

_ Hồng đỏ: Anh yêu em sâu đậm, hồng vàng: anh không thể yêu em, hồng phớt: tình yêu đang nảy nở. Lily tượng trưng sự tinh khiết, Forget me not: xin đừng quên nhau. Violets: tình yêu chung thủy...

Hoài Hiếu kêu lên:

_ Sư tỷ.

Buổi sáng thức dậy, Tiểu Thư không thấy Công Nguyên đâu cả. Nghe lời Hiếu, cô không dám mở lời hay có cử chỉ quan tâm đến anh. Ngoài giờ ở tiệm hoa, cô về nhà rút vào phòng.

Ngoài phòng khách, trên bàn có một túi xách to. Tiểu Thư tò mò mở ra xem, toàn là thức ăn nguội đóng lon, bánh mì, sữa. Anh vẫn lo cho cô chu đáo dù anh cố làm ra vẻ lạnh như băng, có tờ giấy gấp làm tư, Thư mở ra đọc:

“ Tiểu Thư!

Xin lỗi đã không nói với em. mấy ngày nay anh suy nghĩ rất nhiều về anh đi lần này cũng là muốn kiểm nghiệm xem mình có đủ can đảm rời xa em không. Nhưng dù anh có thể nào đi nữa thì sau chuyến đi này anh sẽ ký đơn ly hôn cho em được đến với Hiếu. Lòng anh vẫn tha thiết mongem được hạnh phúc.

Người không được em yêu.

Công Nguyên!”

Tiểu Thư ngã người ra ghế, thơ thần buông rơi tờ giấy. Anh ấy quyết định rồi sao. Mình sắp tự do rồi ư? Sao lòng không vui mà lại thoáng buồn. Mình quá tham lam phải không. Biết rằng không thể yêu anh mà khi anh ấy nói câu chia tay, lòng cô lại trĩu ưu tư.

Tiểu Thư học tốc đến công ty. Vừa thấy cô, ông Thành đã vẫy tay:

_ Vào đây đi con!

Thư nôn nóng:

_ Ba!

Rót cho cô tách trà, ông cười:

_ Mới sáng chạy đi tìm ba, có phải vì chuyện của Công Nguyên?

_ Ba à! Tại sao anh ấy đi xa mà không nói với con lời nào?

Ông Thành gật gù:

_ Trước khi quyết định đi Singapore với Kim Hương, nó có tâm sự với ba, nó thú nhận nó đã bị con cảm hoá và thành thật yêu con. Nhưng do ban đầu có ý kết hôn để đạt mục đích cá nhân mà nó để lại lòng con những ấn tượng không tốt. Nhất là trong thời gian đó con lại tìm được tình yêu đích thực của mình. Nó nói nó rất yên tâm khi con quen và yêu Hoài Hiếu. Nó đi lần này một là vì công việc, hai là cũng muốn quên con mà làm thân với Kim Hương.

Tiểu Thư thấy mắt mình cay cay, mũi nồng nồng:

_Con xin lỗi ba!

_Con đừng nói vậy. Ngay từ đầu chúng ta đã thoả thuận, nếu con yêu nó thì tốt, bằng không ba vẫn coi con như con và có bốn phần vun đắp hạnh phúc của con. Nguyên đã thay đổi nhiều, ba cảm ơn con còn không hết. Con đừng vì nó mà áy náy. Lần này ba sắp cho nó đi với Kim Hương cũng là có mục đích.

Tiểu Thư gật đầu:

_Chị Hương là người có thể chung vai với anh ấy trong sự nghiệp của ba. Con mừng cho anh ấy.

Ông vuốt tóc cô:

_Còn con! Hoài Hiếu tốt chứ?

_Vâng! Anh ấy rất tốt.

_Con được gả về nhà ấy, ba yên tâm lắm! Cũng vì vậy mà Nguyên mới nhượng bộ.

_Con cảm ơn ba!

_Nè! Trong lòng đã có chủ ý thì đừng buồn, ba nghĩ tụi con đã quen gặp nhau hàng ngày, giờ tự nhiên xa vắng nên sinh buồn. Không bao lâu đâu sẽ vào đây thôi.

_Dạ! Con đi làm đây ba.

_Con đi đi!

Tiểu Thư đến tiệm hoa, Vândã kể tai cô nói nhỏ:

_Hôm nay sinh nhật của anh Hiếu đó.

Thư buồn buồn:

_Vậy à?

Vân ngạc nhiên:

_Thư không vui hả?

Thư hờ hững:

_Chị gói hoa tặng anh ấy giúp em.

_Còn Thư?

_Em không được khoẻ.

Nói xong, Thư phóng xe về nhà mình. Tiểu Minh mừng rỡ:

_Công chúa của mẹ về rồi.

Bà Tú ôm lấy cô sắp soi:

_Để mẹ xem, vẫn đẹp như xưa, để tóc dài coi thùy mị, nét na hơn nhiều.

Tiểu Minh nói:

_ Công Nguyên chăm sóc vợ chu đáo quá mẹ hả?

Bà Tú gật đầu:

_Vậy mà mẹ với con cứ lo ngay ngáy.

_Cô công chúa của mẹ thật là có phước.

Tiểu Thư nhìn quanh:

_Ba đâu mẹ?

_Ba con đến chỗ làm, chắc trưa về. Hôm nay con ở lại ăn cơm chứ.

Thư gật đầu:

_Con còn ở lì chỗ mẹ dài dài.

Bà Tú nhìn con dò xét:

_Con với Nguyên giận nhau hả?

_Đâu có.

_Lần đó con về đây, Nguyên xảy ra chuyện, ba mẹ e ngại với sui gia.

_Mẹ đừng lo, anh Nguyên đi công tác ở Singapore rồi.

_Vậy à?

Bà hỏi Tiểu Minh:

_Con coi phụ ** nấu vài món ngon cho Tiểu Thư. Mẹ gọi điện cho ba con hay.

Tiểu Thư cảm thấy ấm áp trong vòng tay của gia đình. Cô như tìm lại tuổi trẻ thơ ngây, hồn nhiên của mình ở đây.

Ăn cơm trưa xong, Tiểu Thư trở về căn phòng nhỏ ấm cúng của mình. Tay cô mân mê món quà Công Nguyên tặng cô đêm sinh nhật, chiếc nhẫn đá quý lấp lánh mà chưa một lần cô đeo nó vào tay. Nước mắt cô đã viên mi.

_ Tiểu Thư!

Thư quệt nhanh nước mắt, cô mở cửa phòng:

_Ba!

Ông Lữ ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên đầu cô âu yếm:

_Sao lại nhốt mình ở đây?

Thư lắc đầu:

_Con chỉ muốn nghỉ ngơi một chút.

Quan sát Tiểu Thư, ông cười:

_Không ngờ chỉ có một năm mà trông con thay đổi hẳn, không còn láu táu như trước.

Tiểu Thư ngập ngừng:

_Con gái ba thất bại rồi ba!

Ông Lữ tròn mắt:

_Không phải Công Nguyên đã chí thú làm ăn rồi à?

Thư khẽ gật:

_Vâng! Anh ấy đã làm tốt công việc của mình.

_Vậy là con thành công rồi.

_Nhưng...

Vỗ nhẹ lên bàn tay cô, ông Lữ động viên:

_Con nói đi!

_Nghĩ đến lúc chia tay với anh ấy, lòng con...

_Con cảm thấy mình có lỗi phải không?

_Ba! Con gái của ba sém tí đem hết sản nghiệp của người ta bỏ biển chỉ vì tính ngông cuồng của mình.

Ông Lữ bật cười:

_Đó cũng là bài học cho con, có phải bây giờ làm gì, con đều nghĩ đến hậu quả.

_Vâng! Chỉ có một điều...

_Sao hả?

Đôi mắt Thư buồn bã:

_Con chưa bao giờ nghĩ chia tay một người lại khó khăn như vậy.

_Con gái ba coi vậy mà đa sầu, đa cảm. Xem ra con không nỡ xa nó rồi. Hay lại tiếp tục đi.

Thư ngẩng phắt đầu lên:

_Không được đâu ba.

_Tại sao?

_Anh ấy đã có Kim Hương, con không thể làm vách ngăn của họ.

Cú đầu vào cô, ông mắng:

_Con lại đổ lỗi cho người ta. Nếu con không lạnh nhạt thì Công Nguyên đâu có bỏ mặc con.

Thư liếc ông:

_Nói vậy, con có lỗi hả ba?

_Con vờ ngây ngô. Ba phải tìm thằng Hiếu xem đó đã tuyên truyền cái gì vào đầu con.

Mặt Tiểu Thư đỏ bừng, cô thẹn thùa:

_Ba!

Ông Lữ đứng lên:

_Trò chơi sắp kết thúc, những người trong cuộc ai cũng buồn. Phải chi trước đây ba đừng...

Thư chặn lời ông:

_Con không ân hận đâu ba, con chỉ buồn chút thôi.

Ông cười nhỏ:

_Nếu vậy ba yên tâm.

_Ba!

Quay lại, ông hỏi:

_Chuyện gì?

_Con muốn ở lại nhà mình chờ Nguyên về, ba nói hai bác bên ấy giúp con.

_Ba hiểu rồi. Nhưng ba có điều kiện.

Thư chong mắt nhìn ông:

_Điều kiện gì hả ba?

_Nếu con ở đây, con không được qua lại với Hoài Hiếu.

Thư nhả mặt:

_Sao vậy ba?

_Với mọi người, con là vợ Nguyên. Nay chồng đi vắng con lại cặp kè với Hoài Hiếu, không nên như thế con ạ!

Thư đáp nhỏ:

_Con biết rồi ba.

16. Chương 16

Mười ngày trôi qua, Tiểu Thư không còn day dứt bởi chuyện ra đi của Công Nguyên. Qua những gì anh nói trong điện thoại, cô yên tâm anh đang xây ình một ngôi nhà hạnh phúc với Kim Hương.

Trở lại ngôi biệt thự sau một ngày dài ở tiệm hoa. Tiểu Thư đi đến từng chỗ một, ở đâu cũng còn lưu dấu cô và Nguyên. Mấy túi bánh mì Nguyên chuẩn bị cho cô do để lâu ngày đã bị mốc meo.

Tiểu Thư dọn dẹp, lau lại nhà cửa, cô mở tủ nhìn lại quần áo mà trước đây Nguyên sắm để cưới cô. Cô chưa một lần mặc nó vì cô cho là cô không phải vợ anh. Lấy một chiếc áo bằng ren màu nho ướm lên người. Cô bỗng muốn một lần mặc nó.

Tắm xong, cô đứng trước gương ngắm nghía. Chiếc đầm ren màu nho trang nhã và sang trọng. Mái tóc cô đã ngang lưng, nhìn cô bây giờ như trái cây đang độ chín, vừa đẹp vừa hấp dẫn.

Tiểu Thư mở nhạc, tiếng nhạc êm đềm vang lên làm đôi chân cô cựa quậy. Cô đứng lên xoay tít và thả hồn theo tiếng nhạc du dương.

Do xoay nhiều vòng lại xoay nhiều lần nên Tiểu Thư chóng mặt, mắt cô hoa lên, đầu xoay mòng mòng. Cô lảo đảo, có ai đó vừa ôm cô lại.

Tiểu Thư hốt hoảng lùi ra, mắt cô mở to muốn tép khoé, miệng cô há hốc:

Công Nguyên đứng trước mặt cô, vẻ lịch lãm, đẹp trai, phong độ biến mất. Trông anh lang bạt và rùng rú, chiếc quần kaki bạc théch với cái áo thun cũ kỹ, đầu tóc bờm xờm, râu mọc tua tủa.

Anh hất mặt:

_Làm gì ngó người ra vậy?

Thư bình tĩnh:

_Anh đó hả?

_Cô tưởng là ma à?

Thư đưa tay lên cản nhẹ:

_Em không nằm mơ đó chứ?

Ném túi xách lên bàn, anh cao giọng:

_Cô làm như tôi kinh dị lắm vậy.

Tiểu Thư chỉ ra cửa:

_Anh mau đi khỏi đây.

Nguyên ngạc nhiên:

_Cô làm cái quái gì vậy?

Thư hét thật to:

_Hãy đi đi!

Công Nguyên nhìn cô trân trối:

_Cô hả dạ rồi phải không? Tôi vì cô mà ra nông nổi này, cô không cười đi!

Thư gật đầu:

__Phải! Tôi cười mới đúng, cười con người hèn mặt của anh. Anh không kiên cường như tôi tưởng. Anh vẫn là câu thể gian thường tình. Anh chỉ vì một chữ tình mà chịu sống mãi trong ngục thất yêu đương. Tôi đã nói với anh ngàn lần là tôi không hề yêu anh. Anh đừng có đem dáng vẻ thiếu não mà hòng lôi kéo tôi ở lại.

__Tại sao cô lại nói là nhớ tôi.

__Và anh cho rằng đó là câu hứa hẹn. Anh quá tầm thường, tôi nhớ anh như người ta nhớ một bữa cơm khi yến tiệc kéo dài. Anh có hiểu không?

Giọng Nguyên ngang ngang:

__Tôi không hiểu.

Thư nói như la lên:

__Anh làm tôi tức chết đi được.

Nguyên đưa tay sờ vào áo cô:

__Áo tôi chọn đẹp quá hả.

Tiểu Thư làm động tác như muốn vứt bỏ cái áo. Nguyên đưa tay lên xua xua:

__Nè, đừng có cỡ áo trước mặt tôi nhé!

Thư mở tủ lấy từng cái ném vào người anh:

__Trả lại cho anh nè, mau mau nhặt lại đi.

Nguyên cười:

__Chẳng phải cô đang muốn mặc nó hay sao?

__Tôi không cần.

Tiểu Thư co chân đá văng mọi thứ lên. Công Nguyên ôm cô lại:

__Đừng trẻ con như thế Tiểu Thư.

Thư vùng vẫy:

__Anh đừng đụng vào người tôi.

Giọng Nguyên ngọt ngào:

__Cho anh xin đi, một lần, một lần thôi.

Thư hét:

__Một lần cũng không được. Buông tôi ra.

Vòng tay Công Nguyên vẫn khép kín, anh nói rất khẽ:

__Kim Hương nói em sẽ ném anh ra đường với bộ dạng này quả không sai.

Tiểu Thư thôi vùng vẫy, cô trở mặt:

__Anh...

Buông cô ra, anh cười:

__Đùa thôi, bà xã.

Thư liếc anh bén như dao:

__Ai bày trò này vậy?

Chỉ vào ngực mình, Nguyên đáp:

_ Là anh.

Thư bữu môi:

_ Xin mời đạo diễn thu dọn phim trường.

Nguyên trợn mắt:

_ Là em vứt ra, bây giờ em phải dọn.

_ Nhưng anh là nguyên nhân nên anh là người thu dọn.

Nguyên vò cái đầu vốn rối bù của anh:

_ Anh sắp chết vì tức rồi.

Thư cúi xuống rí vào tai anh:

_ Lúc này ôm người ta thì bây giờ làm công việc, công bằng mà.

Nguyên nhăn mặt:

_ Vẫn không bỏ cái tính gàn.

Thư ngồi trên bệ cửa sổ, đong đưa đôi chân.

_ Còn thời gian không lâu cũng nên hành hạ cho đã.

Nguyên lầm bầm:

_ Biết vậy không thèm mua quà.

Thư nhảy phóng xuống:

_ Quà em đâu?

Thư chạy tới xúi xách của anh. Anh đằng hắng:

_ À há! Bất khả ***** nha.

Thư làm càn:

_ Một lần, một lần thôi.

_ Một lần cũng không được.

Thư cố lì, rết dây kéo lôi ra một túi xốp, cô trút nó ra đất. Mặt cô đỏ còn hơn say rượu, còn Nguyên thì nhăn nhúm khó coi.

Tiểu Thư đứng lên co giò đá vào chân anh:

_ Cái gì đây?

Nguyên nói nhỏ:

_ Đồ lót phụ nữ.

_ Anh định làm cho em chết phải không?

_ Đâu có ai mặc đồ lót mà chết đâu.

_ Anh còn nói, đàn ông con trai ai lại... trời ơi! Tức quá đi thôi!

_ Là Kim Hương mua tặng em.

Mặt Thư giãn ra, cô cúi nhặt dẹp vào tủ.

_ Sao không nói sớm?

_ Ngăn được cục lì của em sao?

Tiểu Thư bỗng phì cười:

_Bây giờ mở miệng ra là một Kim Hương, hai Kim Hương, coi bộ mặn mà dữ à há.

Nguyên nằm ườn ra giường:

_Kim Hương là cô gái biết làm người ta vui lòng.

Thư liếc anh:

_Đừng đụng chạm nha.

_Ở bên cô ấy, anh thấy mình thanh thản hơn.

Thư ném cái gối vào mặt anh:

_Bắt đầu nói tốt cho người ta.

Nguyên vờ không nghe:

_Tại sao đến giờ mình mới phát hiện ra nhỉ.

Tiểu Thư nhảy lên cầu vào người anh.

_Ui cha! Em làm gì vậy?

_Ghen đó.

_Em lấy quyền gì?

Rút tờ giấy trên đầu giường dúi vào mặt anh, cô rít lên:

_Quyền làm vợ.

Nguyên vờ sụt sịt:

_Tha cho anh đi Tiểu Thư! Anh vừa khóc vừa năn nỉ em đấy. Minh lý hôn đi! Anh không thể sống với em được.

Thư cười như nắc nẻ:

_Tại sao?

_Vì em vừa dữ, vừa ác độc.

Thư đấm túi bụi vào người anh:

_Người ta nói người đàn ông ngoại tình hay nói xấu vợ. Anh đã nói gì với Kim Hương về em?

Nguyên đùa đùa:

_Nói em vừa xấu vừa vô duyên.

Tiểu Thư vỗ vào vai anh:

_Mới có bấy nhiêu thời gian mà anh đã yêu Kim Hương rồi ư?

Nguyên mơ màng:

_Nói yêu thì chưa đúng, chỉ cảm mến thôi.

Thư rù rì:

_Hai người ở bên đó làm gì?

Nguyên nhìn Thư, đôi mắt cô tò mò chờ đợi:

_Ngày thì đi xem các công trình kiến trúc.

_Còn đêm?

_Đi dạo.

_Dạo phố thôi hả?

_Uống cà phê, xem ca nhạc, khiêu vũ.

_Gì nữa?

Nguyên bật ngồi dậy:

_Em còn muốn cái gì?

Thư háy mắt:

_Chẳng lẽ không có hôn nhau?

Nguyên mỉm cười:

_Nhắc mới nhớ, em còn nợ anh nụ hôn đêm sinh nhật. Gần chia tay rồi, cho anh xin đi!

Thư nhảy xuống đất:

_Làm gì có nợ nần ở đây.

Khẽ nhún vai, Nguyên đi vào nhà tắm. Thư tần ngần ở ô cửa sổ.

Nguyên trở ra, anh hoàn toàn thay đổi. Tiểu Thư nhìn anh cười hoài. Nguyên thấy vậy liền hỏi:

_Em cười gì vậy?

Nghe hỏi, Thư cười thành tiếng:

_Tự dưng thay đổi hình tượng cho bị mắng xối xả.

Nguyên rút cổ:

_Lâu ngày không ai mắng đâm ra nhớ.

_Nhớ chi thiệt thòi vậy hả.

_Dù gì cũng không còn bao lâu, em thích nói gì, làm gì cứ trút hết ra đi.

Tiểu Thư lấy ra cái hộp nhỏ, ấn vào tay anh:

_Tắm chân tình anh dành cho em, em xin nhận. Còn món quà này em nghĩ người xứng đáng nhận nó là Kim Hương.

Nguyên rút tay lại:

_Em đừng cạn tình cạn nghĩa như thế. Quà anh đã cất công chọn cho em, emỡ trả lại anh sao. Em có cảm nhận anh sẽ ra sao khi em làm vậy không. Rất buồn đó Tiểu Thư.

Mắt Thư cay cay:

_Những ngày sống bên anh, em luôn mang đến cho anh lo lắng, muộn phiền. Em vô cùng ân hận và muốn nói lời xin lỗi anh.

_Anh không nghĩ vậy. Hơn một năm qua, anh cảm thấy mình rất vui và thấy mình trưởng thành hơn rất nhiều. Đây cũng là một kỷ niệm khó phai trong lòng của mỗi chúng ta.

_Vâng! Một kỷ niệm khó quên.

_Nếu cho thời gian đi ngược lại, em sẽ làm gì Tiểu Thư?

Tiểu Thư cười:

_Em vẫn làm vợ anh, nhưng em không yêu Hoài Hiếu.

_Tại sao?

Thư ấp úng:

_Vì... vì...

_Sao hả?

_Em chưa từ bỏ ý định hành hạ anh đâu.

Nguyên phì cười:

_Cứ mãi nghĩ cách làm cho người ta đau tim. Những ngày vắng anh, Hoài Hiếu có tốt với em không?

Thư phụng phịu:

_Anh ấy cứ mãi ăn hiếp em.

Nguyên liếc cô:

_Vậy à? Ai năn hiếp em được kể cũng hay đấy.

_Anh cũng ăn hiếp em.

Công Nguyên lục tủ lấy giấy viết, Thư tròn mắt:

_Anh làm gì vậy?

_Viết thư.

Tiểu Thư mỉm cười:

_Thời đạn bùng nổ thông tin, bấm bấm, a lô là gặp liền. Anh còn lãng mạn ghê há.

Nguyên đáp gọn:

_Thư từ hôn.

Cô kêu lên:

_Anh Nguyên!

Nguyên cười:

_Sao, không nỡ xa anh hả?

_Không có.

_Vậy thì vì cái gì?

_Em muốn hỏi anh lấy lý do gì để ly hôn?

Nguyên cất bút:

_Nếu nói không hợp nhau thì đâu có đúng. Anh thấy mình hợp nhau lắm. Hay nói tại em hay đánh anh nhé.

Thư trừng mắt:

_Anh dám.

_Tại em không biết chiều chồng?

_Em không chịu.

_Tại anh không có tiền mua sữa cho em?

_Không được.

Nguyên cau mày:

_Vậy lấy lý do gì?

_Lý do anh không thể mang lại hạnh phúc cho em.

Nguyên cãi:

_Anh có thể.

_Anh không đáp ứng nguyện vọng của em?

_Anh đáp ứng.

_Anh hay **** em?

_Anh không **** nữa.

Thư tiu ngửu:

_Anh chị không thể ly hôn.

Nguyên ngạc nhiên:

_Em nói gì vậy?

_Em thay mặt quan toà xử lý hôn đó. Phán quyết của em.

_Như vậy là sao?

_Tiếp tục sống chung chứ sao.

Nguyên lắc đầu lia lịa:

_Kim Hương không chịu đâu.

Thư reo lên:

_A, đúng rồi. Anh ngoại tình.

_Anh không có, em ngoại tình nhé?

Thư đập lên vai anh:

_Em không có.

Nguyên cắn môi:

_Xem ra muốn ly hôn cũng không dễ dàng chút nào.

Thư rên lên:

_Vậy phải làm sao đây?

Mắt Nguyên vụt sáng:

_Đúng rồi! Hai đứa không còn yêu nhau nữa.

Thư lườm anh:

_Ai yêu anh hồi nào mà còn với không còn.

_Anh cũng vậy, lý do này không tổn hại đến ai.

Thư đáp khê:

_Ừ, không còn thì không còn.

Nguyên hí hoáy viết đơn ly hôn, Tiểu Thư ngồi kế bên hút hết hộp sữa này đến hộp sữa khác. Viết xong, Nguyên cầm điện thoại lên, Thư hỏi:

_Anh gọi điện cho ai đó?

_Anh phải báo tin cho Kim Hương biết.

Thư trừng mắt:

__Ngày nào toà chưa công bố, anh vẫn còn là chồng em. Bỏ điện thoại xuống đi!

Nguyên gật đầu:

__Nhưng Kim Hương đang chờ tin của anh.

Thư nhào tới bóp cổ anh:

__Nói mau, hai người không đơn giản là cảm mến nhau đâu.

Nguyên lè lưỡi:

__Thật mà.

Thư hỏi dồn:

__Hai người có gì... gì chưa? Nếu không nói thật, em không ký đơn ly hôn đâu.

__Tại Kim Hương chứ không phải tại anh.

Thư đỏ mặt:

__Tại cái gì? Anh đổ lỗi cho người ta.

__Tại Hương nói nếu không được sống bên anh, cô ấy sẽ đi tu.

__Và anh định làm tên Điệp si tình tìm lấy ni cô Lan?

__Người ta vui và đẹp chứ đâu có buồn như Lan và Điệp.

17. Chương 17 - End

Thư buông cổ anh ra:

__Tha cho anh đó.

__May quá!

__Sao hả?

__Em mà là vợ anh thật, lúc ghen chắc anh chết mà không kịp biết mình chết vì lẽ gì?

Thư lên giường, kéo mền đắp lên người:

__Không nói chuyện với anh nữa, em phải chuẩn bị lời nói khi ra toà.

__Em định nói gì ở đó?

Thư háy mắt:

__Nếu anh còn ăn hiếp em. Em sẽ nói là: dạ! Tôi còn yêu chồng tôi.

Nguyên chấp tay xá lia lia.

Cái tin Công Nguyên và Tiểu Thư ly hôn làm mẹ chồng và hai cô em chồng bàn tán xôn xao. Lệnh triệu tập được ban ra. Công Nguyên đưa Tiểu Thư về nhà họp nội bộ.

Tiểu Thư cúi thấp đầu, chỉ có ông Thành là điềm tĩnh và Công Nguyên không lộ vẻ vui hay buồn.

Bà Hà nôn nóng lên tiếng:

__Hai con có giận gì nhau thì cố hàn gắn, tại sao lại đòi ly hôn?

Khánh Hằng liếc Tiểu Thư:

_Chắc chị dâu làm áp lực cho anh Hai ly hôn đáng tiện việc hẹn hò.

Ông Thành nạt:

_Đây là chuyện người lớn, hai con ra ngoài đi!

Khánh Hằng, Khánh Bằng riu riu đi ra. Bà Hà nhìn Tiểu Thư:

_Con suy nghĩ lại đi Tiểu Thư. Nếu vì những lời gièm pha của hai em con thì mẹ xin lỗi con.

Tiểu Thư hoảng hốt:

_Không phải đâu mẹ.

Mắt bà sáng lên:

_Nếu chuyện nhỏ, con bỏ qua cho vợ chồng đầm ấm. Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa nha con.

Công Nguyên đỡ lời cho Thư:

_Mẹ! Không phải do Thư đâu, là do con. Trong thời gian sống chung, con và Thư có những cái bất đồng quan điểm, vả lại con đã...

Bà Hà tái mặt:

_Con thế nào?

Hít một hơi dài, Nguyên nói nhanh:

_Con có người phụ nữ bên ngoài.

Bà Hà kêu lên:

_Trời ơi! Con...

Tiểu Thư cũng đau lòng không kém. Anh vì cô mà làm mẹ khó xử. Bà Hà ôm lấy cô:

_ Tiểu Thư! Con có thể tha thứ cho Công Nguyên không? Mẹ xin con!

Tiểu Thư lúng túng, ông Thành nói rành rọt:

_Bà đừng bù lu bù loa lên thế. Tội nó lớn cả rồi, hãy để tự tội nó quyết định. Nếu vì bà mà tội nó không hạnh phúc, bà có vui không?

Bà Hà rưng rưng:

_Tội nó tuổi còn trẻ, giận một chút là đòi ly hôn. Mình phải khuyên nó chứ. Vả lại tôi yêu thích Tiểu Thư, con bé hiền lành như vậy, tôi đi tìm ở đâu ra chứ.

Công Nguyên muốn cười thật to khi nghe mẹ nói Tiểu Thư hiền. Thư trừng mắt nhìn anh.

Tiểu Thư hạ giọng như đang xúc động lắm:

_Mẹ! Con cảm ơn mẹ đã yêu thương, lo lắng cho con. Con và anh Nguyên đã cố gắng hết sức nhưng không thể tiếp tục sống chung. Dù con và anh ấy có ly hôn, con vẫn xem mẹ là mẹ của con. Con vẫn ao ước được mẹ chăm sóc, dạy dỗ.

Nước mắt bà Hà đã rơi lã chã:

_Mới có hơn một năm mà đã ly hôn, rồi đây làm sao con sống nổi với miệng đời dị nghị. Mẹ lo cho con quá, Tiểu Thư!

_Mẹ yên tâm đi, con không sao đâu.

_Mẹ con sẽ buồn đó, chỉ tại ba mẹ dạy thẳng nguyên không tốt cho nên nó làm khổ con.

_Mẹ à! Con không trách anh ấy đâu.

Xoa đầu cô, bà ghen giọng:

_Cố lên con nhé! Tuổi con còn trẻ, cuộc đời còn dài. Mẹ nghĩ là con sẽ được hạnh phúc.

_Con cảm ơn mẹ!

Ông Thành lên tiếng:

_Ở đây ai cũng hoan nghênh con cả. Lúc nào thấy nhớ cứ đến chơi với ba mẹ và hai em.

_Dạ! Con sẽ đến!

Quay sang Công Nguyên, bà mắng:

_Con từng tuổi này mà còn hư đốn. Tiểu Thư có gì không tốt mà con còn ra ngoài lăng nhăng, mèo mẽ. Hai nó mang tiếng một đời chồng.

Nguyên nhìn thấy nụ cười khinh khỉnh trên môi Thư. Anh tức ứa gan nhưng đành im lặng.

_Nó là con gái nhà ai?

Nguyên đáp:

_Con gái bác Tôn.

Bà Hà sững sốt:

_Con Hương hả?

_Dạ!

_Con bé đó có ăn học, gia đình lại nề nếp, sao nó lại làm kẻ thứ ba chen chân vào con và Thư?

Nguyên muốn mau chấm dứt câu chuyện nên đáp bừa:

_Trong một lần say bí tỉ, con đã hại đời cô ấy.

Đôi mắt Thư mở to nhìn anh. Trời ơi! Nói láo không chớp mắt, anh thật là ghê rợn.

Bà Hà nhăn mặt:

_Chuyện như vậy mà con oang oang lên, không sợ Tiểu Thư đau lòng à?

Thư cắn môi, khẽ gật gật, anh ghét cay ghét đắng vẻ đắc ý của cô. Anh đứng lên:

_Mọi chuyện coi như xong, con đi đây.

Bà Hà còn theo anh cảm rằm gì đó. Tiểu Thư mỉm cười với ông Thành:

_Dù mọi chuyện kết thúc êm đẹp, nhưng lòng con vẫn còn ray rứt.

Ông Thành âu yếm vỗ nhẹ lên đầu cô:

_Con và nó đều tìm được hạnh phúc riêng của mình, ba rất mừng, chỉ sợ một trong hai đứa còn vương vấn thì ba và ba con sẽ có lỗi với tội con lắm.

Thư nghiêng đầu:

_Bây giờ đến lượt con về nghe mẹ và chị Hai con lên lớp.

Ông vỗ nhẹ lên vai cô:

_Hạnh phúc nào cũng trải qua gian nan, thử thách. Dù có nghe những lời chối tai cũng ráng vì mình đã đạt được những gì mình mong ước.

_Con đi nha ba!

_Con nhớ cánh cửa nhà này luôn rộng mở chờ đón con.

Thư vẫy tay:

__Ba vẫn còn trách nhiệm làm chủ hôn cho con mà.

__Lần này ba phải uốn ba tấc lưỡi để giải thích chuyện cha chồng đứng gả con dâu.

Thư phì cười, cô bước thoăn thoắt ra ngoài, bước chân cô khựng lại vì Công Nguyên đã ở ngoài đợi cô.

Hình ảnh Công Nguyên của một năm về trước hiện ra. Chiếc quần Jean bạc màu, áo pull dài tay, mái tóc bông bênh với đôi kính đen to đùng. Chiếc Bonus hiện ngang chắn lối.

Thư vờ không thấy, cô lấy máy gọi taxi. Anh đã lấy điện thoại của cô bỏ vào túi quần. Thư la lên:

__Trả lại cho em.

__Lên xe đi!

__Đi đâu?

Anh dứ dứ vào mặt cô:

__Ngày nào toà chưa phán quyết thì em vẫn còn là vợ anh.

Thư phì cười, những câu cô nói với anh thì y như rằng anh sẽ tìm cách trả đũa.

__Em phải về nhà.

__Em sắp về đó luôn rồi, anh chỉ muốn làm em vui thôi.

__Anh muốn đi đâu?

__Theo em học các nghệ thuật.

Thư gật đầu:

__Vậy thì đi!

Công Nguyên chở cô ra ngoại thành ngắm cảnh, ăn những món ăn dân dã. Cầu cá, bơi xuồng, chờ đêm xuống, anh đưa cô vào nhà hàng. Bày một bữa tiệc nhỏ với nến, hoa, rượu và đàn violong.

Thư ngạc nhiên:

__Em chưa từng được ăn trong không gian lãng mạn như thế này.

Rót cho cô ly rượu, anh cười:

__Nếu anh không cho em thưởng thức không gian ấm cúng và lãng mạn này thì em đâu phải vợ anh.

Tại sao?

__Vì với cô gái nào anh quen biết, họ cũng đã từng được nếm qua.

__Và anh xem em như họ? Một cô gái đi qua đời anh.

Nguyên trao ly rượu cho cô:

__Anh không còn đủ lý trí để nghe em trách móc anh đâu. Với anh em là một cô tiểu thư đúng nghĩa.

Nguyên đứng lên, một tay để sau lưng, người cúi gập, tay kia dang rộng:

__Xin mời tiểu thư!

Mắt Thư sáng long lanh, cô đứng lên duyên dáng quàng tay qua cổ anh. Nguyên ôm lấy người cô, dìu cô vào tiếng nhạc, giọng nói anh ngọt ngào:

__Tiểu Thư! Có lẽ đây là lần cuối cùng anh ở bên em.

Thư nghiêng đầu nhìn anh:

__Sau này mình cũng có thể gặp nhau, khiêu vũ với nhau mà.

__Chia tay rồi, anh không mong gặp lại em.

__Tại sao?

Nguyên ghì chặt cô vào lòng, bờ môi anh mơn man trên tóc cô:

__Em là cái gai độc, đã xuyên vào tim anh, anh cố gỡ thì nó lún sâu vào. Bây giờ tuy không nhìn thấy nó nhưng nó không mất đi mà nó ẩn vào trong.

__ Công Nguyên! Đừng vậy mà!

Nguyên buông cô ra, cô thấy khuôn mặt anh lạnh tanh, trái với những lời ngọt ngào anh vừa nói.

__Ăn xong, mình đi đâu?

Nguyên vỗ tay:

__Hôm nay anh phải biết hết cái gì mà em đã từng biết qua.

Thư tròn mắt:

__Hết đêm nay ư?

__Vâng! Thừa tiểu thư.

Đưa Thư xuống tầng hầm, nơi huyền ảo nhất ở đây. Nguyên hát hàm:

__Anh vẫn muốn xem em biểu diễn hip __hop.

Thư nhún vai:

__Với bộ dạng này à?

Nguyên phẩy tay:

__Chờ anh.

Một lúc sau Nguyên trở vào với cái túi trên tay.

__Anh lấy đâu ra những thứ này?

Nguyên cười:

__Trong tủ đồ của em.

__Trời ơi! Anh đã chuẩn bị sẵn à?

__Hôm nay em phải mặc hết những bộ đồ anh đã mua.

Tiểu Thư thay một bộ đồng phục gọn đẹp, tóc cô được búi gọn. Cô lẩn vào đám đông, Công Nguyên dõi mắt theo cô, trái tim anh đập rộn lên theo tiếng nhạc và theo những động tác lắc lư của Thư.

Đưa chai nước cho Thư, Nguyên hỏi:

__Em học thứ này lúc nào vậy?

__Mọi lúc, mọi nơi.

__Hiếu có lần nào thấy em nhảy chưa?

__Chưa.

Nguyên đưa ngón tay cái ra hiệu. Thư phì cười:

__Bây giờ anh muốn đi đâu?

__Tuỳ Thư!

Thư đòi đi chơi bowling, chạy bộ, đến câu lạc bộ bắn súng, trượt pa-tin, chơi game, đá cầu.

__Thư ơi! Sao em chơi toàn trò bạo lực không vậy?

Thư cười nhỏ:

_ Vì vậy cho nên em đâu biết nói lời dịu dàng.

_ Còn ca hát, thế nào?

_ Chút chút.

_ Đi theo anh.

Nguyên đưa cô vào quán cà phê Domino có nhạc sống, gọi nước cho cô, anh nói:

_ Em cũng nên để lại cho anh một kỷ niệm chứ, Tiểu Thư!

_ Vâng!

Tiểu Thư đến chỗ nhạc công xin phép rồi cô cất giọng:

“Em sẽ viết cho anh bài thơ cuối cùng. Dù ngày mai có sống trong chờ mong. Em sẽ hát cho anh bài ca chia ly, dù đêm nay còn sống bên nhau...”

Nguyên nghe cay đắng ngập tràn, trái tim chai sạn của anh rung lên theo từng lời réo rắt êm đềm của Tiểu Thư.

Tiếng hát dừng lại từ lúc nào mà Nguyên vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ.

Chìa cái micro cho anh, Thư nói:

_ Đến anh!

Nguyên ngồi yên một chỗ, anh cất giọng, tiếng hát như nói lên tâm trạng của lòng mình nghe như một lời oán trách:

“Ở bên người ấy, em sẽ không buồn đâu, ở bên cạnh tôi, em sẽ không được chi. Vì tôi chỉ có em, tôi không là giấc mơ, giấc mơ đời em được hạnh phúc. Ở bên người ấy, xin đừng nhớ đến tôi. Ở bên cạnh tôi xin đừng làm khổ tôi. Người ấy và chính tôi, trong cuộc tình chúng ta. Em phải nhận ra một người thôi...”

Tiếng vỗ tay vang lên cũng không làm Tiểu Thư nhúc nhích. Nguyên gọi:

_ Tiểu Thư!

Anh chồm người nâng cằm cô lên, bàn tay anh chạm phải nước.

_ Tiểu Thư!

Thư đứng lên đi nhanh ra khỏi quán. Nguyên đuổi theo:

_ Em khóc hả?

Thư quệt nước mắt, anh xúc động:

_ Thật ra anh cũng muốn khóc như em vậy. Khóc xong mọi chuyện sẽ dễ chịu hơn.

_ Em muốn về nhà.

Nguyên đưa cô về, cả hai lên tầng trên, ngồi bên nhau ngắm sao.

_ Sau này gặp em ở ngoài đường, anh sẽ làm gì?

_ Nghiêng đầu chào tiểu thư, còn em?

Thư cười khúc khích:

_ Em xích chó cắn anh.

_ Người gì kinh dị quá!

_ Chưa hết đâu, em sinh con trai sẽ đặt tên là Công Nguyên, đăng tối ngày **** ra rả.

Nguyên bật hai tai lại:

_ Em thật độc ác.

_Còn nữa, vài hôm em sẽ gọi điện cho anh, để Kim Hương ngắt nhéo anh bầm mình luôn.

Nguyên rùng mình:

_Cho anh xin đi! Cô bé phù thủy.

Thư cười ha hả:

_Sợ hãi?

Vuốt mũi cô, anh rít giọng:

_Chỉ sợ Hoài Hiếu sẽ nhốt em như nhốt một con khỉ.

Thư cong môi:

_Không dám đâu, ngày đám cưới em sẽ đạp lên bóng anh ấy, lấy áo em đắp lên áo anh ấy. Đừng có mơ ăn hiếp được em.

Nguyên phì cười:

_Ba cái trò trẻ con ấy chỉ có em mới dám làm. Anh thấy em nhỏ xíu chứ anh mà ra tay em đã tiêu từ lâu rồi.

Thư vỗ vỗ vào má:

_Em buồn ngủ quá, em đi ngủ đây.

_Nhớ uống sữa và đắp ấm.

_Cám ơn, ông xã!

Rời tòa án, Hoài Hiếu đón Tiểu Thư trong háo hức, mong đợi. Thư vẫy tay chào anh từ xa. Nguyên lạnh lùng:

- Cô cố nén một chút không được hả. Mới từ trong bước ra đã vui cười làm người ta nghĩ cô chờ ngày này lâu lắm rồi.

Thư quay lại sừng sộ:

- Tôi cười kệ tôi. Không có người nào nghĩ hết, chỉ có cái bụng hẹp của anh nghĩ vậy thôi.

- Tôi không muốn hấn cười vào mặt tôi.

- Lại còn sĩ diện.

Đi ngang chỗ Hiếu, Hiếu cười với anh nhưng anh phớt lờ. Thư kêu lên:

- Công Nguyên! Vừa phải thôi nha. Anh ấy chào anh đó.

Nguyên đáp gọn:

- Tôi chưa bao giờ xem anh ấy là bạn, Xin lỗi!

Thư hét vào mặt anh:

- Tôi sẽ gọi điện cho Thy Nga đến làm thịt anh.

Nguyên thối lui trở lại:

- Nè! được rồi!

-Nguyên bắt tay hiếu:

- Từ nay tôi giao cục nợ này lại cho anh. Tốt hay xấu anh ráng mà chịu đựng.

- Công Nguyên! Tôi thực sự cảm ơn anh.

Xỉ vào trán Thư anh nói:

- Cảm ơn bà chẳng này đi! Nếu bà không làm giấc tôi còn hành hạ bà dài dài.

Thư kéo tay anh:

- Kim Hương đến kìa ở đó nói xàm.

Nguyên thân mặt đập lên vai Hiếu:

- Tam biệt!

Nguyên áp môi hôn nhẹ lên má Thư:

- Tạm biệt người cũ.

Đôi má Thư đỏ hồng, cô cảm râm:

- Còn đùa nữa.

Chờ Công Nguyên và Kim Hương đi xa, Hoài Hiếu mới lên tiếng:

- Em còn luyến tiếc à?

- Dù gì cũng hơn một năm chung sống.

- Nghe tình tứ quá hả?

Tiểu Thư đóng đưa mái tóc:

- Cũng ít nhiều kỷ niệm.

- Em có cần thời gian để suy ngẫm không?

Thư nghiêng đầu:

- Anh giận hả?

- Không ! tôi tôn trọng em.

- Được rồi, em muốn ăn một chút gì đó và ngủ lưng một chút luôn.

Hiếu cười, anh đưa cô đến nhà hàng ăn của gia đình, cho cô được ăn thoải mái. Đưa cô vào thư viện, Thư kêu lên:

- Ở đây chỗ đông người làm sao em ngủ được.

- Chỗ đông người em sẽ an toàn, chỗ đông người cũng có một góc riêng.

Hoài Hiếu thật ý tứ, cô hài lòng vì điều đó, góc riêng của anh là trên tầng thượng, bốn bề lộng gió.

- Sao anh phát hiện ra chỗ lý tưởng này vậy?

- Lúc quá mệt mỏi vì công việc, anh đến đây ngủ lưng.

Thư loay hoay tìm chỗ, Hiếu đã ngồi lên chiếc ghế dài. Cô bỗng có ý nghĩ lạ. Cô gối đầu lên đùi anh, mắt nhắm lại. Hoài Hiếu lắc đầu nhìn cô trêu mếu.

Hoài Hiếu đọc sách cho cô nghe, một lúc thấy hơi thở cô đều đều, anh gối đầu cô lên mấy quyển sách. Ngồi ngắm cô, anh bỗng thấy thương cô quá. Một mình dấn vào nhà người ta làm vợ mà không hề biết sợ. Nguyên đúng là chàng trai tốt, nếu không chưa biết cuộc đời cô ra sao.

Luồn tay vào mái tóc suôn mềm của cô, anh cười. Bướng bỉnh nhưng đáng yêu!

Thời gian cứ trôi, Tiểu Thư tựa mình, cô choàng tỉnh. Hoài Hiếu vội chạy đến nâng cô ngồi dậy.

- Anh vẫn ngồi đây canh em ngủ hả?

- Đêm qua em thức khuya lắm à?

Thư lại vùi nước rửa mặt, cô nói:

- Đêm qua Nguyên đưa em đi chơi khắp nơi.
- Vậy à?
- Còn dài em ăn theo phong cách Tây, rất lãng mạn và vui.
- Tiểu Thư nè!
- Ừ hử.
- Sau này nếu có giận anh, em cũng đừng chạy đi tìm Công Nguyên nhé?

Thư liếc anh:

- Ghen hả?

Hiếu lắc đầu:

- Anh đã hứa lo cho em, nếu để anh ấy biết anh sơ suất, anh ấy sẽ trách anh.
- Đàn ông các anh ai cũng coi trọng sĩ diện, không biết để làm gì?
- Em không hứa, anh giận đó!
- Em hứa! Bây giờ mình đi đâu?

Giọng Hiếu đều đều:

- Em vừa trải qua thời gian dài tuy không gian nan, khổ cực gì nhưng lắm lo toan và suy nghĩ. Anh nghĩ em cần có thời gian quân bình lại mọi thứ rồi hãy bắt đầu.

Rèm mi khẽ chớp, Thư gật đầu:

- Cám ơn anh đã hiểu em!
- Mỗi sáng anh sẽ đón em ra sân chạy bộ, tập thể thao tinh thần sẽ sáng khoái hơn. Bây giờ anh đưa em về.

Thư nghe lời Hiếu, cô chia tay anh với đóa hoa hồng trên tay.

- Hãy bỏ ngoài tai tất cả, hãy để quá khứ ngủ yên. Em sẽ thấy lòng thanh thản.
- Chào anh!

Tiểu Thư vào nhà, Tiểu Minh đã kéo cô ra một góc:

- Ê nhỏ! Làm gì nhanh vậy hả?

Thư ngơ ngác:

- Cái gì nhanh?
- Bánh xơ-cua đó.
- Anh ấy là bạn em.
- Bạn gì?

Thư kể vào tai Minh:

- Bạn tình.
- Trời ơi!
- Chị muốn cả nhà này nghe thấy hả?

Bà Tú bước ra:

- Nghe cái gì?

Tiểu Minh liền nói:

- Nhỏ Thư có bồ, mẹ ạ!

Bà Tú lắc đầu:

- Trong nhà này nó đứng đầu bảng.

Thư ôm tay mẹ:

- Mẹ! Con gái mẹ mới bị chồng bỏ, mẹ lại chộc ghẹo con.

Bà xỉ vào trán cô:

- Phá phách như cô, không bỏ mới lạ.

- Con sẽ về quây mẹ cho đã.

- Không dám đâu.

- Mẹ muốn đuổi con?

- Cô thì hay rồi, người này vừa bỏ là có kẻ khác rước liền.

Thư tròn mắt:

- Ai hả?

Cú lên đầu cô, bà mắng yêu:

- Còn vờ hả con khi? Thế ai tên Hoài Hiếu nào?

Thư ngẩn người:

- Anh ấy đã tới đây?

- Chẳng những vậy mà ba mẹ cậu ta cũng từ Úc gọi điện về.

Thư nhăn mặt:

- Con tiêu rồi.

- Chẳng phải mừng lắm sao?

- Định ở không đi chơi vài năm, bây giờ lại bị bó vào rọ.

- Nhà tôi không có gạo nuôi.

- Con uống sữa.

- Về bên ấy mà uống.

- Mẹ!

Thư dúi đầu vào ngực bà làm nũng. Bà ôm con gái vào lòng:

- Con phiêu lưu thời gian đã đến lúc dừng lại. Lần này mẹ không để cho con lóng ca, lóng cồng lấy chồng đâu.

- Mẹ định làm gì con?

- Ngày mai xuống bếp học nấu ăn.

Thư kêu lên:

- Anh ấy biết nấu ăn, anh ấy biết nhiều thứ lắm!

- Phải học Anh văn.

- Con không đi nước ngoài.

- Nếu cần phải đi thăm mẹ chồng, con phải làm sao ?

- Con biết: Hello là chào, Thank you là cảm ơn, bye bye là tạm biệt.

Bà Tú xua tay:

- Không được cãi, bằng không thì đừng có lấy chồng nữa.

- Yes, madam.

Thư cúi đầu về phòng.

Trong lớp sinh ngữ đêm, Tiểu Thư đang chăm chú nghe giảng bài. Cô dùng hai tay bưng má nhìn lên bảng như cô học trò chăm chỉ. Còn kiến thức có lọt vào tai cô không thì chỉ có trời mới biết.

Ai đó thấy tờ giấy vo tròn trước mặt cô, cô thờ ơ mở ra xem “Hẹn tan học gặp nhau ở ngoài cổng trường”. Tiểu Thư bĩu môi, lại thêm một kẻ ở không.

Tiểu Thư ranh mãnh ném tờ giấy sang cho người khác. Cô nghĩ đến màn kịch tối nay chắc là vui lắm.

Giờ học vừa tan, Tiểu Thư ôm cặp phóng vèo qua ô cửa sổ. Cô lẩn vào đám đông ra lấy xe. Bỗng có ai đó ghì chặt ghi đông xe cô, không thềm nhì, cô hất tay người đó ra.

Cổ lách mình dẫn xe ra cho thật nhanh nhưng ba ga cô bị níu chặt. Thư cúi kính:

- Làm gì vậy? Buồng xe tôi ra.

Có tiếng thì thào:

- Nhìn kĩ đi!

- Khỏi nhìn, biết rồi.

- Tài vậy à?

Thư ném ột câu:

- Khỏi nhìn cũng biết kẻ dư hơi.

- Con gái gì xấu mà còn vô duyên.

- Biết vậy thì mau buông xe tôi ra.

- Không buông.

- Nếu không tôi la.

- La đi!

Thư rướm người, há miệng thật to, chột nghe:

- Anh nè, bé con!

Thư phủ tay anh ra:

- Làm gì chơi trò hẹn hò nữa.

- Trong lớp tắt máy, anh gọi điện không được nên phải dùng cách xưa cho lãng mạn một chút.

- Có ngày xảy ra án mạng thì có.

- Đâu có nghiêm trọng vậy.

- Bây giờ có kẻ đứng chờ người viết thư hẹn đó.

- Thư đó đâu rồi?

Thư nhún vai:

- Em ném cho người khác rồi.

Hiếu gãi đầu:

- Em thiệt là.....
- Đáng đời, ai biểu.
- Biểu cái gì?

Thư nói càn:

- Cưới em chi để em bây giờ vất vả.
- Chỉ có học mà cũng bảo vất vả.
- Em đâu cần học.
- Tại sao?
- Vì ngoại ngữ anh biết nè, đúng không?
- Rồi sao?
- Nấu ăn, lái xe... anh đều biết hết, đúng không?
- Đúng!
- Vậy em đâu cần học chi cho lắm, chỉ cần biết sử dụng con người của anh là đủ rồi.

Cụng vào trán cô, anh nói:

- Em muốn biến anh thành công cụ phục vụ em hả?
- Không được à?
- Hồn ai nấy giữ.

Thư ngoe nguẩy:

- Vậy đường ai nấy đi!

Hoài Hiếu phì cười:

- Lại giận hờn, mẹ anh muốn gặp em!

Thư lúnh quýnh xem vút chiếc xe:

- Cái gì hả?

Hiếu cười cười:

- Làm gì rồi rồi vậy?

Thư lắc đầu:

- Em không đi đâu.
- Mẹ anh đang đợi.

Thư ôm bụng:

- Em đau bụng.
- Đau cũng phải đi!
- Em có hẹn với mẹ.
- Anh gọi điện giúp em.

Thư ỉu xìu:

- Nhất định phải gặp hả?

Hiếu gật đầu:

- Nhất định.

- Nhưng em...

Hoài Hiếu quan sát cô, Thư ăn mặc đằm dáng lại trang điểm nhẹ. Anh dí ngón tay lên trán cô:

- Đi học mà diện vậy à?

Thư cong môi:

- Em biết anh sẽ đến đón em.

- Nếu vậy thì đi mau.

Tiểu Thư cố tình hạ ga chạy thật chậm, Hoài Hiếu vẫn bám bên cô. Anh không có gì là gấp gáp, đầu óc cô lộn xộn. Biết nói gì bây giờ?

- Anh Hiếu!

- Em nói đi!

- Mẹ anh sẽ nói gì với em?

- Đại khái là: con có yêu thằng Hiếu của mẹ không?

Thư thẹn thùa:

- Kỳ quá!

- Sao mà kỳ? Yêu thì nói là yêu.

Thư lẩm bẩm:

- Chắc em lắc đầu quá!

- Nè! Không được đâu.

- Vậy em phải làm sao?

- Phải nói: Dạ, con yêu anh Hiếu!

Thư la lên:

- Không dám đâu

Hiếu cười:

- Đùa với em, chứ ba mẹ anh cuối tháng mới về.

Thư hờn dỗi:

- Làm em hết cả hồn.

- Lì như em mà nghe gấp ba mẹ lại sợ đến mất hồn.

- Sợ nói lung tung anh mất vợ đó.

- Bắt đầu gỡ cái thói gàn dở ra. Anh không có sợ đâu.

Thư cười khúc khích:

- Thì ra cục lì của anh lớn hơn em.

Rẽ vào quán ăn Đông Liêu, Hiếu nói:

- Anh sẽ đãi em một bữa rất Tây, kéo em nói đến Công Nguyên với thái độ hí hửng.

- Lại ganh tị.

- Nói chung anh và Nguyên ai cũng muốn cho em vui cả.

Do Hiếu đặt sẵn nên mọi thứ đã sẵn sàng. Khung cảnh ở đây nên thơ hơn vì nhiều hoa cảnh không gò bó bởi bốn bức tường.

Hoài Hiếu đốt nến, anh bật nắp chai rượu rót ra ly. Hai người vòng tay nhấp rượu. Hiếu ra ngoài, anh trở vào với cây đàn violong và tự anh kéo đàn.

Tiểu Thư bưng má ngẩng nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ. Hoài Hiếu luôn làm cô bất ngờ với mấy tài vật của anh.

Trao cây đàn cho người nhạc công, Hiếu xòe tay mời cô nhảy. Cô nhẹ nhàng vòng tay lên cổ anh, người cô áp vào anh bước từng bước uyển chuyển. Ở cạnh anh, cô luôn có cảm giác yêu thương dâng tràn.

- Tiểu Thư nè!

Thư ngược nhìn anh:

- Anh nói đi!

- Suốt thời gian sống chung với Nguyên, em đã làm gì để giữ mình?

Có tiếng Thư cười nhỏ:

- Có một bản quy ước hân hoi.

- Vậy à?

- Anh ấy phải thực hiện đúng năm điều nên làm và năm điều không nên làm.

Hiếu hôn lên tóc cô:

- Trong năm điều không làm đó, có điều không được đụng đến em?

Thư khẽ gật:

- Công Nguyên là một người đáng được kính nể.

Hiếu cười:

- Vì người em lúc nào cũng “xù lông nhím”.

- Em đang suy nghĩ.

- Nghĩ gì?

- Viết một bản quy ước cho anh.

Anh siết nhẹ người cô:

- Với anh, em có thể thêm vào vô số điều cần phải làm. Còn điều không nên làm thì...

- Thì sao hả?

Gặm vào vành tay cô, anh gần giọng:

- Đừng có mơ.

Thư kêu lên:

- Ôi, anh kinh khủng quá!

- Anh cũng có quy ước với em nữa.

- Quy ước gì?

- Không được giận, không được ghen, nhất là không được uống sữa.

Tiểu Thư giẫm vào chân anh, hai tay bóp lấy cổ anh:

- Không được đâu.

Hoài Hiếu cười phá lên, vòng tay yêu thương càng siết chặt bờ vai bé nhỏ . Từ đây Tiểu Thư tinh nghịch sẽ là của anh, bên anh mãi mãi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-tinh-ngich>